

KOMISIJA EVROPSKE SKUPNOSTI

DELOVNO GRADIVO OSEBJA KOMISIJE

Vodnik za zbliževanje
z okoljsko zakonodajo
Evropske unije

This translation into Slovenian has been prepared by a translator proposed by the Slovenian Ministry of the Environment and Physical Planning. The document has been reviewed for quality of translation and accuracy. Please note that the translation does not reflect any view of the European Commission on how legal or environmental terms should be officially translated into Slovenian and is not intended to set precedents for such official translations.

Readers are invited to send their eventual comments or questions related to the Guide by e-mail: enlargement@dg11.cec.be or by fax: +32-2-299.41.23.

Translated by:

Mr Maja Kraigher, of Trzin, Slovenia.

Date:

January 1998

PREDGOVOR

Ritt Bjerregaard

Član Evropske komisije

Deset pridruženih članic v Srednji in Vzhodni Evropi je izrazilo svoj namen postati članice Evropske unije.

Pogoj za članstvo v Uniji je, da države kandidatke na vseh področjih prilagodijo svoje notranje pravne sisteme obstoječi zakonodaji EU, tako imenovani *acquis communautaire*. Proces vključevanja prava EU v notranjepravne upravne sisteme se imenuje proces zблиževanja.

Ta kratek vodnik za zблиževanje z okoljsko *acquis* povzema vso obstoječo okoljsko zakonodajo EU in predstavlja praktičen zemljevid za njeno izvajanje. Izdelan je bil z jasnim namenom pomagati politikom, uslužbencem v javni upravi in drugim nosilcem odločanja, ki v pridruženih članicah sodelujejo v procesu zблиževanja, pri tem pomembnem delu.

Cilj procesa zблиževanja na področju okolja je zagotoviti popolno prilagoditev notranje okoljske zakonodaje - in odgovarjajočega upravnega sistema - tako, da 100% izpolnjuje zahteve zakonodaje EU. Ne samo na papirju, temveč seveda tudi dejansko.

Prvi korak v procesu zблиževanja je izdelati polno in natančno oceno zakonodajnih in upravnih "razhajanj", ki jih je treba odpraviti, da bi zagotovili skladnost. Vodnik svetuje, kako opraviti to "oceno zakonodajnih razhajanj" z uporabo analitičnih tabel skladnosti.

Vendar se vodnik ne osredotoča samo na to, kako doseči formalno izpolnjevanje *okoljske acquis* EU. Vsebuje tudi številna navodila o tem, "kaj je treba upoštevati pri izvajanju" za vsak del zakonodaje, ki bodo mogoče v pomoč oblastem v pridruženih članicah pri proučitvi, kako zakonodajo udejaniti v praksi.

Ta vodnik, ki je sedaj na voljo v vseh jezikih pridruženih članic v Srednji in Vzhodni Evropi, si ne prizadeva biti popolna enciklopedija, ki bi zajela vsa možna vprašanja, povezana zблиževanjem, temveč praktičen zemljevid, ki prikazuje glavne poti in smeri v prihodnosti.

Poskušali smo, da bi vodnik ostal kar se da kratek, praktičen in preprost. Upam, da bodo vse notranje uprave naših prihodnjih novih članic v Srednji in Vzhodni Evropi poskrbele za njegovo širitev, branje in uporabo.

Morda je pot do popolnega zблиžanja na področju okolja za večino držav kandidatk videti dolga in trnova. Vendar sem prepričan, da bodo koristi za zdravstvo, za okolje - in ekonomije držav kandidatk - krepko presegle napore za doseg cilja. Upam, da bo ta mali zemljevid lahko pomagal zgladiti pot in olajšati potovanje v članstvo v EU.

Ritt Bjerregaard

UVOD

Okoljska zakonodaja Evropske unije se je razvila v zadnjih 30 letih in danes vsebuje kakih 300 pravnih aktov, vključno z direktivami, predpisi, sklepi in priporočili. K temu je treba prišteti še številna sporočila in druge usmeritvene dokumente, pomembne za okoljsko politiko EU.

Vendar je jedro okoljske zakonodaje EU, ki ji bodo morale pridružene države v Srednji in Vzhodni Evropi sčasoma prilagoditi svojo notranjo zakonodajo in upravno prakso, kar je pogoj za članstvo v Evropski uniji - tako imenovana *acquis o okolju* - precej manjše. Sestavljeno je v glavnem iz 70 direktiv, od katerih so bile nekatere večkrat popravljene in dopolnjene s "hčerinskimi" direktivami, in 21 predpisov. Približno polovica teh - 36 direktiv in 11 predpisov - se nanaša na izdelke in so bili zajeti v Beli knjigi Komisije iz leta 1995¹.

Namen Bele knjige je bil pospešiti prizadevanja pridruženih držav za zблиževanje s pomočjo strukturiranja večine zakonodaje EU s področja delovanja notranjega trga v dve skupini: zakonodaja prve stopnje, ki bi zajela temeljno zakonodajo EU z vsakega področja, in zakonodaja druge stopnje, ki bi zajela zakonodajo, ki temelji na prvi ali je povezana z njo.

Komisija je v Beli knjigi ugotovila potrebo po dopolnjevanju predstavitve okoljske zakonodaje z neposrednim vplivom na notranji trg, ki ga zajema Bela knjiga, z obsežnejšo predstavitvijo, ki zajema celotno *acquis o okolju*.

To predstavitev si prizadeva opraviti ta vodnik. Namenjen je v pomoč vodilnim politikom in uradnikom v državah, ki se pripravljajo na pridružitve k Evropski uniji, da bi poglobili svoje razumevanje celotnega jedra okoljske zakonodaje EU.

Vodnik gre še korak dlje od Bele knjige z namenom ponuditi neke vrste 'zemljevid poti' k zблиževanju z okoljsko zakonodajo, s tem ko ugotavlja ključna vprašanja in korake. Ta zemljevid je osnova, ki jo morajo srednje- in vzhodnoevropske države zajeti, če naj v celoti osvojijo okoljske standarde in pravila Unije. Ker smo na začetku poti, vodnik podrobneje obravnava vprašanja predstavitve kot pa vprašanja izvajanja in uveljavljanja, ki bodo postala kritičnejša z nadaljevanjem procesa zблиževanja.

Kot vsak popotnik ve, da zemljevid poti lahko da samo namige o terenu, o razdaljah, ki jih je treba premostiti, o težavah, na katere je mogoče naleteti, in kilometrskih kamnih ob poti. Spoznanja, o katerih se na začetku poti lahko samo ugiba, bodo prišla šele s prehojeno potjo. Upamo, da bodo ta kratek pregled in 'napotki za popotnike' poenostavili pripravo za potovanje in njegove prve odseke, tako da bo lahko na koncu zaključeno s kar največjo učinkovitostjo.

Prvi del odgovarja na nekatera najenostavnejša vprašanja o splošnih zahtevah v procesu zблиževanja okoljske zakonodaje. Vsebuje dva seznama korakov, ki jih je treba narediti za zблиževanje z direktivami in za izvajanje predpisov, kjer morajo države članice ukrepati.

Drugi del predstavlja kratek pregled zahtev iz okoljskih direktiv in predpisov EU. Osvetljuje povezave med njimi in razpravlja o ključni usmeritvi in upravnih vprašanjih, ki jih je treba obravnavati za zagotovitev učinkovitega zблиževanja.

Dodatki vsebujejo: kratek opis zahtev ključnih elementov zakonodaje EU in kako jih razlagati - za številne nepravne, ki bodo odgovorni za pripravo novih zakonov in postopkov; seznam *acquis o okolju* do današnjega dne; in primer tabele skladnosti, ki jo lahko vlade uporabijo ali prilagodijo za spremljanje svojega napredovanja pri predstavitvi in zблиževanju.

¹ *Bela knjiga o pripravi pridruženih držav Srednje in Vzhodne Evrope na vključitev v notranji trg Unije*, COM(95) 163, končna, 3. 5. 1995

Vodnik zajema okoljsko zakonodajo EU, sprejeto do 1. julija 1997. Izjemoma opisuje tudi nekatere predloge Komisije, ki bodo, če jih Evropski parlament in Svet dokončno sprejmeta, verjetno pomembno vplivali na zakonodajni okvir določenega področja.

Vodnik ne vsebuje zakonodaje, pomembne za okolje, ki jo zajemajo druga področja zakonodaje in politike EU, kot je kmetijska politika. Mednarodne konvencije, katerih pogodbenica je Unija, so zajete le toliko, kolikor je Unija sprejela zakonodajo, direktive ali predpise EU za njihovo uresničevanje. Vključena so sporočila in sklepi v zvezi z okoljskimi programi ukrepanja in drugi usmeritveni dokumenti.

Treba se je zavedati, da je namen vodnika predstaviti samo 'prva načela', ne pa podrobne proučitve vseh podrobnejših točk podajanja posameznih delov zakonodaje ali splošnih načel zakonodaje EU. V ta namen bo treba upoštevati sama zakonodajna besedila in razlage v sodbah Evropskega sodišča.

Prosimo, upoštevajte, da nasveti v vodniku niso pravno zavezujoči in na noben način ne vplivajo na položaj Evropske komisije.

Nadaljnje informacije o zbliževanju zakonodaje:

Poročilo Komisije "**Razširjanje okolja**", ki ga objavlja DG XI, zagotavlja redno posodabljanje nove okoljske zakonodaje in politike. Poročilo se objavlja vsaka dva meseca in je dostopno na internetu: <http://europa.eu.int/en/comm/dg11/dg11home.html> – potem izberite: "Enlargement newsletter".

Strokovnjaki v pridruženih članicah Srednje in Vzhodne Evrope lahko dobijo hiter odgovor na vprašanja v zvezi z okoljskim zbliževanjem, če pokličejo **DG XI's Help Line**. Help Line je mogoče dobiti na telefonu: +32-2 296 87 46, po faksu: +32-2 299 41 23 ali s pomočjo e-mail: enlargement@dg11.cec.be.

Opomba k drugi izdaji januarja 1998:

Vodnik je bil prvič objavljen avgusta 1997 v angleščini kot Delovno gradivo osebja Komisije (SEC(97)1608. V tej drugi izdaji, ki je bila prevedena v jezike pridruženih držav, so bili narejeni nekateri manjši popravki poglavij o Ravnanju z odpadki, o Jedrski varnosti in zaščiti pred sevanjem. Vendar zajeta zakonodaja ostaja enaka kot v prvi izdaji, t.j. zakonodaja, ki je bila dokončno sprejeta do 1. julija 1997.

VSEBINA

1. DEL	UVOD K ZBLIŽEVANJU OKOLJSKE ZAKONODAJE	7
1.	VPRAŠANJA ZBLIŽEVANJA	7
2.	VLOGA VLAD PRI ZBLIŽEVANJU	9
3.	ZBLIŽEVANJE IN OBLIKE OKOLJSKEGA PRAVA EVROPSKE UNIJE	15
4.	PRESTAVITVENA NAČELA	19
2. DEL	PREGLED OKOLJSKE ZAKONODAJE EU	24
A.	HORIZONTALNA ZAKONODAJA	24
B.	KAKOVOST ZRAKA	33
C.	RAVNANJE Z ODPADKI	46
E.	VARSTVO NARAVE	71
F.	NADZOR INDUSTRIJSKEGA ONESNAŽEVANJA IN OBVLADOVANJE TVEGANJA	78
G.	KEMIKALIJE IN GENSKO SPREMENJENI ORGANIZMI	92
H.	HRUP VOZIL IN STROJEV	102
I.	JEDRSKA VARNOST IN ZAŠČITA PRED SEVANJEM	109
DODATEK 1	KAKO RAZLAGATI OKOLJSKO ZAKONODAJO EU	117
ANNEX 2	THE ENVIRONMENTAL ACQUIS	119
A.	HORIZONTAL	119
B.	AIR QUALITY	120
C.	WASTE MANAGEMENT	122
D.	WATER QUALITY	123
E.	NATURE PROTECTION	124
F.	INDUSTRIAL POLLUTION CONTROL AND RISK MANAGEMENT	125
G.	CHEMICALS AND GENETICALLY MODIFIED ORGANISMS	127
H.	NOISE FROM VEHICLES AND MACHINERY	129
I.	NUCLEAR SAFETY AND RADIATION PROTECTION	130
J.	CLIMATE CHANGE	131
K.	CIVIL PROTECTION	131
P.	POLICY	133
X.	INTERNATIONAL CO-OPERATION	134
DODATEK 3	TABELA SKLADNOSTI	138
DODATEK 4	OPREDELITVE	142

1. DEL

UVOD K ZBLIŽEVANJU OKOLJSKE ZAKONODAJE

1. VPRAŠANJA ZBLIŽEVANJA

1.1 Kaj je zbliževanje?

Zbliževanje zakonodaje je edinstvena obveznost za članstvo v Evropski uniji. Pomeni, da morajo države, ki se želijo pridružiti Evropski uniji, prilagoditi svojo zakonodajo, pravila in postopke, da bi celotno jedro prava EU, vsebovano v *acquis communautaire*², veljalo.

Ker se obveznost zbliževanja po pristopu nadaljuje, je proces zbliževanja pred pristopom priložnost, da države organizirajo svoje ustanove in postopke ter usposobijo svoje osebe za vsakodnevne procese in odgovornosti sprejemanja, izvajanja in uveljavljanja zakonodaje Evropske unije.³

Tu so trije ključni elementi:

- Prvič, sprejeti ali spremeniti notranje zakone, pravila in postopke, tako da so zahteve ustreznega zakona EU v celoti vključene v notranjo pravno ureditev. Ta proces je znan kot **prestavitvev**. Čeprav imajo države pri izbiri najustrežnejšega mehanizma, ki bi izražal okoljske obveznosti Unije, precej pooblastil, pa so ta v nekaterih vidikih omejena s splošnimi načeli prava Unije. V večini primerov bo treba sprejeti notranjo zakonodajo, ki jo odobri parlament, v nekaterih državah pa s predsedniškim ali vladnim odlokom. Poglavje 4 'Načela prestavitve' daje nadaljnje napotke.
- Drugič, zagotoviti potrebne institucije in proračunska sredstva za izpeljavo zakonov in predpisov (znana kot '**izvajanje**' ali '**praktična uporaba**' direktive).⁴

² *Acquis communautaire* vključuje direktive, predpise in sklepe, sprejete na podlagi različnih pogodb, ki sestavljajo osnovno zakonodaje Evropske unije in Skupnosti. To je izraz, ki opisuje vsa načela, usmeritve, zakone in cilje, o katerih se je Evropska unija dogovorila. Vključuje pogodbe, vso zakonodajo Skupnosti, vsa zakonodajna načela in razlage Evropskega sodišča, vse mednarodne sporazume, ki jih je podpisala Evropska komisija, kot jih razlagajo deklaracije in resolucije Sveta ministrov. Gre še veliko dlje kot formalna zakonodaja - pristopajoče države morajo izpolnjevati zakonodajo EU po črki in duhu.

³ Agenda 2000 poudarja, da ker ni mogoče pričakovati, da bi neka država kandidatka povsem izpolnjevala *acquis*, "bi bilo treba v sodelovanju z Unijo sestaviti realne notranje dolgoročne strategije za postopno učinkovito usklajitev in jih začeti izvajati v vseh državah prosilkah pred pristopom, še posebej pri obravnavanju onesnaženosti vode in zraka. Te strategije bi morale določiti prednostna področja in cilje, ki jih je treba izpolniti pred dnevom pristopa, kot tudi časovne razporede za polno izpolnjevanje; izhajajoče obveznosti bi bilo treba vključiti v pristopne pogodbe. Vse nove naložbe bi morale izpolnjevati *acquis*" Agenda 2000, I. knjiga, Sporočilo: Za močnejšo in širšo Unijo, DOC/97/6, 15. 07. 1997, str. b65).

⁴Glej dodatek 4 za celovitejšo opredelitve.

- Tretjič, zagotoviti ves potreben nadzor in kazni za zagotovitev, da se zakoni izpolnjujejo v celoti in pravilno (**uveljavljanje**).

1.2 Kakšen je namen zблиževanja?

Po načelih, predpisanih v Agendi 2000⁵, bo vsaka država prosilka morala sčasoma sprejeti celotno *acquis communautaire* v svojo notranjepravno ureditev in ustrezno prilagoditi svoj upravni sistem.

V širšem smislu okoljska zakonodaja EU zajema:

- **Izdelke**: na primer, nadzor hrupa gradbene opreme, nadzor emisij motornih vozil, nadzor nevarnih kemikalij v nekaterih potrošniških izdelkih, gibanje odpadkov; nadzor nevarnih kemikalij in preparatov na splošno, trgovanje z ogroženimi vrstami. Številne teh zahtev so zajete v Beli knjigi.⁶
- **Dejavnosti ali proizvodne postopke**, ki lahko vplivajo na zdravje ali okolje: gradnja, delovanje industrijskih obratov, odstranjevanje odpadkov, varstvo narave.
- Zaščito **kakovosti okolja**: na primer, nadzorovanje nevarnih snovi v zraku, vodi ali zemlji, prostorskega razvoja; ohranjanje narave in virov; in biološka raznovrstnost.
- **Postopke in procesne pravice** kot ocena vplivov, dostop do informacij in javno posvetovanje.

1.3 Kaj je skrajni rok za zблиževanje?

Glede na vse predhodno dogovorjene sporazume, vsebovane v pristopnem aktu⁷, morajo biti notranji zakoni, predpisi in upravni postopki, ki so potrebni za uveljavljanje obstoječega jedra zakonodaje EU, sprejeti do dneva pristopa. Zakonodaja lahko vsebuje tudi druge skrajne roke za ukrepanje držav članic, kot so priprava načrtov za nadzorovanje onesnaževanja, določitev zaščitnih ali 'ranljivih' območij in izpolnjevanje mejnih vrednosti emisij ali standardov kakovosti okolja.

⁵ Glej opombo 3 zgoraj

⁶ Glej predgovor.

⁷ Agenda 2000 predvideva, da bodo pristopne pogodbe z državami prosilkami vsebovale dogovorjene sporazume o odstopanjih, vezanih na obvezujoče časovne razporede za polno izpolnjevanje na določenih področjih. Nove naložbe bi seveda po pravilu morale takoj izpolnjevati *acquis*. Glej opombo 3 zgoraj.

2. VLOGA VLAD PRI ZBLIŽEVANJU

2.1 Kaj zahteva zakonodaja EU?

Velika večina okoljske zakonodaje EU je v obliki **direktiv**, te pa so v tem vodniku osrednja tema. Drugačno in navadno manj obsežno ukrepanje je potrebno za **predpise** in **sklepe**, ker jih ni treba vključiti v notranje pravo.

Prvi korak v procesu zблиževanja je analiza in primerjava obstoječe notranje okoljske zakonodaje z zakonodajo EU, da bi določili obstoječe stanje skladnosti in ustrezen nacionalen odziv na zakonodajo EU.⁸

Ta začetna ocena ima dva koraka:

- 1. korak: Ali notranja zakonodaja zajema to snov?
- 2. korak: Kjer notranja zakonodaja obstaja, je treba vsak člen zakona EU primerjati z ustreznimi notranjimi zakoni in predpisi.

Notranja zakonodaja lahko:

- **v celoti ustreza** obveznostim EU, pri čemer je ocena bolj preverjanje skladnosti⁹;
- **deloma ustreza** obveznostim EU, pri čemer bo morala ocena proučiti razhajanja, ki ostajajo, in možne načine za njihovo obravnavo;
- **je videti v nasprotju** z zakonodajo EU, v tem primeru mora ocena vključevati pregled možnosti za spremembo ustrezne notranje zakonodaje (na primer prilagoditev obstoječih zakonov ali njihova zamenjava); tu je spet potrebno proučiti vse dele ustreznega notranjega zakona.

Ko države članice začnejo proces zблиževanja, pogosto primerjajo svojo notranjo zakonodajo, institucije in postopke z zahtevami direktive v obliki razpredelnice, ki vsak člen ali zahtevo notranje zakonodaje primerjajo z navedbo v ustreznem členu direktive. To je kasneje mogoče uporabiti kot vodnik k besedilom, ki jih morajo države članice zagotoviti Komisiji kot dokazilo, da so se v celoti zблиžale z direktivo EU. Primer za tako **tabelo skladnosti** je v dodatku 4. Lahko bi pripravili podobno tabelo izvajanja, ki vsebuje najpomembnejše prve korake k zблиževanju, opisane spodaj in povzete na straneh 12-13 - te je mogoče označiti, potem ko so bili opravljeni.

Poseben problem so notranja upravna navodila, okrožnice in nekatere vrste vladnih odredb ali odlokov, ki ustrezajo okoljski zakonodaji EU, vendar niso obvezujoči. Običajno ne veljajo kot zadostni za predstavitev in jih je treba pretvoriti v bolj formalne pravne ukrepe.

⁸ Treba opozoriti na pomoč, ki jo lahko pridružene države dobijo od urada TAIEX za razvoj in izvajanje programov zблиževanja za *acquis*, ki jo zajema Bela knjiga, in od DISAE za preostalo *acquis* o okolju.

⁹ Treba je poudariti, da lahko samo Evropska komisija opravi pregled formalnega izpolnjevanja.

Na primer, ena od držav članic je v svojo zakonodajo vključila direktivo 80/778/EGS o kakovosti pitne vode s pomočjo upravne okrožnice. Sodišče je izreklo, da mora sprejeti zakonodajo, ki predstavlja najvišje sprejemljive meje koncentracije onesnaževalcev iz direktive v notranjo zakonodajo.

2.2 Izbira in vsebina notranjih ukrepov

Ministrstvo, ki je v osnovi odgovorno za okoljsko zблиževanje, mora proučiti posamezne zakone EU, da bi določilo obseg pooblastil, ki jih ima v zvezi z obsegom, obliko, ravni in opredelitvijo zahtev po notranjih zakonih in pravilih.

Medtem ko so okoljske direktive oblikovane tako, da se lahko izvajajo na načine, ki so prilagojeni edinstvenim razmeram vsake države članice, je domača vlada dokončno odgovorna za sprejem obvezujočih ukrepov, s katerimi po črki in duhu povsem izpolnjuje okoljski zakon EU. Kjer je direktiva natančna, morajo države predstaviti natančno zahtevo kot, na primer, v opredelitvah v direktivi, minimalnih standardih kakovosti in zahtevah za dovoljenja. Kjer direktiva dopušča možnosti za različne notranje ukrepe, kot v podrobnostih za postopke za dovoljenja ali javno posvetovanje ali v določitvi zemljepisnih območij, ki naj jih direktiva zajema, imajo države članice več svobode.

Države lahko izbirajo med novimi zakoni, upravnimi ukrepi ali dopolnili k obstoječim zakonom in ukrepom. Da bi določena direktiva veljala, se lahko odločijo za uvedbo ali spremembo enega zakona ali za sprejetje ali spremembo vrste zakonov. Država se lahko odloči za izvajanje več direktiv s pomočjo enega notranjega zakona.

Ti zakoni bodo morda potrebovali vključitev različnih ravni vlade in različnih ustanov. Pristojno ministrstvo lahko deluje samo ali sporazumno z drugimi ministri in ustanovami, kot so državni inšpektorati in laboratoriji.

V največjem možnem obsegu bi morali biti notranji pravni ukrepi, namenjeni zблиževanju z zakonodajo EU, vključeni v notranje prednostne okoljske usmeritve in načela na način, ki povsem poudarja načela, cilje in zahteve prava EU. Pri tem je lahko v pomoč vpogled v obstoječo zakonodajo držav članic z različnimi rešitvami vprašanj, ki jih prinaša zблиževanje. Seveda vsaka država članica ukrepa tako, kot se ji zdi ustrezno in izvedljivo v njenih edinstvenih pravnih, gospodarskih in političnih razmerah.

Na primer, v Belgiji, ki je zvezna unija, kjer je pooblastilo za urejanje okolja skoraj v celoti preneseno na regionalne oblasti, vsaka regija ločeno izvaja zakon EU. V Franciji predstavljene direktive EU vsebuje Kodeks okolja, ki si prizadeva uskladiti obstoječo okoljsko zakonodajo tako, da jo zbira v enem zakonodajnem okviru.

Izbiri ukrepov lahko narekuje tudi oblika zahteve ali vrsta zakonodaje EU. Predpisi EU, na primer, v državah članicah veljajo neposredno in se ne smejo predstavljati v notranjo zakonodajo. Kadar direktiva prepoveduje neko delovanje (uporabo ali izpuščanje določenih snovi, kot so azbest ali težke kovine v izdelkih), predpisuje določene zahteve. Toda kadar direktiva določa mejne vrednosti (82/884/EGS o mejni vrednosti svinca v zraku), kot so točno določeni cilji, ki jih je treba doseči, vendar dopušča državam članicam, da se svobodno odločajo, kako jih izpolnjevati, zahteva postane prožnejša.

2.3 Pristojni organ ali organi

Vsaj en organ na državni ravni mora prevzeti celotno odgovornost za izvajanje zakonodaje EU in dogovarjanje z Evropsko unijo. Pristojni državni organ je potreben tudi v zveznih državah, tudi če se večina zakonodaje sprejme in izvaja na ravni regionalnih oblasti. Pristojni organi, še posebej kjer imajo pooblastilo, da po okoljskih direktivah izdajajo dovoljenja ali uveljavljajo direktive, bi morali biti javni organi ali ustanove.

Pristojnosti se lahko razdelijo med več institucij na isti ravni ali različnih ravneh. Na primer, ministrstvo za javna dela je lahko odgovorno za izvajanje direktive o ocenjevanju vpliva na okolje. Lokalni, regionalni in državni organi so lahko pristojni za izdajanje dovoljenj za nadzorovanje emisij v zrak, vodo ali zemljo. Spremljanje stanja in uveljavljanje je lahko delno ali v celoti poverjeno regionalnim ali lokalnim organom.

2.4 Ustanove, uprava in financiranje

Praktična uporaba nove zakonodaje pomeni, da bodo morda potrebne spremembe institucij, postopkov in standardov. Odgovorna ministrstva in organi bi morali proučiti te institucionalne potrebe, financiranje uprave in uveljavljanja, in naložbe. Da bi obstoječi industrijski obrati ali dejavnosti postopoma ustrezali novemu urejevalnemu sistemu, se navadno uporabljajo prehodne določbe, kot so zahteve po zagotovitvi čiščenja odpadnih voda, ki so predvidene za leto 2005.

Treba je proučiti stroške in koristi različnih možnosti izvajanja. Treba bi bilo izpeljati oceno potrebnega financiranja uprave in naložb za izboljšanje kakovosti okolja in določiti metode, s katerimi je mogoče pridobiti potrebno financiranje.

2.5 Uveljavljanje

Uveljavljanju se v Evropski uniji posveča vse več pozornosti zaradi problemov neenakega izvajanja v državah članicah in spoznanja, da se težave pri izpolnjevanju lahko pojavijo tudi v državah z razmeroma strogimi zakoni in postopki.

Zaradi tega bi morale pridružene države sprejeti vse potrebne ukrepe za izboljšanje svojih mehanizmov spremljanja in nadzora, na primer s krepitevijo inšpekcijskega sistema in s sprejemom upravnih in sodnih ukrepov za zagotovitev pravnega izvajanja in uveljavljanja okoljske zakonodaje .

2.6 Posvetovanje z interesnimi skupinami in posamezniki

Odgovorno ministrstvo bo verjetno ugotovilo, da je posvetovanje z interesnimi skupinami med procesom predstavitve in tudi izvajanja koristno tako za določitev in odpravo možnih težav kot za pridobitev podpore skupin, ki so vključene ali zajete v notranjih zakonih in postopkih. Med možnostmi so ministrstva, lokalne in regionalne oblasti, industrija, nevladne organizacije in lokalne skupine.

2.7 Koraki k zbliževanju z zakonodajo EU

Številni koraki, ki jim države članice v procesu zbliževanja rutinsko sledijo, so za vse direktive in predpise enaki. Navedeni so na naslednjih straneh skupaj z nekaterimi svojstvenimi vprašanji, o katerih se je treba odločati v procesu usklajevanja notranje zakonodaje z zakonodajo Evropske unije.

Koraki k zbliževanju z direktivami EU

1. korak: Določiti vrsto zakona in njegove zahteve

1. Kakšne vrste je: direktiva, predpis, sklep?
2. Kakšni so njegovi nameni in cilji?
3. Kateri pristojni organi so potrebni?
4. Katere informacije je treba zbrati in posredovati Komisiji?
5. Kakšno načrtovanje se zahteva?
6. Kakšno strokovno ali tehnično znanje je potrebno?
7. Kakšni posvetovalni postopki se zahtevajo?
8. Kakšne naložbe so potrebne?

2. korak: Določite svoje notranje izbire

1. Katere zahteve (v zakonodaji EU) dopuščajo možnost izbire?
2. Katere zahteve ne dopuščajo izbire?
3. Notranji zakoni ali upravni ukrepi?
4. Nova ali dopolnjena zakonodaja?
5. Vsebina notranjepravnih ukrepov?
6. Kakšni so stroški in koristi za gospodarstvo in okolje?
7. Kateri sektorji bodo nosili breme?
8. Kako bi moral biti organiziran prehod na nove zahteve: skrajni roki, obdobja prehoda, programi izvajanja, naložbe in poročila?

3. korak : Določite, kako se bo notranji zakon izvajal in uveljavljal

1. Izvajanje na osrednji, regionalni ali lokalni ravni? Osebjne in tehnične potrebe?
2. Kakšna pooblastila bodo morali imeti uradniki?
3. Kakšno usklajevanje in posvetovanje med urejevalnimi organi sta potrebna?
4. Kakšna je potreba po informacijah, navodilih, usposabljanju?

5. Stroški in koristi različnih možnosti izvajanja?
6. Kolikšno financiranje je potrebno za upravo, za naložbe?
7. Kako bodo stroški povrnjeni in kako bo pridobljeno financiranje?
8. Kakšno spremljanje stanja je potrebno?
9. Kdo bo spremljal stanje? Ali potrebuje usposabljanje, osebje, opremo?
10. Kakšne kazni naj se uporabijo? Kako se bodo uporabljale (upravno, sodno)?

4. korak. Določiti postopke obveščanja in posvetovanja

1. S kom bi se bilo treba posvetovati? Ministrstva, lokalne in regionalne oblast, industrija, NVO-ji, lokalne skupine?
2. Kakšna oblika posvetovanja je potrebna?
3. Na kateri stopnji procesa?
4. Druge možne vloge organizacij zunaj domače vlade?

5. korak: Določiti program izvajanja

1. Zakonodajni raspored
2. Priprava upravnih pravil, odlokov, itd. za izvajanje
3. Proračunski raspored
4. Institucije, osebje in sredstva
5. Usposabljanje, informacijsko gradivo, srečanja z vladnimi uradi, industrijo, javnostjo, itd. in dejavnosti sporočanja
6. Naložbe
7. Stroški delovanja
8. Spremljanje stanja
9. Sestavljanje informacij in poročanje
10. Uveljavljanje

3. ZBLIŽEVANJE IN OBLIKE OKOLJSKEGA PRAVA EVROPSKE UNIJE ¹⁰

3.1 Vloga pogodbe Evropske skupnosti v procesu zблиževanja

Pogodba ES v 130. r členu vzpostavlja nekatera splošna načela okoljske politike, vendar le teh zaradi zблиževanja ni treba izrecno prestaviti v notranje zakone. Pomagajo pri razumevanju ciljev okoljske politike in zakonov EU, kot tudi pri razlagi posameznih pravnih aktov EU in zблиževanju z njimi.

Okoljska zakonodaja EU mora izrecno temeljiti na eni ali več določbah pogodbe, na področju okolja sta najobičajnejša 100.a člen (Zakonodaja v zvezi z enotnim trgom, ki sega na področje okolja) in 130.S člen (povsem okolje). Za namene zблиževanja je pomen pravne podlage določenega zakona EU predvsem v tem, da bo vplival na možnost države, da predpiše strožje okoljske standarde, kot so standardi, ki jih določeni zakon EU vsebuje.

Na primer, če je direktiva sprejeta na podlagi 130.S člena, imajo države članice več možnosti za sprejem strožjih notranjih ukrepov, kot pa če je sprejeta na podlagi 100.a člena.

3.2 Direktive

Večina okoljskih zakonov EU so direktive. Ta oblika zakona je posebnost Evropske Unije. Oblikovane so za nalaganje obveznosti državam članicam in tako, da so dovolj prožne, da upoštevajo različne pravne in upravne tradicije. Izbira in način usklajevanja notranjepravnega in upravnega sistema sta prepuščena državi članici. (Glej 4. poglavje spodaj).

Direktive so za vse države članice obvezujoče, vendar lahko vsebujejo različne zahteve, ki upoštevajo različne gospodarske razmere in okolje v vsaki državi članici.

Na primer, direktiva za velike obrate z izgorevanjem postavlja vsaki članici različne cilje za zmanjšanje emisij in nekaterim, ki so gospodarsko manj razvite, celo dopušča, da svoje emisije povečajo.

¹⁰ Evropska unija ali Evropska skupnost? V usmeritvenih in zakonodajnih dokumentih bodo sklicevanja na Evropsko unijo in Evropsko skupnost. Obstajata obe entiteti. Maastrichtska pogodba je oblikovala Evropsko unijo za izražanje širših političnih teženj držav članic. Evropska unija zajema Evropsko skupnost (katere pooblastila in institucionalne ureditve so predpisane v pogodbi Evropske skupnosti) skupaj s širšimi mehanizmi za razvoj usmeritev in usklajevanje med državami članicami, opisanimi v Maastrichtski pogodbi.

Pravna podlaga za okoljsko zakonodajo je pogodba ES, Evropska skupnost pa je pravnisubjekt, ki ratificira mednarodne konvencije. V mnogih primerih bodo ista telesa (države članice, Evropska komisija itd.) delovale tako v Uniji kot Skupnosti. Ključna razlikave, da je lahko samo v Evropski skupnosti sprejeta zakonodaja, ki obvezuje države članice. Tako bi se bilo treba dejansko sklicevati na zakonodajo Evropske skupnosti, ne

Okvirne direktive določajo splošna načela, postopke in zahteve za zakonodajo na različnih področjih. Do zdaj so bile sprejete za področje zraka in odpadkov, izdelan pa je bil tudi predlog za področje voda. Druge 'hčerinske' direktive z vsakega področja morajo izpolnjevati splošne zahteve okvirne direktive.

Za razvijanje učinkovitih strategij zblíževanja je razumevanje strukture pravnih besedil EU bistveno. Splošni napotek o tem je podan v dodatku 1.

3.3 Predpisi

Približno 10 % okoljskih zakonov EU je v obliki predpisov. Predpisi so za države članice neposredno obvezujoči in nadomestijo vse nasprotujoče notranje zakone. Države članice ne smejo prestaviti določb predpisov v notranji zakon, četudi je notranji zakon predpisu popolnoma enak.¹¹

Predpisi zato večinoma ostajajo zunaj procesa zblíževanja in začnejo v državah, ki pristopijo, veljati na dan pristopa. Kljub temu okoljski predpisi zahtevajo nadaljnje ukrepe države za izvajanje in jih zato pred pristopom ni mogoče v celoti prezreti.

Na primer, vrste ukrepov, ki jih bodo države morale sprejeti, vključujejo imenovanje pristojnih organov za inšpekcijo in nadzor trgovanja s strogo omejenimi kemikalijami ali ogroženimi vrstami, objavo navodil in obrazcev za prijavo ali določitev sankcij za kršitev zakonodaje.

Evropske unije. Vendar zaradi enostavnosti ta Vodnik uporablja izraz Evropska unija, da zajame tako politiko kot zakonodajo.

¹¹ Ta prepoved prestavitve izhaja iz dejstva, da morajo predpise neposredno uporabljati državna sodišča in državni upravni organi; vsako prestavljanje notranje zakonodaje bi bilo v nasprotju s posebno pravno naravo predpisov po pogodbi ES.

Tabela 1. Tri oblike obvezujoče zakonodaje EU

Direktive	Predpisi	Sklepi
<p>1. Veljati začnejo na dan, naveden v direktivi, ali 20. dan po objavi v Uradnem listu; to države članice zavezuje za zbliževanje.</p>	<p>1. Začne veljati na dan, naveden v direktivi, ali 20. dan po objavi v Uradnem listu.</p>	<p>1. Veljati začnejo na dan, ko je pogodbenica, na katero so naslovljeni, obveščena.</p>
<p>2. V okoljskem pravu EU se najpogosteje uporabljajo.</p>	<p>2. Uporabljajo se, ko je potreben enoten sistem: skladi, institucije, prostovoljni projekti EU, kot znak okolja; prepisi za izdelke ali trgovino (ogrožene vrste, prevoz odpadkov).</p>	<p>2. Uporabljajo se za opredelitev podrobnih upravnih zahtev ali posodobitev tehničnih vidikov predpisov ali direktiv.</p>
<p>3. Države članice morajo sprejeti zakone, predpise in postopke za uveljavitev direktive do dneva predavitve; to je navadno dve leti od dneva začetka veljavnosti.</p>	<p>3. Države članice morajo vzpostaviti institucije in postopke; morajo odpraviti nasprotujoče notranje določbe.</p>	<p>3. Usmerjeni v namenu in uporabi.</p>
<p>4. Se uveljavijo na dan praktične uporabe, ki je isti kot dan predavitve, razen če niso v direktivi sami navedeni drugi datumi za posebna ukrepanja. Nekatere direktive se lahko začnejo uporabljati neposredno, če jih država članica ne prestavi v notranjo zakonodajo.</p>	<p>4. So neposredno obvezujoči na dan, ko začnejo veljati</p>	<p>4. So obvezujoči za pogodbenice, na katere so naslovljeni, na dan, ko začnejo veljati.</p>

Predpisi imajo navadno natančen namen. Uporabljajo se takrat, ko je pomembno, da se v vseh državah članicah uporabijo povsem enake zahteve. Na nekaterih področjih,¹² kot so odpadki in kemikalije, je zakonodaja EU mešanica predpisov in direktiv. Pomembno je analizirati vpliv predpisov, da bi ugotovili, kateri ukrepi bodo potrebni za zблиžanje s povezanimi direktivami.

3.4 Sklepi

Sklepi so posamezni zakonodajni akti, ki so v celoti obvezujoči za pogodbenice, na katere so naslovljeni. Od predpisov in direktiv se razlikujejo po tem, da so navadno zelo svojstvene narave. Na področju okolja so manj običajni. Okoljski predpisi ali direktive Komisijo pogosto pooblašajo, da sprejme sklepe za njihovo izvajanje.

Na primer, Komisija lahko dopolni seznam odpadkov po predpisu o prehodu odpadkov čez mejo, določi zahteve za obrazce in dokumentacijo in druge upravne zadeve. Komisija je sprejela vrsto sklepov, ki določajo pogoje za dodeljevanje znaka okolja EU različnim skupinam izdelkov.

3.5 Vloga Evropskega sodišča

Evropsko sodišče ima najvišja pooblastila za pravno razlago Pogodbe in zakonodaje EU. V zadnjih desetih letih je število sklepov, ki jih je sodišče sprejelo v zvezi z razlago okoljskih zakonov EU in njihovim zблиževanjem v državah članicah v okviru vzpostavljanja enotnega trga, naraslo. Razvilo je tudi pomembna načela v zvezi s prestitutvijo direktiv.

Zato bi morale države pri sestavljanju podrobne strategije okoljskega zблиževanja pazljivo proučiti vpliv teh sklepov na razlaganje direktiv in načine zблиževanja.

¹² Na primer, predpis, ki izvaja Baselsko konvencijo o prehodu odpadkov čez mejo in okvirno direktivo o odpadkih; direktive o razvrščanju in označevanju nevarnih kemikalij in preparatov in predpis o izvozu in uvozu prepovedanih ali strogo omejenih kemikalij.

4. PRESTAVITVENA NAČELA

To poglavje daje nekaj splošnih napotkov in odgovarja na nekatera vprašanja v zvezi s procesom zблиževanja z okoljsko zakonodajo EU. Tu so številna ključna načela in zahteve, ki bi morale voditi proces zблиževanja in izvajanja in ki izhajajo v glavnem iz sodne prakse Evropskega sodišča v primeru, ko država članica direktive ne izvaja pravilno. Sodbe Evropskega sodišča so pravno obvezujoče, čeprav se ne pojavljajo izrecno v pogodbi ali samih direktivah.

Podrobnejša razprava o vsaki direktivi ali predpisu je v 2. delu tega vodnika.

4.2 Ali vlada lahko uporabi neobvezujoče upravne ukrepe za doseg ciljev direktive?

Ne. Kljub temu da je videti, da pogodba daje široke možnosti odločanja glede načina prestavitve, je sodišče menilo, da je zanašanje na nepravne metode prestavitve v nasprotju z obvezujočo pravno naravo direktiv. To načelo je še posebej pomembno za tiste države, ki so se pri izvajanju okoljske politike po tradiciji zanašale na upravne ukrepe.

Kjer določba direktive predvideva postavitve splošnih programov ali doseg splošnih ciljev, so lahko pravno obvezujoči okoljski sporazumi med oblastmi in industrijo ustrezno sredstvo izvajanja. (Prim. Sporočilo Komisije o okoljskih sporazumih, KOM(96) 591 z dne 27. 11. 1996 in Priporočilo Komisije 96/733/ES, Ur.l. L 333/59 z dne 21. 12. 1996).

Ni nujno, da morajo biti določbe, ki obvezujejo države članice, da zberejo informacije in sestavijo poročila, predstavljene v obvezujočo notranjo zakonodajo v državah članicah.

4.3 Ali je treba sprejeti novo notranjo zakonodajo?

Ni treba. Države lahko uporabijo obstoječe notranje zakone ali dopolnijo k obstoječim zakonom za izvajanje direktive. Vendar je obstoječe pravo redkokdaj vzorno in izkušnje kažejo, da ni pametno zanašati se na obstoječo zakonodajo, če njena ustreznost ni bila potrjena s podrobno primerjavo notranjega zakona z direktivo EU od določbe do določbe.

Na primer, leta 1985 je Francija obvestila Komisijo, da njen zakon iz leta 1977 o oceni vpliva na okolje izpolnjuje vse zahteve direktive 85/337/EGS, vendar je kasneje zakon morala spremeniti, da ga je uskladila.

4.4 Ali je treba v notranjo zakonodajo natančno prestaviti izraze direktive?

Ne. Direktive so oblikovane tako, da državam članicam dopuščajo določeno prožnost, dobesedna prestavitve ni bistvena, če notranji zakoni izpolnjujejo zahteve direktive. Vendar morajo biti države zelo pazljive, da jezik notranjega zakona povsem odraža direktivo. Nekateri države so dejansko sprejele prakso dobesedne prestavitve (znane kot 'kopiranje'), da bi se izognile težavam neskladnosti. Tako

ravnanje vsebuje nevarnosti: prestavitev brez spremljajočih pravnih in upravnih ukrepov za zagotovitev učinkovitega izvajanja in uveljavljanja direktive ne bo zadostovala. Včasih je za doseg rezultata, ki ga zahteva direktiva, potrebno, da je prestavitev zakonodaje v praksi bolj podrobna kot široko izražene obveznosti v direktivi. Pri tem je treba zelo paziti, da ne omejimo obsega obveznosti iz direktive.

Še posebej je pomembno zagotoviti, da se opredelitve iz direktive EU točno in povsem prestavijo v notranjo zakonodajo, namenjeno izvajanju direktive.

4.4 Ali vlade lahko določijo sankcije za uveljavljanje notranjih zakonov, ki predstavljajo direktive?

Da. Direktive navadno prepuščajo obliko sankcij državam članicam v preudarek. Le redkokdaj tudi predpisujejo, da je treba kršitev notranjega zakona, ki izvaja direktivo, kaznovati po civilnem ali kazenskem pravu. Vendar ta preudarek ni povsem svoboden:

- oblika izbrane sankcije mora učinkovito zagotavljati, da se dosežejo nameni direktive.
- med sankcijami, sprejetimi za ukrepe za izvajanje direktive, in sankcijami, predpisanimi po ustrezni notranji zakonodaji, ne sme biti razlikovanja - na primer, prestop v zvezi z okoljem po notranjem zakonu ne bi smel imeti neprimerno strogih sankcij v primerjavi s prestopkom po notranjem zakonu, ki primerljivo zahtevo predstavlja po direktivi EU.

Na primer, kazen za kršitev mejnih vrednosti emisij pri izpuščanju v vodo bi morala biti primerljiva, ne glede na to, ali so te mejne vrednosti izpuščanja zajete v neki direktivi EU.

4.5 Ali države lahko sprejmejo strožje notranje okoljske standarde

Včasih. Pogodba EU dopušča, da države sprejmejo - ali ohranijo - notranje okoljske standarde in zahteve, ki so strožje, kot v okoljski zakonodaji EU. Vendar ta neodvisnost ni neomejena.

Nekatere okoljske direktive EU izrecno dovoljujejo - ali spodbujajo - države članice, da sprejmejo strožje ukrepe. To je, postavljajo najnižje standarde za izpolnjevanje, ne najvišjih. Tako je pogosto pri mejnih vrednostih emisij pri izpuščanjih v zrak ali vodo ali za standarde kakovosti okolja.

Na primer, direktive EU za kakovost zraka in vode pogosto postavljajo obvezne mejne vrednosti za določene onesnaževalce, dopolnjene z okvirnimi vrednostmi, ki postavljajo cilje kakovosti okolja, za doseg katerih bi si morale države članice prizadevati.

Kjer okoljske direktive EU temeljijo na 100.a členu pogodbe ES (enotni trg), lahko država članica, če je pridobila predhodno soglasje Komisije in pokazala, zakaj potrebuje strožje ukrepe o okolju, uporabi strožje ukrepe za varstvo okolja.

Kjer okoljska zakonodaja EU temelji na okoljskih določbah Pogodbe (130. r, s in t člen) imajo države širše pravice za sprejem strožjih ukrepov. O teh ukrepih je treba Komisijo obvestiti (vendar ne vnaprej), ne smejo pa biti prikrita oblika omejevanja trgovine ali samovoljno zapostavljanje blaga ali storitev

druge države članice. Kjer sta direktiva ali predpis EU, ki temelji na 130.s členu, namenjena popolnemu urejanju nekega področja dejavnosti, kot je predpis o pošiljanju odpadkov čez mejo, morajo biti države pri uvedbi strožjih ukrepov zelo previdne.

4.6 Ali lahko vlada po svobodnem preudarku določi zemljepisna območja, za katera veljajo okoljske direktive?

Ne. Številne okoljske direktive zahtevajo od držav članic, da določijo območja na svojem ozemlju, ki bodo predmet zahtev direktive, v skladu z merili, navedenimi v direktivi. Med primeri so: območja zaščite habitata, občutljiva in manj občutljiva območja po direktivi za čiščenje urbanih odpadnih voda in območja, kjer kakovost zraka ne izpolnjuje standardov EU. Navadno je treba o teh območjih obvestiti Evropsko komisijo in sprejeti načrte za njihovo zaščito ali izboljšanje.

Čeprav merila, navedena v direktivi, puščajo državam članicam nekaj svobodnega preudarka glede tega, kako opraviti nalogo določitve teh območij, pa nepravilna uporaba meril, npr. z uvedbo nezakonitih gospodarskih pomislekov v postopku določitve, lahko vlade držav članic spravijo v težave pri Evropski komisiji in nazadnje pri Evropskem sodišču.

Uporabljajo se naslednja splošna načela:

- Določitev mora opraviti pristojni državni organ v ustrezno pravno obvezujoči obliki, ne glede na to, ali predlog pripravijo druge institucije.
- Skrbno je treba uporabiti merila za določitev, opredeljena v direktivi.
- Vlade morajo še posebej paziti, da ne dopustijo, da bi zunanji dejavniki vplivali na izbiro določenih območij. Zaradi stroškov za varstvo ali izboljšavo okolja, ki lahko izhajajo iz določitve, bo prišlo do pritiskov, da bi določili kar se da malo območij in kar se da majhna območja. Vendar se ne smejo upoštevati gospodarski ali drugi vzgibi, ki niso v zvezi z okoljem, razen če jih direktiva izrecno dovoljuje.

V pomoč bosta pregled ustrezne prakse držav članic in pregled odlokov Sodišča.

Na primer, po direktivi 85/203/EGS lahko države članice na območjih, kjer se jim zdi potrebno omejiti ali preprečiti predvidljivo povečanje onesnaženja z dušikovim dioksidom, in na začetku urbanega ali industrijskega razvoja določijo mejne vrednosti, ki so nižje od tistih v direktivi.

4.7 Ali zблиževanje velja za predpise?

V ožjem pomenu ne, vendar morajo države še vedno narediti nekatere upravne korake za izvajanje predpisov. Na področju okolja je nekaj zelo pomembnih predpisov, na primer, za nadziranje mednarodne trgovine z odpadki in ogroženimi vrstami, Projekt okoljskega upravljanja in presoje. Ti v pristopnih državah ne bodo začeli veljati do dneva pristopa in predstavitev v notranjo zakonodajo ni potrebna - ali celo ni dovoljena.

Vendar bi se države morale zavedati, da

- nekateri predpisi zahtevajo določitev ali vzpostavitev organov ali teles, odgovornih za njihovo izvajanje; to je mogoče opraviti z upravno odredbo ali odlokom,

- nekateri izrecno zahtevajo, da države določijo kazni v notranjem zakonu - civilnem ali kazenskem zakoniku, na primer - za neizpolnjevanje predpisov EU. Četudi te izrecne določbe ni, morajo učinkovite notranje sankcije zagotoviti izpolnjevanje predpisov.

Tako bi morale države zagotoviti, da so potrebni upravni in institucionalni ukrepi vzpostavljeni pred dnevom pristopa in da so razveljavljeni vsi zakoni, ki se z njimi pokrivajo ali so v nasprotju.

Kjer zakonodaja EU s področja okolja vsebuje mešanico direktiv in predpisov, morajo države še posebej paziti, da zagotovijo, da so notranji ukrepi za izvajanje direktive povsem povezani in niso v nasprotju s predpisi EU.

Za izvajanje predpisov je manj korakov kot za izvajanje direktiv. Navedeni so na naslednji strani:

Koraki za izvajanje predpisov

1. Ugotovite pristojni državni organ ali organe za izvajanje predpisa.
2. Ugotovite, katera zakonodaja (če sploh) je potrebna (npr. za odreditev sankcij ali določitev pristojnih organov).
3. Vzpostavite zakonodajni časovni raspored (kot ustreza).
4. Pripravite upravna navodila in postopke za ustrezne organe.
5. Posvetujte se z drugimi ministrstvi in skupinami, ki jih predpis zadeva (npr. uvozniki in izvozniki; glavne industrije; okoljske organizacije)
6. Zagotovite osebje in sredstva.
7. Usposobite osebje.
8. Obvestite prizadete industrijske sektorje in podjetja o tem, kaj se zahteva.
9. Poskrbite za ustrezne dokumente, obrazce in izdajanje potrdil skupinam.
10. Po pristopu spremljajte izvajanje in poročajte drugim državam članicam in Evropski komisiji, kot je potrebno.

2. DEL

PREGLED OKOLJSKE ZAKONODAJE EU

UVOD

2. del vsebuje kratke povzetke direktiv in predpisov z vsakega področja in diagrame, ki kažejo odnose med zakonodajo na vsakem področju in določenimi ukrepanji, da bi te direktive v celoti in učinkovito izvajali širše, kot določajo splošni koraki v 1. delu, strani 11-12 in stran 22.

Vključeni so tudi nekateri predlogi direktiv, ki so trenutno v zakonodajnem postopku, ker bodo pomembni elementi v prihodnji strukturi okoljske zakonodaje EU .

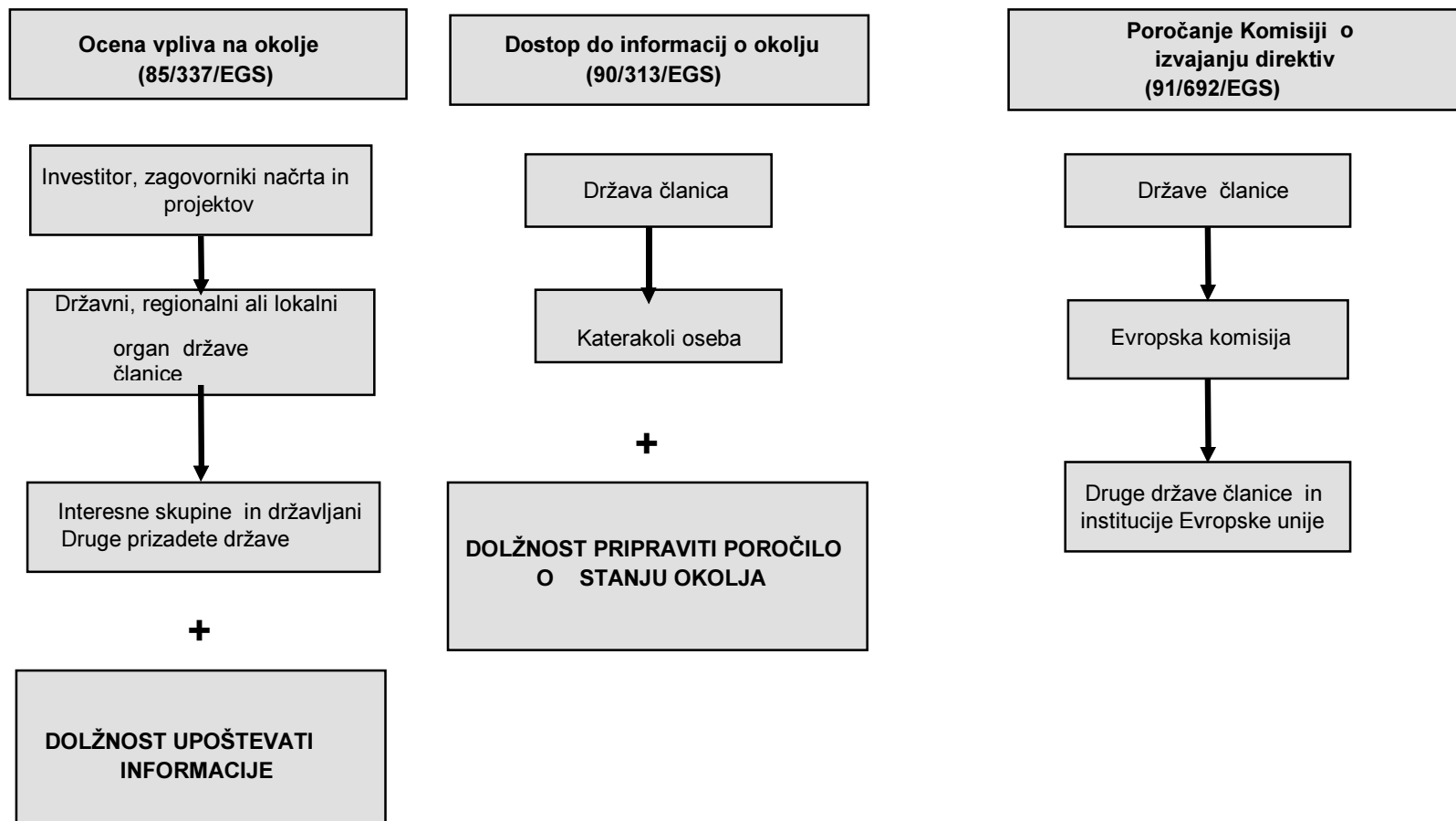
A. HORIZONTALNA ZAKONODAJA

Zakonodajo je moč opredeliti kot 'horizontalno', kadar se nanaša na splošna vprašanja okoljskega urejanja, ne pa na določena področja, izdelke ali vrste emisij. Tri direktive s tega področja zadevajo zbiranje in ocenjevanje informacij o okolju in obsežnem področju človekovih dejavnosti, ki vplivajo na okolje. Informacije so lahko v obliki ocene vpliva na okolje za predlagane razvojne projekte, javne razpoložljivosti informacij o okolju ali zahtev in postopkov za poročanje o izvajanju okoljskih direktiv.

Natančne informacije o okolju in posledicah človekovih dejavnosti so izrednega pomena, ker so podlaga za pripravo, izvajanje, spremljanje in uveljavljanje predpisov in okoljske politike. So tudi podlaga za javno sodelovanje in sprejemanje odločitev v zvezi z okoljem in zato za bolj demokratične institucije.

Direktiva o **dostopu do informacij o okolju** skuša javnosti zagotoviti dostop do informacij o okolju, ki jih imajo javni organi ali vladna telesa, odgovorna za okolje. Temelji na široki opredelitvi 'informacij' o okolju, ki morajo biti posameznikom na voljo, ne da bi za to navajali upravičene razloge. Poziva države članice, da redno izdajajo poročila o 'stanju okolja'.

HORIZONTALNA ZAKONODAJNA DOLŽNOST POROČANJA

Pred sprejemom te direktive je le malo držav članic imelo režime, posebej oblikovane za obravnavanje informacij o okolju, čeprav so številne imele zakonodajo, ki se nanaša na upravne informacije. Nekatere države niso imele posebne zakonodaje o dostopu do upravnih informacij.

Direktiva o **oceni vpliva na okolje** zahteva, da gredo pred odobritvijo vlade nekateri razvojni projekti skozi proces, v katerem se ocenjujejo možne posledice za okolje.

Direktiva v zvezi s **poročanjem o izvajanju okoljskih direktiv** usklajuje in skuša izboljšati poročanje držav članic Komisiji.

A.1 Ocena vpliva na okolje

Direktiva 85/337/EGC o oceni posledic določenih javnih in zasebnih projektov na okolje je bila pred kratkim dopolnjena z direktivo 97/11/EGS, katere določbe morajo biti predstavljene in začeti veljati do 14. marca 1999. Spremembe so manj dopolnilo in bolj preobrazba, ki je namenjena odpravi pomanjkljivosti prvotne direktive, še posebej v zvezi z vrstami projekta, ki ga je treba oceniti, in informacijami, ki jih je treba vključiti v ocene. Direktiva uteleša preprečevalni pristop k varstvu okolja s tem, ko zahteva, da se pred privolitvijo vladnega organa razvojni projekti, ki bodo verjetno imeli pomembne posledice za okolje, ocenijo glede na možne vplive na okolje.

Nekatere kategorije projektov, navedene v dodatku I k direktivi, vedno zahtevajo oceno vpliva na okolje. Druge, navedene v dodatku II, ki lahko imajo pomembne posledice za okolje, se morajo oceniti ob izpolnitvi določenih meril, ki jih določi država članica.

Investitor projekta mora pristojnemu organu dostaviti podrobne pomembne informacije o projektu v poročilu o vplivu. Okoljski organi morajo dobiti priložnost, da pred odločitvijo o projektu povedo svoje mnenje. O zahtevi za razvojni projekt in poročilu o vplivu je treba obvestiti javnost, ki lahko izreče svoje mnenje. Sklepi pristojnega organa morajo upoštevati rezultate ocene.

Informacije je treba zagotoviti tudi drugim državam članicam, ki jih lahko projekt prizadene, in te lahko sodelujejo v postopku ocene. Ta se ravna po glavnih določbah Ekonomske komisije združenih narodov za evropsko konvencijo o oceni projektov, katerih vpliv sega čez meje (Konvencija Espoo)

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Določiti pristojne organe in upravno strukturo, potrebne na državnih in nižjih ravneh. Obstoječe države članice so se močno zanašale na vključitev zahtev PVO v zakonodajo o prostorskem planiranju, kjer bi veliko odgovornosti za izvajanje sodilo v pristojnost lokalnih oblasti. V CPNO bi bilo mogoče vključiti postopek PVO za objekte in dejavnosti, ki jih zajema ta direktiva.
2. Na državni ravni je treba sestaviti navodila o informacijah, ki naj se vključijo v dokument o vplivu na okolje, in za procesa ocenjevanja in sprejemanja odločitev. To bo pripomoglo k standardizaciji postopkov in rezultatov. Morali bi biti značilni za določene vrste dejavnosti, npr. ceste, železnice, letališča, nova urbana središča.
3. Ključna razsežnost napotkov je priprava postopkov za modele sodelovanja javnosti, da bi bili procesi sprejemanja odločitev pregledni.

4. Pomembno bo zagotoviti usposabljanje za vodenje procesov ocenjevanja, merjenje, blažitev ali preprečevanje posledic projekta za okolje.
5. Nosilec razvojnih projektov je mogoče zaračunati upravičene pristojbine za upravne stroške izdelave ocen vpliva na okolje.
6. Izognite se nasprotovanju interesov, kjer so upravni 'pristojni organi' zaproseni za odobritev projektov, pri katerih so tudi nosilci.
7. Pristojni organ bo moral imeti potrebno tehnično in strokovno znanje za oceno vplivov projekta na okolje na podlagi informacij, ki jih je zbral in priskrbel investitor.

Direktiva PVO – Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
 - Eno glavno zakonodajno orodje (zakon PVO)
 - Vključitev v zakon o prostorskem planiranju
 - Dopolnila in popravki k obstoječi zakonodaji (npr. okvirnega zakona o okolju).

Pristojni organi (PO-ji)

- Določite PO-je.
- PO-ji na državni ravni morajo Komisiji poročati o izvajanju, zagotoviti doslednost procesov PVO, javnega posvetovanja, pritožbenih postopkov.
- Lahko se vzpostavijo PO-ji na lokalni ravni za izvajanje projektov z manjšim vplivom.

Pravne postavke

- Bodite pozorni na opredelitve za 'projekt',
- Zagotovite, da se več majhnih projektov ('cevodov'), ki so izvzeti iz PVO, ne seštevajo v en velik projekt, za katerega je treba opraviti PVO. V tem primeru se PVO zahteva za vse.
- Temeljito obravnavajte oprostitev od direktive.

Postopek PVO

- Pripravite notranji napotek za postopek PVO in za skupne razrede projektov PVO.
- Pripravite notranji napotek za dokumente PVO.
- Določite stroge časovne roke, da se izognete finančnim in upravnim težavam pri zamudah.
- Proučite potrebo po povezavi postopkov PVO in prostorskega planiranja.

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da vse strani, vključno z lokalno vlado, zadevna ministrstva, predstavniki industrije, investitorji in javnostjo, dobijo priložnost izreči mnenje o osnutkih zakonov in upravnih predpisih za PVO.
- Zagotovite sodelovanje javnosti pri postopkih in sklepkih PVO in pritožbenih postopkih.

Finančni vidiki

- Nosilci razvojnih projektov naj plačajo upravne stroške za posamezne postopke, dokumente in izvedence za PVO.
- Javnost plača izvedensko mnenje in pojasnilo, upravičene stroške kopiranja v določenih okoliščinah.

A.2 Dostop do informacij

Direktiva 90/313/EGS o prostem dostopu do informacij v zvezi z okoljem nalaga dolžnost zagotoviti, da so informacije, ki jih običajno zadržijo organi, odgovorni javnosti, javnosti na zahtevo dostopne. Odgovore je treba zagotoviti v določenem času, kjer pa so informacije onemogočene, mora biti pravica do pritožbe. Države članice morajo tudi redno pripravljati poročila o stanju okolja.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ključ do uspešnega izvajanja te direktive je v dosegi ravnotežja med zaupnostjo in dostopom do informacij o okolju, vendar mora biti predpostavka v korist neomejenega dostopa.
2. Na to direktivo se pogosto gleda kot na ključno orodje za zagotovitev preglednosti vladnega odločanja in zagotovitev vladne odgovornosti. Vlade bi morale razviti jasne postopke za zagotavljanje obveščanja javnosti.
3. Treba bi bilo objaviti vodnik o dostopu do informacij za zagotovitev razumevanja in koristi za javnost. Eden od načinov izvajanja je prek sistemov javnih registrov, ki vsebujejo sklepe ali dokumente v zvezi z okoljem, do katerih ima javnost dostop.
4. Prizadete institucije in osebe bi bilo treba obvestiti o njihovih obveznostih. To usposabljanje bi moralo vključevati ozaveščanje in postavitve zmogljivosti pri organih, ki bodo prejemale zahteve javnosti po informacijah.
5. Da bi pripravili in objavljali redna poročila o stanju okolja, je treba postaviti sistem za redno zbiranje, analizo in obdelavo potrebnih podatkov o okolju.
6. Kjer izpolnjevanje spremljajo različni organi ali telesa, bo treba postaviti usklajene notranje informacijske sisteme za zagotovitev, da so ustrezni podatki v primerljivi obliki na voljo državnemu organu, odgovornemu za poročanje Komisiji.

A.3 Poročanje o izvajanju okoljskih direktiv

Direktiva 91/692/EGS, ki standardizira in racionalizira poročila o izvajanju določenih direktiv v zvezi z okoljem, si prizadeva po področjih racionalizirati zahteve državam članicam, da Komisiji predajo informacije, potrebne po določenih direktivah za varstvo okolja. Poročila je treba predati vsaka tri leta, vsako področje pa ima svoj triletni cikel. Izjema je direktiva 76/180/EGS, vode za kopanje, za katero se še vedno zahteva letno poročilo. To direktivo, ki je bila vključena v različne druge direktive, morajo države članice izvajati, vendar je ni treba prestaviti v notranjo zakonodajo držav članic.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Preglejte sistem za spremljanje stanja okolja in informacijski sistem za zagotovitev, da zahtevane informacije nastajajo na ustrezen način za oceno in predajo Evropski komisiji.

2. Kjer izpolnjevanje spremljajo različna telesa, vzpostavite usklajen informacijski sistem za zagotovitev, da so ustrezni podatki državnemu organu, odgovornemu za poročanje Komisiji, na voljo v obliki, ki dopušča primerjavo.
3. Določite odgovornost za pripravo poročila in poskrbite za časovni razpored načrtovanja in poročanja.

A.4 Evropska agencija za okolje

S predpisom EEC/1210/90 je bila ustanovljena Evropska agencija za okolje (EAO), katere namen je Evropski uniji in državam članicam zagotoviti informacije o okolju na evropski ravni. Predpis je trenutno v reviziji, glejte predlog za dopolnilni predpis v KOM (97) 282, končni, z dne 13.6.1997.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Predpisov ni mogoče prestaviti v notranjo zakonodajo.
2. EAO in države članice sodelujejo v programih spremljanja in ocenjevanja okolja kot tudi pri pripravi poročil o stanju okolja. Treba bo določiti ustrezno prakso za spremljanje stanja. Treba bo pooblastiti in opremiti institucije za sodelovanje v dejavnostih EAO. S tem se lahko začne pred pristopom, ker EAO že izdeluje svoj program sodelovanja s tretjimi državami.

A.5 LIFE

Predpis EGC/1973/92 je vzpostavil finančni instrument za okolje, znan kot LIFE, za ukrepe, ki podpirajo načelo »povzročitelj plačuje« in subsidiarnostna načela Skupnosti. LIFE financira samo del stroškov projekta.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Predpisov ni mogoče prestaviti v notranjo zakonodajo. LIFE je subvencijski program, ki ga upravlja Evropska komisija.

B. KAKOVOST ZRAKA

Onesnaževalci zraka prihajajo iz različnih virov, tako premičnih kot mirujočih. To poglavje obravnava zakonodajo v zvezi s splošnim **ocenjevanjem in urejanjem kakovosti zraka** in zakonodajo o nadzoru **emisij iz premičnih virov**, to je emisij v zvezi s prometom motornih vozil in gorivi.

Zakonodaja o nadzoru emisij iz **mirujočih virov** je obravnavana v poglavju F, in sicer glede emisij iz industrijskih objektov in pri pridobivanju energije, in v poglavju C glede emisij iz sežigalnic odpadkov.

Nova okvirna direktiva o kakovosti zraka je bila oblikovana zato, da zagotovi obsežno strategijo za urejanje kakovosti zraka v državah članicah s povezavo nadzora emisij z dosego ciljev kakovosti zraka. Ta direktiva bo začela delovati postopoma ob sprejetju in začetku veljavnosti prihodnjih hčerinskih direktiv. Te hčerinske direktive bodo zamenjale tri obstoječe direktive, ki določajo standarde za žveplov dioksid in delce, svinec in dušikov oksid. Po direktivi o onesnaževanju troposfere z ozonom bodo morale države članice postaviti tudi mreže za **spremljanje stanja ozona**.

Vrsta direktiv nadzoruje emisije **motornih vozil in goriv** s pomočjo tehničnih zahtev za vozila in mejnih vrednosti za prisotnost snovi v gorivih, kot sta svinec in žveplo. Kmalu bo sprejeta še direktiva o emisijah iz motorjev, ki se vgrajujejo v premične stroje.

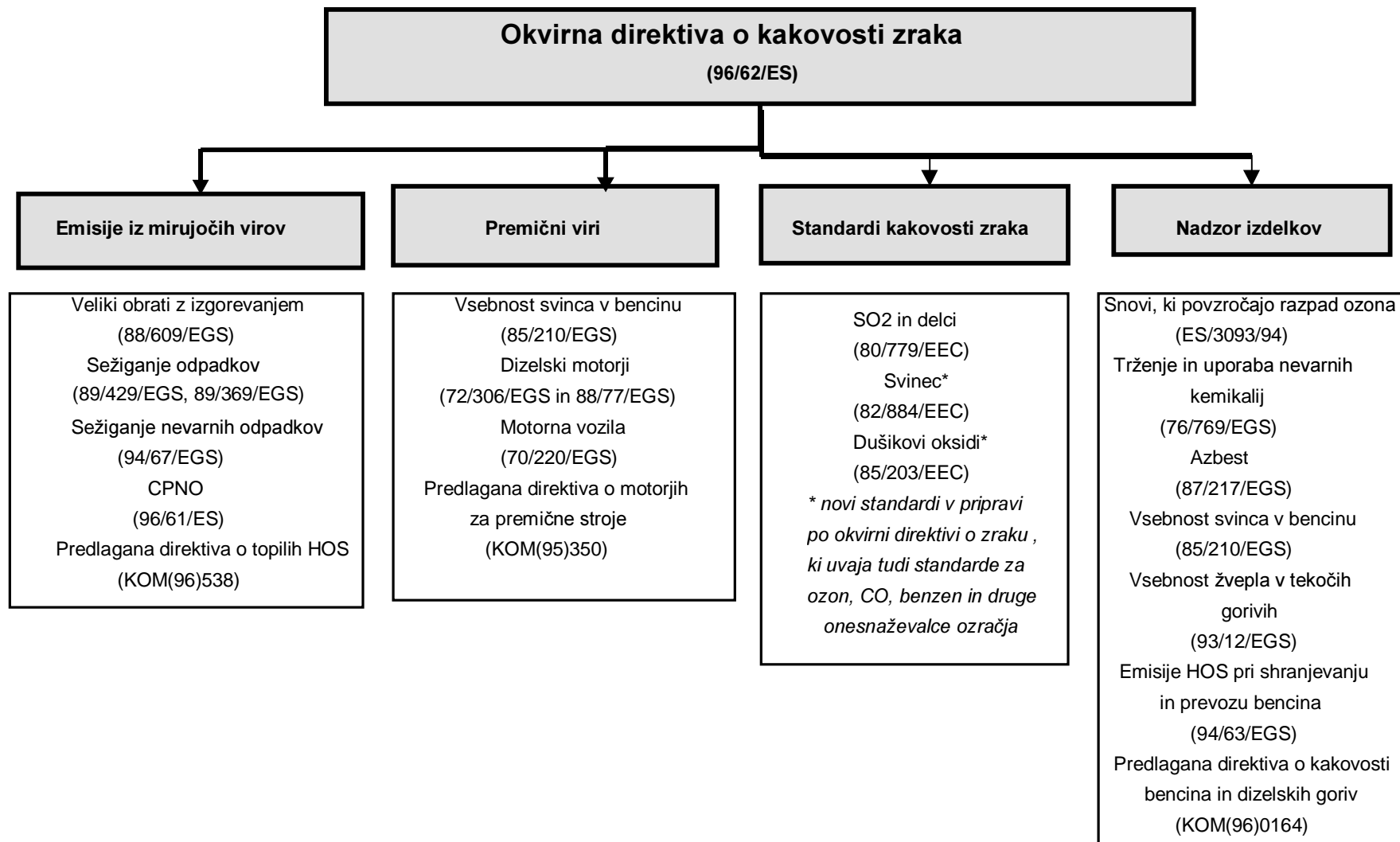
B.1 Okvirna direktiva o kakovosti zraka

Direktiva 96/62/ES o ocenjevanju in urejanju kakovosti zraka v okolju, znana kot Okvirna direktiva o kakovosti zraka, si prizadeva postaviti temeljna načela o skupni strategiji, ki:

- opredeljuje in postavlja cilje kakovosti zraka v okolju v Uniji, da bi se izognili, preprečili ali zmanjšali škodljive posledice za zdravje ljudi in okolje kot celoto,
- ocenjuje kakovost zraka v okolju v državah članicah na podlagi skupnih metod in meril,
- prinaša ustrezne javne informacije o kakovosti zraka v okolju in zagotavlja, da so javnosti na voljo v obliki mejnih vrednosti za alarm itd.,
- ohranja kakovost zraka v okolju, kjer je ustrezna, in jo v drugih primerih izboljšuje.

Države članice so odgovorne za:

- izvajanje direktive,
- ocenjevanje kakovosti zraka v okolju,
- zagotavljanje natančnosti meritev,
- potrjevanje merilnih naprav,
- analiziranje metod ocenjevanja,
- usklajevanje programov zagotavljanja kakovosti, ki se odvijajo v vsej Uniji in jih organizira Komisija.

Okvirna direktiva bo določila ključne parametre urejanja onesnaževanja za zasebni sektor. Po direktivi bodo sprejeti novi standardi, ki bodo zamenjali prejšnje direktive v zvezi z žveplovim dioksidom in delci, svincem in dušikovim oksidom, opisane spodaj.

V obdobju desetih do petnajstih let bodo s pomočjo vrste hčerinskih direktiv določeni mejne vrednosti za optimalno kakovost zraka v okolju, dopustne meje odstopanj, postopki za ocenjevanje in zahteve poi poročanju za posamezne onesnaževalce. Predvideno je, da bo Komisija (v jeseni 1997) sprejela prvo teh prihodnjih hčerinskih direktiv v zvezi z NO₂, SO₂ /delci in svincem.

Ko bodo določene mejne vrednosti in alarmne meje, bo treba oceniti kakovost zraka v okolju. Treba je sestaviti načrte ukrepanja za območja, ki teh vrednosti ne izpolnjujejo. Ukrepi morajo združevati zaščito zraka, vode in zemlje in doseči izpolnitev skrajnih rokov. Kadar so alarmne meje presežene, je treba obvestiti javnost.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Zahteve direktive predpostavljajo obstoj ustreznih upravnih sistemov, znanstvene in strokovne podlage in režimov za urejanje kakovosti zraka v okolju, ki temeljijo na standardih.
2. Za določitev, katere spremembe so potrebne, bi morale države primerjati zahteve okvirne direktive z obstoječimi notranjimi zakoni in delujočimi sistemi, obstoječimi pristopi za doseg ciljev kakovosti zraka v okolju, metodologijami za ocenjevanje kakovosti zraka, razpoložljivostjo informacij, navedenih v dodatku IV, in načini za izboljšanje kakovosti zraka.
3. Pogosto bodo potrebni novi postopki posvetovanja med organi, prilagoditev metodologij spremljanja in merjenja, poročanja in ocenjevanja.
4. V skladu z evropskimi standardi zagotavljanja kakovosti je treba pooblastiti laboratorije. Tako laboratoriji kot merilna mesta morajo imeti organiziran sistematičen nadzor notranje kakovosti.
5. Treba je pripraviti načrte za izboljšanje kakovosti zraka za območja s slabo kakovostjo zraka in določiti skrajne roke za izboljšanje. Načrti lahko vsebujejo ukrepe za nadzor ali ustavitve dejavnosti, kot je promet z motornimi vozili, ki prispeva k prekoračitvam mejnih vrednosti.
6. O izvajanju zahtev se je treba posvetovati s predstavniki industrije, ki onesnažuje zrak, kot tudi drugimi interesnimi skupinami, še posebej o pripravi načrtov za izboljšanje, tako da bi začrtali pot do izpolnjevanja standardov kakovosti zraka.

B.2 Obstoječi standardi kakovosti zraka, ki bodo postopoma zamenjani s hčerinskimi direktivami po okvirni direktivi

Žveplov dioksid in lebdeči delci

Direktiva 80/779/EGS o mejnih vrednostih kakovosti zraka in okvirnih vrednostih za žveplov dioksid in lebdeče delce je postavila obvezujoče letne in zimske mejne vrednosti in neobvezujoče okvirne vrednosti za žveplov dioksid in lebdeče delce v ozračju. Njen glavni namen je bil zaščititi človekovo zdravje, mejne vrednosti pa so temeljile na ugotovitvah Svetovne zdravstvene organizacije.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo oceniti, ali na krajih, kjer je pričakovati največje onesnaženje, delujejo merilne postaje. Te merilne postaje morajo uporabljati referenčne metode za zbiranje in analizo žveplovega dioksida in lebdečih delcev. Morda bodo potrebne dodatne merilne postaje.
2. Določiti je treba postopke, ki omogočajo zbiranje in analizo podatkov na državni ravni in poročanje Komisiji.
3. Določiti je treba postopke, ki zagotavljajo, da bo v primeru, ko koncentracije presežejo mejne vrednosti iz dodatka 1, Komisija obveščena ter da bodo pripravljene načrti za postopno izboljšanje kakovosti zraka na teh območjih. To zahteva določitev glavnih virov onesnaževanja in oceno možnosti zmanjšanja emisij.

Svinec

Direktiva Sveta 82/884/EGS je predpisala najvišje mejne vrednosti za koncentracijo svincev v zraku za zaščito človekovega zdravja, vendar nezadostne tehnične in znanstvene informacije niso omogočale določitev mejnih vrednosti za varstvo okolja.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo oceniti, ali na krajih, kjer so posamezniki lahko daljši čas stalno izpostavljeni in kjer je verjetno, da bo prag mejne vrednosti za svinec presežen, delujejo merilne postaje. Te merilne postaje morajo uporabljati ustrezne metode za vzorčenje in analize.
2. Določiti je treba postopke, ki dopuščajo zbiranje in analizo podatkov na državni ravni in letno poročanje Komisiji.
3. Določiti je treba postopke, ki zagotavljajo obveščanje Komisije v primeru, ko koncentracije presežejo mejne vrednosti, in pripravo načrtov za postopno izboljšanje kakovosti zraka na teh območjih. To zahteva določitev glavnih virov onesnaževanja in oceno možnosti zmanjšanja emisij.

Dušikov oksid

Direktiva 85/203/E je predpisala obvezujoče mejne vrednosti, namenjene zaščiti človekovega zdravja, in neobvezujoče okvirne vrednosti za izboljšanje zaščite človekovega zdravja in prispevek k dolgotrajnemu varstvu okolja. Okvirne vrednosti so referenčne točke za postavitev posebnih projektov na območjih, ki jih določijo države članice.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo oceniti, ali na krajih, kjer je pričakovati, da bodo mejne vrednosti presežene, delujejo merilne postaje. Morda bodo potrebne dodatne merilne postaje.
2. Določiti je treba postopke, ki dopuščajo zbiranje in analizo podatkov na državni ravni in poročanje Komisiji v šestih mesecih po vsakem koledarskem letu.
3. Določiti je treba postopke, ki zagotavljajo, da bo v primeru, ko koncentracije presežejo mejne vrednosti, Komisija obveščena ter da bodo pripravljene načrti za postopno izboljšanje kakovosti zraka na teh območjih. To zahteva določitev glavnih virov onesnaževanja in oceno možnosti zmanjšanja emisij.

Onesnaževanje troposfere z ozonom

Ker se ravni ozona pri tleh povečujejo v glavnem zaradi povečanja prometa z motornimi vozili v EU, je direktiva 92/72/EGS zahtevala, da države članice postavijo mrežo za spremljanje ozona. Določila je mejne vrednosti ozona za zaščito zdravja in vegetacije in zahtevala, da vsaka država članica opozori prebivalstvo, kadar so te meje presežene. Komisiji je treba mesečno poročati o prekoračitvah mejnih vrednosti.

V letu 1998 namerava Komisija predstaviti predlog za direktivo, ki sodi v okvirno direktivo o kakovosti zraka in določa mejne/ciljne vrednosti za ozon v troposferi skupaj z zelo natančnimi zahtevami za spremljanje. Ko bodo določbe te predvidene direktive začele veljati, bodo postopoma zamenjale določbe direktive 92/72/ES.

Kaj je treba pri izvajanju upoštevati

1. Države morajo oceniti, če na krajih, kjer je pričakovati prekoračitev mejnih vrednosti, delujejo merilne postaje. Ti kraji morajo biti izbrani v skladu z dodatkom II in morajo uporabiti referenčno metodo analize v skladu z dodatkom V. Morda bodo potrebne dodatne merilne postaje.
2. Treba je določiti postopke, ki zagotavljajo, da se v primeru, ko koncentracije presežejo mejne vrednosti, javnost obvesti v skladu z dodatkom IV, Komisijo pa do konca naslednjega meseca.
3. Določiti je treba postopke, ki dopuščajo zbiranje in analizo podatkov na državni ravni in letno poročanje Komisiji.

B.3 Emisije iz premičnih virov

Lahka motorna vozila

Temeljna direktiva 70/220/EGS predpisuje tehnične zahteve in mejne vrednosti za emisije ogljikovega monoksida in nezgorelega ogljikovodika iz motorjev motornih vozil. Te zahteve so v zadnjih 25 letih postale veliko strožje s pomočjo vrste dopolnilnih direktiv. Mejne vrednosti so bile prvič zmanjšane z direktivo 74/290/EGS in dopolnjene z direktivo 77/102/EGS z mejnimi vrednostmi za dušikove okside. Mejne vrednosti za te tri vrste onesnaževanja so bile uspešno zmanjšane z direktivami 78/665/EGS, 83/351/EGS in 88/76/EGS, medtem ko so bile mejne vrednosti za emisije onesnaževanja z delci iz dizelskih motorjev uvedene z direktivo 88/436/EGS. Strožje evropske standarde za emisije onesnaževalcev v plinastem stanju iz motornih vozil pod 1400 ccm je prinesla direktiva 89/458/EGS. Te standarde je razširila direktiva 91/441/EGS, ki je zajela vse potniške avtomobile ne glede na prostornino motorja, vključno z zahtevami, ki se nanašajo na emisije hlapov in na trajnost sestavnih delov vozila, povezanih z emisijami, kot tudi strožjimi standardi za onesnaževanje z delci za motorna vozila, opremljena z dizelskimi motorji.

Direktiva 94/12/ES je uvedla strožje mejne vrednosti za onesnaževalce in spremembo nadzora skladnosti proizvodnje. Za potniške avtomobile, namenjene prevažanju več kot šestih potnikov in z največjo maso več kot 2500 kg, lahka komercialna vozila in tista terenska vozila, za katera so prej veljali manj strogi standardi, so bili z direktivama 93/59/EGS in 96/69/EGS določeni standardi, ki so bili tako strogi kot ustrezni standardi za potniške avtomobile ob upoštevanju posebnih pogojev teh vozil.

Program avtomobilskih goriv in maziv

Direktiva 94/12/ES zahteva, da Komisija predlaga standarde, ki se bodo uveljavljali po letu 2000 v skladu z novim večstranskim pristopom, ki temelji na obsežni oceni stroškov in učinkovitosti vseh ukrepov, namenjenih zmanjšanju onesnaževanja v cestnem prevozu. Poleg strožjih standardov za emisije avtomobilov bi morali predlogi vključevati dopolnilne ukrepe, kot izboljšanje kakovosti goriva in krepitev programov inšpekcije in vzdrževanja voznega parka. Predlog bi moral temeljiti na določitvi meril za kakovost zraka in z njimi povezanih ciljev zmanjšanja emisij ter ovrednotenju stroškov/učinkovitosti vsakega svežnja ukrepov ob upoštevanju možnega prispevka drugih ukrepov, kot so med drugim urejanje prometa, pospeševanje mestnega javnega prevoza, nove pogonske tehnologije, uporaba drugačnih goriv. Potrebne raziskave ozadja so bile opravljene v okviru Evropskega programa avtomobilskih goriv in maziv.

Junija 1996 je bil predstavljen ustrezen predlog za dopolnilno direktivo KOM/96/0163(COD) o emisijah lahkih motornih vozil, zajetih v temeljni direktivi 70/220/EGS, o njem pa se trenutno razpravlja v Evropskem parlamentu in Svetu.

Vzporedno je Komisija predstavila predlog direktive KOM/96/0164 (COD), ki predpisuje nove zahteve za izboljšanje kakovosti motornih goriv. O tem predlogu razpravljata tudi Evropski parlament in Svet (glej B.7).

Seveda bodo za doseg meril kakovosti zraka, predpisanih v programu avtomobilskih goriv in maziv, potrebni dodatni stroškovno učinkoviti lokalni ukrepi na območjih, kjer so največji povzročitelji onesnaževanja.

Težki dizelski motorji za motorna vozila

Direktiva 88/77/EGS je določila zahteve za emisije ogljikovega monoksida, ogljikovodika in dušikovih oksidov. Poleg okrepitve prvotnih meja z uvedbo dvostopenjske odobritve, ki naj se izvede leta 1993 in leta 1996, so bile z dopolnilno direktivo 91/542/EGS postavljene zahteve za emisije delcev. Dopolnilna direktiva 96/1/ES je dopustila nekatera odstopanja od mejne vrednosti emisije delcev za manjše motorje. V smislu pojasnjenega pristopa se trenutno pripravlja nov predlog, ki bi uvedel strožje zahteve od leta 2000 naprej.

Emisije motorjev, ki se vgrajujejo v premične stroje

Trenutno je v Svetu in Parlamentu v razpravi predlog za novo direktivo KOM 95/350 (COD), ki postavlja zahteve za emisije ogljikovega monoksida, ogljikovodika, dušikovih oksidov in delcev pri dizelskih motorjih za premične stroje, in pričakuje se, da bo v kratkem sprejet.

Emisije dima iz dizelskih motorjev motornih vozil, kmetijskih in gozdarskih traktorjev

Direktivi 72/306/EGS in 77/537/EGS postavljata standarde za največjo prostornino dizelskih izpušnih plinov. Glavni namen teh standardov je določitev referenčnih vrednosti za preskušanje primernosti za vožnjo, omenjeno spodaj.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bodo morale določiti organe za odobritev tipskega soglasja, kot je opredeljeno v direktivi 70/156/EGS in njenih dopolnilih in popravkih.
2. Kjer je potrebno, lahko organi za tipsko soglasje tehnično delo poverijo pooblaščenim tehničnim službam, ki se lahko nahajajo v katerikoli državi članici.
3. O tem, kako postaviti učinkovite upravne strukture, bi se bilo treba posvetovati z organi za tipsko soglasje in tehničnimi službami, po možnosti v državah članicah, ki imajo veliko domačo avtomobilsko industrijo.

Okvirna direktiva o kakovosti zraka – Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni in predpisi.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
eno glavno zakonodajno orodje (zakon o kakovosti zraka), vključitev v zakon o varstvu okolja, dopolnila k različnim zakonom.

Pristojni organi (PO-ji)

- Določite PO-je za pravne in upravne namene.
- PO-ji na državni ravni bodo Komisiji poročali o izvajanju.
- Določite institucije za spremljanje in potrebe po njem.
- Določite postopke načrtovanja in nadzor izvajanja.
- Zagotovite javnost odločanja, pritožb in pregleda sklepov.
- Kjer je potrebno, pripravite načrte za izboljšanje kakovosti zraka.

Pravne postavke

- Zagotovite postopke za spremljanje, izpolnjevanje, uveljavljanje in poročanje.
- Zagotovite izvajanje časovnih rokov, določenih za mejne vrednosti kakovosti zraka.
- Kjer je onesnaženost zraka prekoračena, zagotovite razkritje javnosti v celoti.

Standardi

- Sledite razvoju ciljev kakovosti zraka v EU za 14 onesnaževalcev, navedenih v direktivi.
- Pazite na pravočasnost izvajanja mejnih vrednosti, ki se lahko razlikujejo od 10 do 15 let.
- Določite, kdaj so koncentracije med dolgoročnimi mejnimi vrednostmi in začasnimi dopustnimi vrednostmi. Ukrepite za izpolnitev dolgoročnih mejnih vrednosti.
- Spremljajte izpolnjevanje.

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da imajo pred oblikovanjem zakona o kakovosti zraka vse strani, vključno z lokalno upravo, prizadetimi ministrstvi (npr. za promet), predstavniki industrije in javnostjo, priložnost dati pripombe.
- Poskrbite, da so vsi zakoni in napotki za kakovost zraka na voljo javnosti.
- Zagotovite, da postanejo mejne vrednosti za kakovost zraka v okolju ključno orodje načrtovanja za industrijo.

Finančni vidiki

- Države članice naj zagotovijo organe za izdajanje dovoljenj, spremljanje in nadzor.
- Prizadeta industrija naj plačuje stroške za izpolnjevanje.

Preskušanje primernosti za vožnjo za direktivo o emisijah

Direktiva 77/143/EGS o preskušanju primernosti za vožnjo za motorna vozila in njihove prikolice, dopolnjena in popravljena z direktivo 92/55/EGS, zahteva preskušanje emisij vozil pri rednih preskusih za nadzor ogljikovega monoksida (CO), razmerja zrak-gorivo za bencinska vozila in neprosojnosti izpuha iz dizelskih vozil.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Preskuse primernosti za vožnjo opravlja država ali javni organ, ki mu je to nalogo poverila država, ali enote ali podjetja, ki jih je pooblastila in jih neposredno nadzira država, vključno s primerno pooblaščenimi zasebnimi enotami.
2. Še posebej bi si morale države članice prizadevati, da zagotovijo objektivnost in visoko kakovost preskušanja vozil, kadar ustanove, določene za centre preskušanja vozil, opravljajo tudi popravila motornih vozil.
3. Za nasvet bi bilo treba zaprositi javne ali pooblaščene organe tistih držav članic, ki se s tem ukvarjajo že dolgo, in tako zagotoviti obsežne izkušnje in strokovno znanje.

B.4 Emisije hlapljivih organskih snovi

Direktiva 94/63/ES si prizadeva nadzorovati emisije hlapljivih organskih sestavin (HOS), ki nastajajo pri skladiščenju in distribuciji bencina od terminalov do bencinskih črpalk. Velja za postopke, za objekte, cestna vozila, vlake in ladje na notranjih vodnih poteh, ki se uporabljajo za shranjevanje in prevažanje bencina od terminala do terminala ali od terminala do bencinske črpalke. Določbe te direktive se trenutno popravljajo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo vzpostaviti zakone, sisteme spremljanja in uveljavljanja, da bi izpolnile mejne vrednosti emisij za bencinske hlape iz cistern in premičnih kontejnerjev; tovornjakov, vlakov in ladij na notranjih vodnih poteh.
2. Pristojni organi, ki spremljajo terminale in bencinske črpalke kot tudi vozila in ladje za prevoz bencina, morajo uporabljati postopke preskušanja, usklajene na državni ravni.
3. Države morajo uresničevati številne tehnične in upravljavske zahteve za zmanjšanje izgub izhlapevanja pri ravnanju z bencinom na terminalih in bencinskih črpalkah ter med prevozom.
4. Svetujemo predhodno posvetovanje z industrijo in drugimi interesnimi skupinami.

B.5 Vsebnost svınca v bencinu

Direktiva 85/210/EGS o vsebnosti svınca v bencinu dovoljuje državam članicam zmanjšati dovoljeno vsebnost svınca na 0,15 g Pb /l, kakor hitro se jim to zdi ustrezno; zagotoviti morajo razpoložljivost in uravnoteženo distribucijo neosvinčenega bencina z vsebnostjo pod 0,013 g Pb/l). Vsebnost benzena, osvinčenega in neosvinčenega bencina ne sme presegati 5,0 %. Neosvinčeni bencin mora biti na črpalkah jasno označen. Države lahko prepovejo prodajo osvinčenega bencina, ki ne izpolnjuje predpisanih oktanskih ravni.

Določbe te direktive bodo do leta 2000 zamenjale zahteve predlagane direktive o kakovosti bencina in dizelskih goriv KOM 96(0164 (COD), glej B.7).

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo imeti upravni sistem, vključno z vzorčenjem in metodologijami statističnega podajanja, za preskušanje ravni vsebnosti svınca in benzena in kaznovanje neizpolnjevanja. Da bi zagotovili skladnost na državni podlagi, bi moral osrednji organ določiti in predpisati zahteve za označevanje.
2. Da bi dosegli izpolnjevanje, bi se bilo treba usmeriti na spremljanje svınca, benzena in oktanskih stopenj v bencinu v sektorju lokalne proizvodnje in prodaji na drobno. To je mogoče dopolniti z naključnimi preskusi pri mejnih pregledih ob uvozu in na črpalkah pri prodaji na drobno.
3. Države bi morale s predstavniki sektorja nafte in plina in tudi drugimi interesnimi skupinami razpravljati o možnostih izvajanja.

B.6 Vsebnost žvepla v tekočih gorivih

Direktiva 93/12/EGS v zvezi z vsebnostjo žvepla v določenih tekočih gorivih postavlja meje za vsebnost žvepla v dizelskih gorivih in drugih plinskih oljih. Dizelsko gorivo se uporablja v nekaterih motornih vozilih. Plinsko olje, znano tudi kot lahko gorilno olje, se uporablja za vozila na lastni pogon, za ogrevanje, v industriji in pomorstvu.

V zvezi z dizelskimi gorivi, ki se uporabljajo za cestna vozila, bodo določbe direktive 93/12 /EGS zamenjane z zahtevami predlagane direktive KOM 96/0164 (COD) o kakovosti bencina in dizelskega goriva (glej B.7).

Komisija je pred kratkim izdelala predlog za popravek določb direktive 93/12/EGS v zvezi s plinskim oljem in težkim gorilnim oljem.

Direktiva o emisijah iz motornih vozil – Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječo notranjo zakonodajo.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
eno glavno zakonodajno orodje (Zakon o motornih vozilih);
prilagoditev dela ustrezne zakonodaje, ki ureja emisije v zrak (npr. zakon o varstvu okolja ali zakon o zraku).

Pristojni organi (PO-ji)

- Državni organ bi moral prevzeti odgovornost za poenotenje standardov o emisijah, zagotavljanja splošne kakovosti in nalaganja davkov
- Lokalni PO-ji bi lahko vodili spremljanje lokalnih emisij in uveljavljanje.
- Državni PO-ji bi poročali Komisiji.

Pravne postavke

- Razvijte upravni sistem, ki je kos pogostim ukrepom za zmanjšanje emisij.
- Ključni ukrepi vključujejo zakonodajni aparat za zmanjšanje emisij, davčne spodbude, nove tehnologije, inšpekcije in vzdrževanje.
- Proučite ukrepe za lokalno spremljanje in uveljavljanje.

Postopki za izpolnjevanje

- Pooblaščen osebje PO-ja bi lahko upravljalo državne centre za inšpekcijo novih avtomobilov.
- PO naj zagotovi izpolnjevanje potrdil o ustreznosti emisij vozil ob proizvodnji.
- Bencinske črpalke je treba preverjati v zvezi z velikostjo šob za točenje goriva, ponovnim izkoristkom bencinskih hlapov pri polnjenju podzemnih bencinskih rezervoarjev in zahtevami glede oktanov.
- Proučite možnost izdajanja licenc lokalnim zasebnim tehničnim enotam, ki bi izdajale dokumente o izpolnjevanju zahtev v zvezi z emisijami in vzdrževanjem vozil.

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da se pred razvojem režima izvede posvetovanje s ključnimi udeleženci glede standardov za emisije, novih tehnologij, tehničnih zahtev in postopkov izpolnjevanja.
- Med ključnimi udeleženci bi morali biti predstavniki prodaje na veliko in drobno iz naftne in plinske industrije, proizvajalcev in prodajalcev vozil, drugih ministrstev (npr. za promet), NVO-jev in drugih prizadetih strani.
- Redna sporočila javnosti.

Finančni vidiki

- Vlada naj določi PO-je in upravno podporo, obveščanje javnosti in svetovanje industriji.
- Davčne spodbude za inovacije in zmanjšanje emisij.
- Proizvajalci in prodajalci avtomobilov naj plačujejo za potrdila o izpolnjevanju in inšpekcijske ukrepe.
- Lastniki avtomobilov naj plačujejo primerne stroške za ustreznost posameznih vozil.

Da bi zmanjšali onesnaževanje z žvepovim dioksidom, še posebej koncentracije pri tleh na urbanih območjih, direktiva določa najvišjo vsebnost žvepla s težnostnimi omejitvami za plinska in dizelska olja. Pričakujejo se¹³ nadaljnja težnostna omejevanja vsebnosti žvepla in z njimi povezani standardi za emisije za dizelske motorje. Direktiva ne velja za plinsko olje, namenjeno nadaljnji obdelavi, ali v tankih za goriva vozil, ki prečkajo mejo med državo članico EU in državo, ki ni v EU. Nove meje glede vsebnosti žvepla bodo uvedene po programu avtomobilskih goriv in maziv.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo imeti upravni sistem, vključno z vzorčenjem in metodologijami statističnega podajanja, za preskušanje ravni vsebnosti žvepla in uveljavljanje zahtev.
2. Da bi se izognili težavam pri izpolnjevanju, bi se bilo treba o metodologijah izvajanja posvetovati s predstavniki industrije motornih vozil in drugimi interesnimi skupinami.

B.7 Predlog za direktivo o kakovosti bencina in dizelskih goriv

Ta predlagana direktiva KOM 96/0164 (COD), ki naj bi začela veljati 1. januarja 2000, predpisuje specifikacije za bencin in dizelska goriva. V zvezi z bencinom so med parametri, za katere so specifikacije določene, vsebnost benzena, žvepla, aromатов, vsebnost kisika in značilnosti destilacije. Za dizelska goriva so med ustreznimi parametri gostota, cetansko število in vsebnost žvepla. Komisija bo do junija 1999 predstavila predloge za določitev specifikacij za gorivo za leto 2005.

¹³ Komisija je predlagala strategijo za boj proti kisanju zemlje in vode skupaj z zakonodajo za omejitev vsebnosti žvepla v gorivu, ki uvaja splošno 1 % zgornjo mejo za vsebnost žvepla od začetka leta 2000 (KOM(97) 88, končna).

C. RAVNANJE Z ODPADKI

Celotna struktura za učinkovit režim ravnanja z odpadki je postavljena v **Okvirni direktivi o odpadkih** in dopolnilni **Direktivi o nevarnih odpadkih**. Ti direktivi določata okvir za strukture ravnanja z odpadki, ki so bile dopolnjene z drugimi bolj specifičnimi direktivami. Ena skupina postavlja zahteve za izdajo dovoljenj in delovanje **obratov za odstranjevanje odpadkov**. Druga skupina obravnava **posebne vrste odpadkov**, kot so olja, embalaža in baterije. Za pošiljanje odpadkov veljajo pravila iz **Predpisa o pošiljanju odpadkov**.

C.1 Okvirna direktiva o odpadkih

Direktiva Sveta 75/442/EGS o odpadkih, dopolnjena in popravljena z direktivo Sveta 91/156/EGS, zagotavlja temeljni okvir za ravnanje z odpadki v Evropski uniji. Direktiva zahteva, da države članice zagotovijo, da se odpadki izkoriščajo ali odstranjujejo brez ogrožanja človekovega zdravja ali povzročanja škode v okolju. Države članice morajo prepovedati odlaganje na črno, odmetavanje ali nenadzorovano izpuščanje odpadkov.

Direktiva zagotavlja skupne opredelitve ustreznih izrazov kot 'odpadki', 'odstranjevanje' in 'izkoriščanje' ter postavlja okvir za zakonodajo Skupnosti o odpadkih. Po direktivi je bil s sklepom Komisije 94/3/ES sestavljen ne-popoln seznam odpadkov, znan kot Evropski katalog odpadkov.

Direktiva določa hierarhijo načel o odpadkih, po kateri morajo države članice dati prednost preprečevanju ali zmanjšanju odpadkov in njihove škodljivosti. Kjer to ni mogoče, bi morale države članice spodbujati izkoriščanje odpadkov s postopki kot je recikliranje. Odstranjevanje s pomočjo odlagališč ali sežiganja brez izkoriščanja energije so na najnižjem klinu hierarhične lestvice.

Države članice morajo vzpostaviti povezano in primerno mrežo objektov za odstranjevanje, da bi Skupnost kot celota postala samozadostna pri odstranjevanju odpadkov. Države članice si morajo tudi same prizadevati za doseg samozadostnosti. Direktiva nadalje poudarja, da morajo v skladu z načelom povzročitelj plačuje stroške odstranjevanja odpadkov kriti imetniki odpadkov in/ali proizvajalci izdelkov, od koder odpadki izhajajo.

Nadalje direktiva zahteva, da pristojni državni organi izdelajo načrte za ravnanje z odpadki, ki zajemajo elemente kot vrsta, količina in poreklo odpadkov za izkoriščanje ali odstranjevanje, določitev primernih odlagališč ali obratov in posebno ureditev za določene odpadke.

Za zagotovitev, da se odpadki urejajo v skladu z načeli direktive, morajo pristojni državni organi določiti postopke za izdajo dovoljenj za nadzor ustanov in podjetij, ki odstranjujejo ali izkoriščajo odpadke. Ustanove in podjetja, ki opravljajo zbiranje odpadkov, prevažanje ali so trgovci/posredniki storitev v zvezi z odpadki, morajo biti registrirani pri pristojnih državnih organih, ni pa jim treba pridobiti dovoljenja. Za nadzorovanje teh postopkov direktiva tudi zahteva, da ustanove in podjetja, ki odstranjujejo ali izkoriščajo odpadke, zapisujejo opravljene postopke. Zapisji morajo biti na voljo pristojnim državnim organom. Ti morajo tudi opravljati redne inšpekcije.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Sistem ravnanja z odpadki EU predpostavlja ustrezne upravne sisteme na državni, regionalni in lokalni ravni kot tudi ustrezno infrastrukturo za varno zbiranje, razvrščanje, prevoz, recikliranje, ponovno izkoriščanje materialov in energije ter odstranjevanje vseh vrst odpadkov.
2. Pri pripravi zakonov je treba še posebej paziti na uvajanje opredelitev EU. Skrbno in natančno je treba uvesti izraze kot 'odpadki', 'odstranjevanje' in 'izkoriščanje'. Upoštevati je treba tudi Evropski katalog odpadkov. Četudi ni popoln seznam odpadkov, ga je treba upoštevati za razumevanje Seznama nevarnih odpadkov (glej nadaljnje pripombe pod spodnjim poglavjem, ki obravnava direktivo Sveta 91/689/EGS o nevarnih odpadkih)
3. Na državni, regionalni in lokalni ravni bi bilo treba določiti pristojne organe, tehnično sposobne za nadzor ravnanja z odpadki na državnem ozemlju. Osrednja zahteva direktive je, da pristojni državni organi zagotovijo izkoriščanje ali odstranjevanje odpadkov tam, kjer nastajajo, ne da bi škodili okolju ali ogrozili zdravje ljudi. Zagotoviti morajo tudi prepoved odlaganja na črno, odmetavanja ali nenadzorovanega odstranjevanja odpadkov.
4. Pristojni državni organi bodo morali sestaviti načrte za ravnanje z odpadki za svoje ozemlje, ki bodo temeljili na dobrem poznavanju nastajanja odpadkov in možnosti za njihovo izkoriščanje in odstranjevanje. Te načrte je treba oblikovati na zgodnji stopnji v obliki splošnega strateškega vodnika.
5. Pristojni državni organi bodo morali postaviti sisteme za izdajo dovoljenj in nadzor za ustanove in podjetja, ki opravljajo postopke odstranjevanja in izkoriščanja na njihovem ozemlju. Usposobljeni zbiralci in prevozniki odpadkov in tudi posredniki storitev odstranjevanja in izkoriščanja se bodo morali registrirati pri ustreznem pristojnem državnem organu.
6. Pravilno izvajanje bo zahtevalo posvetovanje in sodelovanje industrije, potrošnikov in nevladno oceno vpliva po direktivi Sveta 85/337/EGS. Proces načrtovanja ravnanja z odpadki bi moral še posebej vsebovati veliko posvetovanj in biti izpeljan kar se da javno.
7. Proučiti bi bilo treba različne načine za doseg zmanjšanja odpadkov. Treba bi bilo uporabiti ekonomske ukrepe, kot so sistemi davkov, obremenitev in pologa.

C.2 Nevarni odpadki

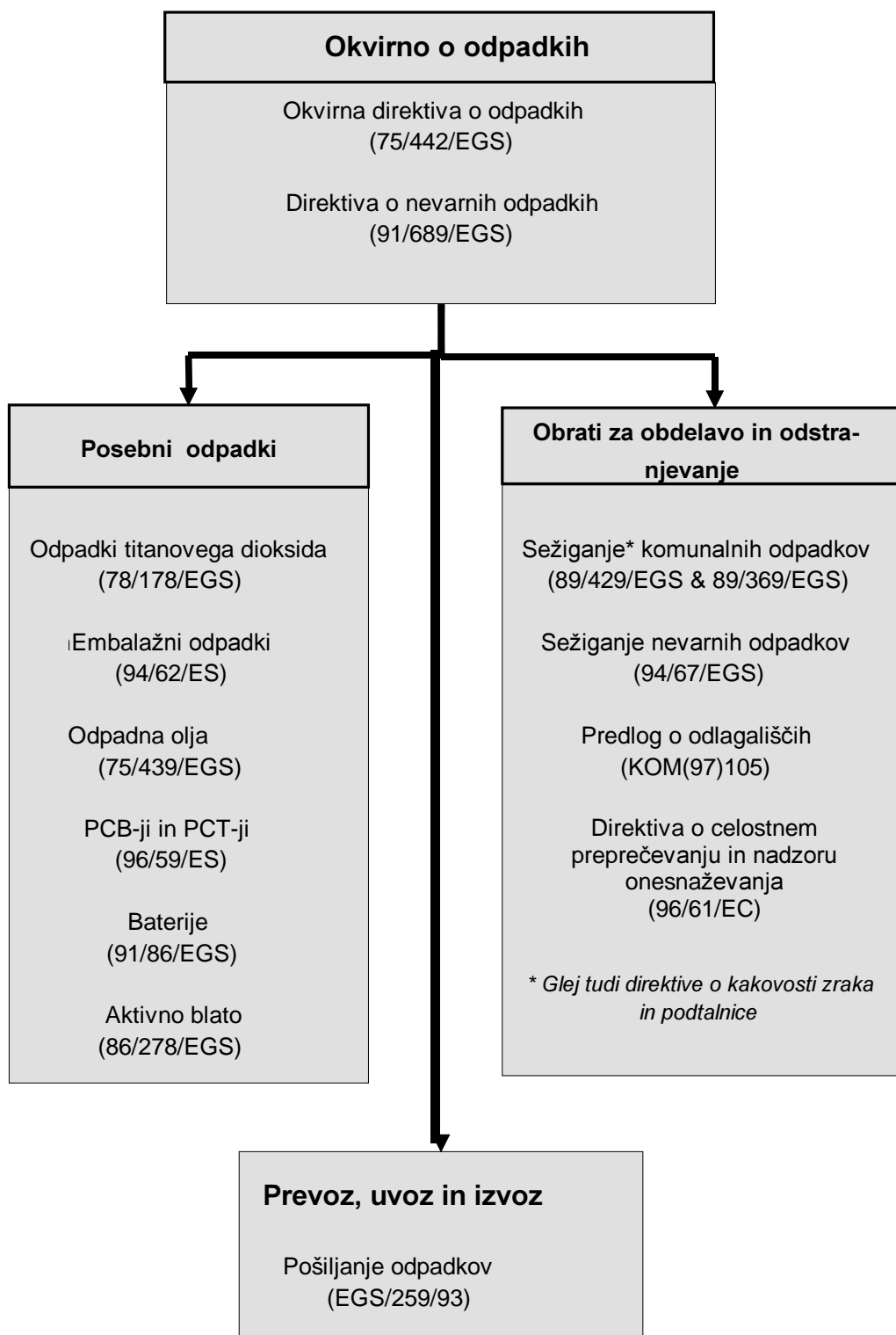
Ta direktiva opredeljuje ukrepe, ki jih je treba, poleg okvirne direktive o odpadkih, uporabljati pri ravnanju z nevarnimi odpadki. Nevarni odpadki so odpadki, navedeni v sklepu Sveta 94/904/ES, ki vsebuje popoln seznam nevarnih odpadkov, znan pod imenom Seznam nevarnih odpadkov. Ta seznam iz Evropskega kataloga odpadkov zajema odpadke, ki veljajo za nevarne. V dodatkih k direktivi je seznam sestavin in lastnosti, zaradi katerih so odpadki nevarni. Pri določanju nevarnih lastnosti priporočamo postopke preskušanja iz direktive Sveta 67/548/EGS o zbliževanju zakonov, predpisov in upravnih določb v zvezi z razvrščanjem, embaliranjem in označevanjem nevarnih snovi, dopolnjene z direktivo Sveta 79/831/EGS.

Direktiva zahteva, da države članice sestavijo načrte za ravnanje z nevarnimi odpadki kot del splošnih načrtov, izdelanih po okvirni direktivi o odpadkih ali posebej/ Države članice morajo tudi zagotoviti, da se registrira in določi vsaka lokacija, kamor se dostavljajo nevarni odpadki, ter da so nevarni odpadki embalirani in označeni v skladu s standardi Skupnosti in z mednarodnimi

standardi. Nadalje, države članice morajo zagotoviti, da se nevarni odpadki ne mešajo z drugimi vrstami nevarnih odpadkov ali z nenevarnimi odpadki.

Ko gre za nevarne odpadke, kjer ustanove in podjetja sama opravljajo odstranjevanje odpadkov ali izkoriščajo odpadke, direktiva zastruje postopke za izdajo dovoljenj in nadzor iz okvirne direktive o odpadkih. Pri proizvajalcih nevarnih odpadkov se morajo obvezno opravljati redne inšpekcije. Nadalje, proizvajalci nevarnih odpadkov morajo skupaj z usposobljenimi prevozniki nevarnih odpadkov voditi zapise o nevarnih odpadkih, s katerimi ravnajo, ki jih lahko na zahtevo pregledajo pristojni državni organi.”

RAVNANJE Z ODPADKI

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ravnanje z nevarnimi odpadki zahteva posebne in strožje postopke za izdajo licenc in nadzor.
2. Pripraviti bi bilo treba domača pravila za pravilno določanje in klasifikacijo nevarnih odpadkov, kot tudi zahteve in navodila za njihovo okolju prijazno izkoriščanje in odstranjevanje. Pristojni državni organi bodo potrebovali strokovno znanje za preskušanje odpadkov glede nevarnosti.
3. Treba bo postaviti tehnične zmogljivosti in ustrezno infrastrukturo za preprečitev neustreznih postopkov pri izkoriščanju in odstranjevanju.
4. Treba bo oblikovati centralizirano podatkovno banko, da bi lahko Komisiji EU dostavljali informacije v zvezi z nevarnimi odpadki, ravnanjem z nevarnimi odpadki in izvajalci odstranjevanja.

C.3 Pošiljanje odpadkov

Predpis 259/93/EGS o nadzoru gibanja odpadkov znotraj Evropske unije, do nje in iz nje določa sistem za nadzorovanje gibanja odpadkov, ki udejanja Baselsko konvencijo, sklepe Sveta OECD o gibanju odpadkov čez mejo in četrto konvencijo ACP- EEC (Lome). Medtem ko Baselska konvencija obravnava samo nevarne odpadke, predpis zajema tudi pošiljanje nenevarnih odpadkov. Predpis določa ločene režime, ki urejajo pošiljanje znotraj EU, uvozne, izvozne in tranzitne pošiljke, različne zahteve pa so odvisne od tega, ali so odpadki namenjeni izkoriščanju ali odstranitvi in ali so navedeni v dodatkih na zelenem, jantarjevem ali rdečem seznamu. Na splošno lahko rečemo, da so na jantarjevem in rdečem seznamu nevarni odpadki, na zelenem seznamu pa nenevarni odpadki. Ti trije sezname so rezultat dela OECD. Pri primerjavi treh seznamov podatkov po predpisu na eni strani z Evropskim katalogom odpadkov po okvirni direktivi in Seznamom nevarnih odpadkov po direktivi o nevarnih odpadkih na drugi strani lahko vidimo, da se razlikujejo v strukturi. Seveda je treba vedeti, da so bili trije sezname iz predpisa osnovani z drugačnim namenom kot Evropski katalog odpadkov in Seznam nevarnih odpadkov in da se morajo vsi sezname v celoti uporabljati.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države članice morajo določiti ustrezen pristojni organ ali organe za nadzorovanje gibanja odpadkov po predpisu, kar lahko vključuje združitev carine, industrije ali trgovine in uradov za okolje.
2. Pristojnim organom morajo dati navodilo o dokumentaciji, postopkih za vsako vrsto pošiljke in uveljavljanju nadzora za pošiljanja odpadkov čez mejo. Poskrbljeno je za enotni tovarni list. Verjetno bo potrebno posebno usposabljanje za dopolnitev informacij o postopkih.
3. Sprejeti morajo postopke za obveščanje drugih držav in posvetovanjem z njimi v zvezi s pošiljanjem odpadkov.
4. Špediterje in proizvajalce je treba obvestiti o zahtevah in nadzorih.

C.4 Objekti za odstranjevanje odpadkov

Sežiganje nevarnih odpadkov

Direktiva o sežiganju nevarnih odpadkov 94/67/EGS je hčerinska direktiva Okvirne direktive o odpadkih. Države članice morajo s pomočjo dovoljenj postaviti in uveljavljati pogoje delovanja in mejne vrednosti emisij za obrate za sežiganje nevarnih odpadkov.

Dovoljenja po Okvirni direktivi o odpadkih je mogoče dodeliti le, če ima obrat za sežiganje opremo in deluje tako, da so izpolnjene zahteve za preprečevanje onesnaževanja okolja v obliki mejnih vrednosti emisij in nadzora upravljanja. Obrati za sežiganje nevarnih odpadkov morajo delovati tako, da dosežejo najvišjo možno stopnjo sežiga. V dovoljenjih morajo biti navedene vrste in količine nevarnih odpadkov, ki se sežigajo. Upravljavci obrata morajo prejeti obsežen opis vseh odpadkov pred njihovim sežigom.

Tudi za izpuščanje odpadnih voda je treba pridobiti dovoljenje. Pri lokacijah obratov za sežiganje se mora spoštovati direktiva EU 80/68/EGS o podtalnici. Prekoračitve mejne vrednosti emisij je treba brez odlašanja sporočiti pristojnemu organu in lahko povzročijo omejitve sežigov ali zaprtje obrata.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. V notranje strategije urejanja odpadkov in kakovosti zraka je treba vključiti navodila za razvoj novih obratov za sežiganje nevarnih odpadkov, da bi izpolnjevali notranje potrebe in cilje glede kakovosti okolja.
2. Dovoljenja bi morala uporabljati minimalne standarde, določene v direktivah, ob upoštevanju lokalnih pogojev.

Okvirna direktiva o odstranjevanju odpadkov – Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
eno glavno zakonodajno orodje (zakon o urejanju odpadkov);
ali, del ustrezne zakonodaje, ki ureja urejanje odpadkov, izdajanje licenc, prehajanje odpadkov, omejevanje odpadkov.

Pristojni organi (PO-ji)

- PO-ji morajo imeti upravne sisteme in strokovno znanje.
- Državni organ, odgovoren za enotno prehajanje odpadkov in standarde upravljanja obratov, usklajevanje načrtovanja urejanja odpadkov in zbiranje statističnih podatkov o odpadkih.
- Lokalni PO-ji urejajo lokalne zmogljivosti za urejanje odpadkov in prehajanje odpadkov s pomočjo usklajevanja z zasebnim sektorjem.
- Državni PO-ji naj redno poročajo EU.

Pravne postavke

- Zagotovite pravno razdelitev sodne pristojnosti centralnih in lokalnih PO-jev.
- Uvajanje ustreznih opredelitev, kot so 'odpadki', 'odstranjevanje' in 'izkoriščanje'.
- pravni vidiki za sestavo načrtov za urejanje odpadkov.
- Kazni za kršitve dovoljenj.
- Proučite ukrepe za lokalno spremljanje in uveljavljanje.
- Gospodinjstva naj plačujejo za odstranjevanje odpadkov.

Postopki za pridobitev dovoljenja

- Državni PO naj zagotovijo obrazce prošenj za dovoljenja za obrate za urejanje odpadkov.
- Prosilci naj zagotovijo predpisano dokumentacijo.
- PO-ji naj zagotovijo, da je prosilec ustrezen upravljavec obrata za urejanje odpadkov.
- PO-ji naj določijo pogoje, ki so priloženi dovoljenju, vključno z zahtevami za končno zaprtje obrata.
- PO-ji naj spremljajo dejavnosti obrata in se odzivajo na pritožbe prizadetih.
- PO-ji zagotovijo registracijo usposobljenih zbiralcev odpadkov, prevoznikov in trgovcev.

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da se pred pripravo režima izvede posvetovanje s ključnimi udeleženci o potrebah urejanja odpadkov, predlaganih procesih načrtovanja za odpadke in možnostih odstranjevanja oz. omejevanja.
- Med udeleženci bi morali biti predstavniki podjetij za ravnanje z odpadki, glavni sektorji, ki proizvajajo odpadke, lokalne vlade, NVO-ji in druge prizadete strani.
- Zagotovite redno obveščanje javnosti o pobudah in vlogi javnosti pri načrtovanju.

Finančni vidiki

- Vlada naj določi PO-je in upravno podporo, upravne postopke (dovoljenja, obveščanje javnosti).
- Spodbujajte odgovornost proizvajalca, dajte pobude za zmanjšanje odpadkov na najmanjšo možno mero in uporabite načelo povzročitelj plačuje.
- Izvajalci del naj financirajo pridobitev dovoljenja.
- Gospodinjstva naj plačujejo za odstranjevanje odpadkov.

3. Vlade bi morale pripraviti dodatne standarde za emisije, ki bi upoštevali določene tehnologije ali potencialno nevarne emisije.
4. Treba je pripraviti učinkovito urejanje odpadkov in nadzorne postopke, da bi se izognili nepravilni ali nezakoniti uporabi naprav za sežiganje tistih vrst odpadkov, za katere obrati niso pooblaščen ali opremljeni.

Treba bi bilo razviti postopke za posvetovanje in usklajevanje med različnimi organi, odgovornimi za nadzor različnih vrst emisij v zrak, vodo in zemljo.

5. Organi morajo razviti načrte za uporabo toplote, ki nastaja v obratih za sežiganje.
6. Treba je pripraviti programe, ki zagotavljajo izpolnjevanje zahtev direktive za obstoječe obrate za sežiganje.

Sežiganje odpadkov v novih in obstoječih objektih

Direktivi 89/369/EGS in 89/429/EGS uporabljata vzporeden niz zahtev za izdajo dovoljenj in omejitev delovanja za nove in obstoječe obrate za sežiganje komunalnih odpadkov. Sta hčerinski direktivi Okvirne direktive 84/360/EGS o boju proti onesnaževanju zraka iz industrijskih obratov.

Urejata izdajanje dovoljenj, projektiranje, opremo, delovanje in poročanje za obrate za sežiganje komunalnih odpadkov. Novi obrati so tisti, ki so dobili pooblastilo za delovanje 1. decembra 1990 ali kasneje. Ne zajemata obratov, ki se uporabljajo posebej za sežiganje aktivnega blata, kemičnih, strupenih in nevarnih odpadkov, medicinskih odpadkov iz bolnišnic in drugih vrst posebnih odpadkov, čeprav v teh obratih sežigajo tudi komunalne odpadke. Te obrate strožje ureja direktiva o sežiganju nevarnih odpadkov.

Določene so tri ravni mejnih vrednosti za prah, določene kombinacije težkih kovin, solno kislino, fluorovodikovo kislino in SO₂, ki so odvisne od nominalnih zmogljivosti obrata za sežiganje. Predpisani so mejne vrednosti in program postopne izboljšave obratov za sežig komunalnih odpadkov v določenih časovnih rokih.

Določata obsežne zahteve za spremljanje stanja, inšpekcijo in poročanje upravljavcev teh obratov. Javnosti morajo biti na voljo informacije v zvezi s prošnjami za dovoljenja za delovanje in rezultati spremljanja stanja.

Direktiva 89/429/EGS o obstoječih obratih za sežiganje komunalnih odpadkov postavlja obstoječim obratom rok 1. december 1996 za izpolnitev standardov za nove obrate. Vsi drugi obstoječi obrati morajo izpolnjevati večino enakih standardov kot za nove obrate do leta 2000.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Napotke za razvoj novih obratov za sežiganje je treba zaradi skladnosti s cilji kakovosti okolja vključiti v notranje strategije urejanja odpadkov in kakovosti zraka.
2. Države lahko zaradi upoštevanja posebnih tehnologij ali potencialno nevarnih emisij predpišejo dodatne mejne vrednosti emisij.

3. Treba je pripraviti postopke za urejanje odpadkov in nadzor, da bi se izognili nepravilni ali nezakoniti uporabi sežigališč odpadkov, za katere niso pooblaščen ali opremljeni.
4. Razviti je treba ustrezen program za zagotovitev izpolnjevanja zahtev direktive za male 'obstoječe' obrate za sežiganje.

Predlagana direktiva o odlagališčih

Pred Parlamentom in Svetom je zdaj predlog direktive o odlagališčih. Predlog zahteva, da se nova in obstoječa odlagališča strožje nadzorujejo po podrobno izdelanem postopku za izdajo dovoljenj. Namen predlagane direktive je zmanjšati količino odpadkov, namenjenih na odlagališča, in vpeljati stroge standarde za njihovo odlaganje. Po predlogu bo skupno odstranjevanje (mešanje nevarnih odpadkov s komunalnimi v istem odlagališču) postopoma odpravljeno. Cene za odstranjevanje na odlagališče morajo pokrivati stroške zaprtja odlagališča kot tudi upravljanja in morajo zajeti vsaj 50 let oskrbe po zaprtju lokacije.

V prizadevanjih, da bi zmanjšali skupne emisije metana v EU, si predlog prizadeva zmanjšati količino biološko razgradljivih komunalnih odpadkov, ki se pošiljajo na odlagališča; poleg tega bi bilo treba zbirati in uporabiti metan iz novih ali obstoječih odlagališč ali ga zažigati. Predlog tudi uvaja najmanjšo razdaljo lokacije odlagališč od naseljenih območij.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ker so odlagališča najobičajnejša in najcenejša vrsta odstranjevanja trdnih odpadkov, standardi pa so pogosto pomanjkljivi, bi državam svetovali, da prilagodijo novo zakonodajo, ki ureja delovanje odlagališč, predlagani direktivi. Treba je paziti na morebitne popravke predloga, ki jih predlagata Svet in Evropski parlament.
2. Pristojni nacionalni organi bodo morali zagotoviti strokovno osebje za nadzorovanje izvajanja in uveljavljanja direktive, ki v svojih zahtevah za izdajanje dovoljenj predvideva precej podrobnosti.
3. Zahteva predlagane direktive bi morala biti vključena v notranje strategije in načrte za ravnanje z odpadki, ki izpolnjujejo okvirno direktivo o odpadkih.
4. Učinkovita strategija za zmanjšanje *količine in nevarnosti* odpadkov, namenjenih na odlagališča, bo zahtevala sodelovanje in dejavno podporo vseh gospodarskih in socialnih dejavnikov. Potrebne bodo ekonomske spodbude in izobraževalne kampanje.

Direktiva o sežiganju nevarnih odpadkov - Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
eno glavno zakonodajno orodje (zakon o sežiganju). Glede na ozek obseg direktive bi bilo treba izvedbeno zakonodajo uvesti kot ločen del v glavnem zakonodajnem predpisu o okolju (npr. zakon o varstvu okolja).

Pristojni organi (PO-ji)

- Revizija obstoječe upravne infrastrukture za izvajanje, uporabo in uveljavljanje dejavnosti v zvezi s sežiganjem.
- PO-ji na državni ravni bodo tudi zagotavljali dosledno uporabo standardov in zahtev direktive.
- PO-ji bodo odgovorni za izdajo dovoljenj, opravljanje ali nadzorovanje spremljanja stanja, zbiranje informacij, poročanje Komisiji.

Pravne postavke

- Opredelitev pristojnih organov in sistema za izdajo dovoljenj.
- Določitev drugih meja emisij in ukrepov za obvladovanje tveganja.
- Postopki in zahteve za spremljanje stanja in uveljavljanje.
- Zahteve po obveščanju o nalogih za zaprtje.
- Kazni za upravljavce obratov za sežiganje.

Pogoji za dovoljenja

- Naprave za sežiganje morajo biti projektirane, opremljene in upravljane tako, da izpolnjujejo zahteve po minimalni temperaturi gorenja.
- Spremljanje delovanja, ravni kisika, mejnih vrednosti emisij, izpuščanja odpadnih voda in odstranjevanja ostankov.
- Zahtevati sisteme stalnega in občasnega merjenja ter obveščane ob prekoračitvah in poročanje PO-jem.

Ključni udeleženci

- Zagotovite posvetovanje s ključnimi udeleženci o splošnih zahtevah in stroških izvajanja, še posebej o obveščanju ob prekoračitvi.
- Zagotovite sodelovanje javnosti pri opredelitvi informacij, ki jih morajo upravljavci dostavljati vladi.
- Poskrbite za učinkovito stalno sporočanje javnosti o zmogljivostih in njihovem delovanju.

Finančni vidiki

- Vlada postavi PO-je in upravno podporo, spremljanje in ocenjevanje, usposabljanje, uveljavljanje, navodila in informacije za javnost.
- Upravljavci plačajo upravne stroške za dovoljenje, zagotavljanje informacij in vse stroške izpolnjevanja obveznosti.

5. Pristojni organi bodo morali zagotoviti, da bodo upravljavci odlagališč izdelali primerno finančno določbo, ki bo zagotavljala ustrezno zaprtje in naknadno skrb za odlagališče.
6. Postopek za oceno vpliva na okolje se lahko vključi v postopke za izdajo dovoljenj za odlagališča po predlagani direktivi.
7. Države bodo morale razviti strategijo za izboljšanje ali zaprtje obstoječih odlagališč, ki ne izpolnjujejo določb direktive.

C.5 Posebni odpadki

Odstranjevanje odpadnih olj

Direktiva Sveta 75/439/EGS si prizadeva ustvariti usklajen sistem za zbiranje, obdelavo, hranjenje in odstranjevanje odpadnih olj. Državam članicam dopušča, da podjetja obremenijo za stroške zbiranja in odstranjevanja odpadnih olj. Najvišjo prednost daje recikliranju odpadnih olj, potem njihovi uporabi kot gorivo ali v postopku izkoriščanja energije in nazadnje njihovem uničenju, nadzorovanemu hranjenju ali odlaganju. Države članice morajo zagotoviti varno zbiranje in odstranjevanje odpadnih olj. Izpuščanje odpadnih olj v vodo in odtočne sisteme je prepovedano.

Vsako podjetje, ki odstranjuje odpadna olja, mora od pristojnega organa pridobiti dovoljenje. Vsako podjetje, ki zbira odpadna olja, mora biti registrirano in ustrezno nadzorovano. Reciklirana olja ne smejo vsebovati več kot 50 delcev na milijon (ppm) polikloriranih bifenilov in terfenilov (PCB/PCT).

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Uprava bi morala zagotoviti oblikovanje sistema za varno zbiranje in recikliranje ali sežiganje odpadnih olj po vsej državi. Treba bi bilo tudi pripraviti kampanje za ozaveščanje javnosti.
2. Treba bi bilo postaviti ustrezne strukture za odstranjevanje in stroge nadzorne postopke, da bi se izognili nezakonitemu ali neustreznemu odstranjevanju frakcij olja, ki jih ni mogoče ustrezno reciklirati.
3. Treba bi bilo pripraviti enoten in usklajen sistem izdajanja dovoljenj in nadzora za zagotovitev, da ponovno izkoriščanje ali odstranjevanje izrabljenih olj ne škoduje okolju.
4. Treba bi bilo oblikovati posebne ukrepe in objekte za varno ravnanje z odpadnimi olji, ki vsebujejo PCB/PCT in druge nevarne snovi.
5. Državni organi se bodo morali sporazumeti o uvedbi strožjih zahtev na državni ravni. Komisiji bo treba redno predajati informacije o notranjem ukrepanju in izkušnjah.

Odpadki titanovega dioksida

Direktivi 78/176/EGS in 82/883/EGS sta namenjeni preprečevanju in postopnemu zmanjševanju onesnaževanja zaradi odpadkov pri predelavi titanovega dioksida. Pooblastilo za odlaganje odpadkov TiO₂ v morje je mogoče dodeliti le, če ocena kaže, da odpadkov ni mogoče odstraniti na ustrežnejši način in da ne bo prišlo do škode. Novi objekti morajo uporabiti razpoložljive postopke

in metode, ki so najmanj škodljivi za okolje. Države članice morajo Komisiji predati načrte, ki izkazujejo, kako bodo dosegle cilje direktive.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Preglejte, ali kateri od objektov v državi sodi pod direktivo. Četudi v državi ni obratov za predelavo titanovega dioksida, je treba direktivo vseeno prestaviti v notranjo zakonodajo.
2. Izvajanje bi moralo potekati v okviru notranjega sistema urejanja odpadkov. Za vodenje strogih postopkov izdajanja dovoljenj in tehničnega nadzora bodo potrebne upravne in tehnične enote.
3. Narava potencialnega onesnaževanja, ki ga povzroča TiO_2 , zahteva skrbno sodelovanje organov, pooblaščenih za preprečevanje onesnaževanja vode in zemlje z odpadki.
4. Države bodo morda morale razviti notranje programe za zmanjšanje - in če je mogoče odpravo - onesnaževanja, ki ga povzroča industrija TiO_2 , in za popolno prepoved izpuščanja odpadkov v morje ali kopenske vode.

Odstranjevanje PCB-jev in PCT-jev

Direktiva Sveta 96/59/ES je namenjena odpravi polikloriranih bifenilov in polikloriranih terfenilov (PCB-ji) in dekontaminaciji opreme, ki jih vsebuje. Opremo je treba popisati, označiti in o njej poročati Komisiji do septembra 1999, sezname pa je treba osvežiti/urediti. Opremo, ki vsebuje PCB-je in še ni dekontaminirana, je treba vzdrževati v ustreznem delovnem stanju, da bi preprečili puščanje.

Podjetja, ki odstranjujejo PCB-je, morajo imeti licenco v skladu z direktivo 75/442/EGS. Sežiganje kot način odstranjevanja mora izpolnjevati standarde, določene v direktivi 94/67/EGS. Države članice morajo sestaviti načrte odstranjevanja popisanih PCB-jev do septembra 1999 in jih sporočiti Komisiji.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Oblikovati ali okrepiti je treba stroge predpise in instrumente za njihovo uveljavljanje, da bi zagotovili najpopolnejše ugotavljanje in razvrstitev prisotnosti PCB/PCT in opreme, ki jih vsebuje, na državnem ozemlju.
2. Oblasti bodo morale izdelati osnutke načrtov za varno pripravo prenehanja delovanja, odstranitev ali saniranje ugotovljene kontaminirane opreme in obratov v časovnem roku, določenem v direktivi. Načrti bi morali po možnosti razširiti svoj obseg, da bi zajeli neregistrirano opremo, po možnosti z uporabo upravnih in ekonomskih spodbud skupaj s strogim nadzorom.
3. Oblasti bodo morale zagotoviti, da pri uveljavljanju zahtev direktive ne bo prihajalo do tehničnih ali upravnih ozkih grl. To bo zmanjšalo tveganje, povezana z nepravilnim ali nezakonskim odstranjevanjem, še posebej ko gre za srednja in mala podjetja.

Aktivno blato, ki se uporablja v kmetijstvu

Direktiva Sveta 86/278/EGS si prizadeva nadzorovati uporabo aktivnega blata v kmetijstvu z določitvijo najvišjih dovoljenih mejnih vrednosti koncentracije težkih kovin v zemlji in v blatu in

najvišjih dovoljenih količin težkih kovin (kadmij, baker, nikelj, svinec, cink in živo srebro), ki se lahko dodajo zemlji.

Opređeljuje pogoje za uporabo takega blata, države članice pa morajo zagotoviti, da mejne vrednosti niso presežene. Postavljeni so najkrajši možni časovni roki, ki omejujejo uporabo blata na določenih vrstah kmetijske zemlje in njihovo uporabo. Treba je analizirati blato in zemljo, na kateri se uporablja, v skladu s postopki, določenimi v dodatkih.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Oblasti, odgovorne za čiščenje voda, urejanje odpadkov, kmetijstvo in uveljavljanje, bodo morale za doseg ciljev direktive delati skupaj; na začetnih stopnjah načrtovanja bi se morali dogovoriti o časovnem razporedu in ciljih.
2. Postaviti je treba sistem pooblašćanja in registriranja za pošiljanje in uporabo, informacije pa uporabiti za razvoj državnega in konsolidiranega evropskega poročila na to temo.
3. Treba je oceniti uvedbo strožjih omejitev, kot so omejitve v direktivi, zaradi posebne državne ali lokalne občutljivosti na onesnaženost zemlje ali vode.

Baterije in akumulatorji, ki vsebujejo nevarne snovi

Direktiva Sveta 91/157/EGS je bila sprejeta kot poseben ukrep v okviru direktive Sveta 75/442/EGS o odpadkih za pooblastitev ločenega zbiranja izrabljenih baterij in akumulatorjev, ki vsebujejo določene količine živega srebra, kadmija ali svinca, v gospodinjstvih zaradi ponovnega izkoriščanja in nadzorovanega odstranjevanja.

Direktiva zahteva, da države članice omejijo trženje določenih živosrebrnih baterij in zahteva, da sestavijo programe za zmanjšanje vsebnosti težkih kovin, za pospeševanje trženja izboljšanih baterij in akumulatorjev, pospeševanje raziskav in dajanje prednosti uporabi nadomestnih snovi, ki manj onesnažujejo.

Zagotoviti morajo učinkovito organizacijo ločenega zbiranja in, kjer ustreza, postaviti sistem odlagališč. Za spodbujanje recikliranja so dovoljeni ekonomski instrumenti, uvesti jih je treba po posvetovanju. Potrošniki morajo biti v celoti obveščeni o vidikih tveganja in možnostih za odstranjevanje.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Treba bi bilo pripraviti dolgoročne programe za dvig javne zavesti in pospešitev tehničnega razvoja v okviru načrtov za zmanjšanje in ravnanje z odpadki ali v skladu z njimi.
2. Treba bi bilo oceniti potrebo po uvedbi ekonomskega instrumenta za povećanje ločenega zbiranja; programi javnega izobraževanja bi pomagali zagotoviti sodelovanje javnosti pri izkoriščanju in recikliranju odpadnih baterij.
3. Treba bi bilo oblikovati mrežo zbirališč. Po okvirni direktivi o odpadkih in predpisu o pošiljanju je treba določiti upravne postopke za izdajo dovoljenj in nadzor, ki bi omogočali varen prevoz in izkoriščanje izrabljenih baterij.

Embalaža in odpadna embalaža

Direktiva 94/62/ES izvaja strategijo Unije za odpadno embalažo. Namenjena je uskladitvi državnih ukrepov za ravnanje z odpadno embalažo, zmanjšanju vpliva odpadne embalaže na okolje in preprečevanju nastajanja ovir za trgovino znotraj Evropske unije. Zajema embalažo in odpadno embalažo, industrijsko, prodajno ali gospodinjsko, ne glede na uporabljene materiale.

Postavljeni cilji izkoriščanja in recikliranja bodo izpolnjeni v petih letih po uzakonitvi izvedbene zakonodaje v državah članicah. Ta zakonodaja mora biti uzakonjena do sredine leta 1996. Do leta 2001 je treba izkoristiti 50-65 % odpadne embalaže, 25-45 % vse odpadne embalaže mora biti reciklirane, pri čemer se reciklira vsaj 15 % vsakega embalažnega materiala.

Direktiva postavlja kot prvo nalogo preprečevanje nastajanja embalaže. Ponovna uporaba, recikliranje in druge oblike izkoriščanja (vključno z izkoriščanjem energije) so sprejete kot enakovredna temeljna načela. Recikliranje vključuje ponovno obdelavo in organsko recikliranje (kompostiranje), ne vključuje pa sežiganja.

Države članice morajo doseči cilje izkoriščanja in recikliranja do 30. junija 2001.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Vlade bi morale oceniti možnosti za izkoriščanje in recikliranje embalaže na državni ravni in postaviti dosegljive cilje v okvirih, ki jih direktiva dopušča.
2. Državne oblasti bi morale zagotoviti oblikovanje sistema za ravnanje z embalažo in odpadno embalažo, ki bo zagotovil doseg teh in drugih ciljev, predpisanih v direktivi. Obstoječe izkušnje temeljijo na oblikovanju delno prostovoljnih sistemov, kjer se ekonomski dejavniki posvetijo dosegu ciljev v postavljenih skrajnih rokih, preden oblasti postavijo upravne zahteve. Nove razmere pred ekonomske upravljavce postavljajo obvezujoče zahteve v skladu z načelom deljene odgovornosti. Lahko bi uvedli ekonomske spodbude v pomoč razvoju in upravljanju sistema.
3. Prilagoditi je treba obstoječe sisteme za zagotovitev izpolnjevanja zahtev EU in da bi se izognili izkrivljanju prostega trga.
4. Treba bo pripraviti upravne omejitve in učinkovit nadzor za zagotovitev izpolnjevanja bistvenih zahtev EU in notranjih standardov, ki jih morajo izpolnjevati embalažni materiali.
5. Treba je razviti sistem za spremljanje stopenj recikliranja in za nadzorovanje proizvodnje odpadne embalaže. Treba je pripraviti usklajene baze podatkov in tako omogočiti primerjalno analizo po vsej Evropi. Vse te ukrepe je treba opraviti po sklepu Komisije 97/138/ES, ki določa obrazce v zvezi s sistemom baze podatkov.
6. Treba je pospeševati ozaveščanje javnosti v zvezi z nastajanjem, urejanjem in odstranjevanjem odpadne embalaže, ker je to eden glavnih elementov za njeno zmanjšanje.

D. KAKOVOST VODE

Področje vode je v okoljski zakonodaji EU eno od najizčrpnije urejenih področij. Zgodnja evropska politika na področju vode se je začela v 70-ih letih s Prvim okoljskim programom ukrepanja leta 1973, ki mu je sledil prvi val zakonodaje leta 1975 z direktivo o površinskih vodah in z vrhuncem leta 1980 z direktivo o pitni vodi. Ta prvi val zakonodaje o vodi je vključeval zakonodajo o standardih kakovosti vode za ribe (1978), školjke (1979), kopanje (1976) in za podtalnico (1980). Na področju zakonodaje o mejnih vrednostih emisij so bile sprejete direktiva o nevarnih snoveh (1976) in njene hčerinske direktive o različnih posameznih snoveh.

Drugi val zakonodaje o vodi je sledil s spremembami obstoječe zakonodaje in določitvijo potrebnih izboljšav in vrzeli, ki jih je treba zapolniti. Ta stopnja zakonodaje o vodah je vključevala direktivo o čiščenju urbanih odpadnih voda (1991) in direktivo o nitratih (1991). Drugi ugotovljeni elementi so bili: revizije direktiv o pitni vodi in vodi za kopanje, da bi ju posodobili (predlogi za revizije so bili sprejeti v letih 1994 in 1995), priprava programa ukrepanja za podtalnico in predlog iz leta 1994 za kakovost okolja za direktivo o vodah. Direktiva CPNO (nazadnje sprejeta l. 1996) je zajela tudi onesnaževanje vode iz velikih industrijskih obratov.

V tem času je po široki razpravi na ravni držav članic in Skupnosti postajalo vse jasneje, da je za učinkovito zaščito voda potrebna zakonodaja o mejni vrednosti emisij pa tudi zakonodaja o standardih kakovosti vode, t. i. »kombinirani pristop«. Ta kombinirani pristop je tudi v skladu z načeli v pogodbi - previdnostnim načelom in načelom, da mora biti škoda v okolju prednostno popravljena pri viru, kot tudi načelom, da je treba upoštevati razmere v okolju v različnih regijah.

D.1 Predlagana okvirna direktiva o vodi

Leta 1995 so se evropske ustanove dogovorile, da sta potrebna temeljit pregled in prestrukturiranje vodne politike Skupnosti.

Komisija, ki je že proučevala potrebo po globalnejšem pristopu k vodni politiki, je sprejela zahteve odbora za okolje Evropskega parlamenta in Sveta ministrov za okolje. Po obsežnih posvetovanjih vseh interesnih skupin, kot so lokalne in regionalne oblasti, uporabniki vode, ustanove za uveljavljanje, oskrbovalci vode, industrija, kmetijstvo in ne nazadnje potrošniki, varuhi okolja in nevladne organizacije (NVO-ji), je Komisija februarja 1997 sprejela predlog za okvirno direktivo o vodi. Njen namen je postaviti okvir za doseg naštetih štirih glavnih ciljev trajnostne vodne politike:

- zadostne količine pitne vode,
- zadostne količine vode za druge gospodarske zahteve,
- varstvo okolja,
- ublažitev škodljivih posledic poplav in suš.

Cilj varovanja okolja v direktivi je doseči »zadovoljivo stanje« za vse podtalnice in površinske vode najkasneje do leta 2010. V ta namen določa urejanje porečij, ki temelji na oceni značilnosti porečij, spremljanju stanja njegovih površinskih voda in podtalnic; opredeljuje cilje kakovosti; postavlja program ukrepov za doseg opredeljenega cilja. Vendar je upravna struktura za doseg urejanja porečij prepuščena državam članicam.

Program ukrepov bo moral slediti omenjenemu kombiniranemu pristopu z določitvijo mejnih vrednosti emisij in standardov kakovosti teh voda. V tem smislu je treba poskrbeti za celotno izvajanje obstoječe zakonodaje EU o mejni vrednosti emisij, to je direktive o čiščenju urbanih odpadnih voda, direktive CPNO, direktive o nitratih, direktive o varstvu rastlin, direktive o nevarnih snoveh. Poleg tega je treba izpolnjevati standarde o kakovosti vode po Okvirni direktivi o vodi in drugi ustrezni vodni zakonodaji EU (npr. direktiva o vodi za kopanje).

Nadalje bodo morale države članice zagotoviti, da se storitve uporabnikom vode plačujejo po polnih cenah, ki zajemajo vse stroške (v osnovi cene za dobavo vode, za zbiranje in čiščenje odpadne vode). Ta program ukrepov bo moral temeljiti na ustrezni zakonodaji v zvezi z vodo, naj si bo to zakonodaja Skupnosti, državna ali regionalna zakonodaja, in bo moral biti pravno obvezujoč.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bi morale novo zakonodajo usmeriti na zahteve predlagane okvirne direktive o vodi, ker naj bi bila prihodnji upravni okvir za vodno politiko EU in bo lahko do dneva pristopa že veljala. Nadalje, zajela in vključila bo starejšo zakonodajo, kot so direktiva o površinskih vodah, direktiva o vodah za ribe in školjke in direktiva o podtalnici, ter tako omogočila njeno razveljavitev.
2. Določite porečja in določite pristojni organ itd. za spremljanje kakovosti in količine vode.
3. Določite površinske vode in podtalnice, ki so namenjene in/ali se uporabljajo za črpanje pitne vode.
4. Ocenite vpliv človekovih dejavnosti na površinske vode in podtalnice pri vsakem porečju in pri tem upoštevati onesnaževanje iz točkovnih virov, onesnaževanje iz razpršenih virov, črpanje vode in druge človekove dejavnosti, ki vplivajo na stanje vode.
5. Pripravite načrte urejanja porečij na podlagi ocene potreb po vodi, vplivov človekovih dejavnosti na vodo, postavitve ciljev za kakovost in zadostno količino vode.
6. Opravite ekonomsko analizo vsakega porečja za zagotovitev med drugim temeljnih informacij zaradi povračila vseh stroškov storitev za uporabnike vode. Od načela, da je treba vodo plačevati po polni ceni, je mogoče odstopati na državni ravni pod posebnimi pogoji, opredeljenimi v direktivi, in po določenem postopku.
7. Postavite in izvajajte pravno obvezujoč program ukrepov za doseg ciljev; taki programi vsebujejo temeljne ukrepe (izvajanje številnih obstoječih zakonov Skupnosti, polni stroški za uporabo vode, itd.) kot tudi dodatne ukrepe za doseg potrebnega zadovoljivega stanja voda.
8. V razpravo o načrtih za urejanje porečij vključite zainteresirane strani, kot so druga ustrezna ministrstva, lokalne skupnosti, oskrbovalce z vodo, industrijo in trgovino, kmetijstvo, potrošnike in skupine za varstvo okolja.

D.2 Direktiva o urbanih odpadnih vodah

Direktiva 91/271/EGS v zvezi s čiščenjem urbanih odpadnih voda si z urejanjem zbiranja in čiščenja urbane odpadne vode in izpuščanja določenih biološko razgradljivih industrijskih odpadnih voda (v glavnem iz agroživilske industrije) prizadeva zaščititi površinske kopenske vode in obalne vode.

Po pravilu zahteva za vse aglomeracije z več kot 2000 prebivalcev ustrezne kanalizacijske sisteme in sekundarno, to je biološko čiščenje odpadne vode. Naprednejše čiščenje je potrebno za t. i. ranljiva območja (t. j. vode, kjer deluje eutrofikacija ali pa jih ogroža). Za določene morske vode bo morda zadoščala primarna obdelava, t. j. mehansko čiščenje, pod pogojem, da je moč dokazati, da kakovost vode ni prizadeta. Skrajni roki za doseg ciljev so odvisni od velikosti aglomeracije in značilnosti sprejemne vode od leta 1998 do 2005. Do leta 1998 je prepovedan vsako izpuščanje aktivnega blata v vode.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ocenite, ali ugotavljate ranljiva območja ali uporabljate /morate uporabljati strožji sistem za celotno ozemlje. Če ugotavljate posamezna ranljiva območja, na ta postopek ne smejo vplivati ekonomski vidiki.
2. Ugotovite aglomeracije, ki potrebujejo kanalizacijske sisteme in/ali čistilno napravo ali njeno izboljšavo.
3. Postavite postopni program izvajanja za kanalizacijske in obdelovalne sisteme.
4. Razvijte podrobne strategije kapitalskih vlaganj, da bi pokrili izdatke za gradnjo, izboljšavo ali zamenjavo kanalizacijskih in/ali obdelovalnih sistemov.
5. Ocenite stroške za uporabnike, razvijte strategije za povračilo stroškov (prim. tudi Okvirno direktivo o vodi ob polnem povračilu stroškov).
6. Razvijte in izvajajte strategije za ponovno uporabo in/ali odstranitev aktivnega blata in za čiščenje odpadnih voda, vključno s postopno opustitvijo izpuščanja ali odlaganja v vode.
7. Ocenite potrebo po usposabljanju potrebnega osebja za vzdrževanje kanalizacijskih sistemov in čistilnih naprav. Države bi morale proučiti tudi potrebo po usposabljanju iz upravljanja in finančnega načrtovanja.

D.3 Direktiva o nitratih iz kmetijskih virov

Direktiva 91/676/EGS v zvezi z zaščito voda pred onesnaževanjem, ki ga povzročajo nitrati iz kmetijskih virov, dopolnjuje direktivo o urbanih odpadnih vodah z zmanjšanjem in preprečevanjem onesnaževanja voda z nitrati iz kmetijskih virov, t. j. s kemičnimi gnojili in živinskim gnojem, za varovanje zaloga pitne vode in zaščito sladke in morske vode pred eutrofikacijo.

Direktiva zahteva, da vsaka država članica sestavi vsaj en kodeks o ustreznem kmetijskem ravnanju, ki ga je treba razširjati po vsem ozemlju. Ukrepi v njem niso obvezni.

Na podlagi rezultatov mrež za spremljanje stanja, opredeljenih v direktivi, je treba določiti območja, ki so občutljiva za onesnaževanje z nitrati iz kmetijskih virov. Na teh območjih je treba izvajati programe ukrepanja, ki vključujejo obvezne ukrepe, poleg tega tudi kodeksi postanejo obvezni. Države članice se lahko odločijo, da ukrepe v programih ukrepanja uporabijo na celotnem ozemlju; v tem primeru jim ni treba določiti ranljivih območij.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države članice bi morale oceniti, ali naj določijo ranljiva območja (ob upoštevanju znanstvenih/tehničnih prizadevanj) ali uporabijo strožji sistem za vse okolje in ga skladno določijo.
2. Postavite sisteme za merjenje in spremljanje stanja površinskih voda in podtalnice. Določite potrebne organe za izvajanje.
3. Pripravite kodekse ustreznega kmetijskega ravnanja za usposabljanje kmetovalcev.
4. Pripravite in izvajajte programe ukrepanja za občutljiva območja (ali celotno ozemlje, glej 1. zgoraj)
5. Redno pregledujte določitve in učinkovitost programov ukrepanja.

D.4 Izpuščanja nevarnih snovi

Direktiva 76/464/EGS o onesnaževanju, ki ga povzročajo določene nevarne snovi, ki se izpuščajo v vode, zahteva, da države članice nadzorujejo vse emisije nevarnih snovi s pomočjo sistema dovoljenj ali pooblastil. Direktiva in njenih sedem hčerinskih direktiv so usmerjene na posamezne nevarne snovi ali skupine snovi. Hčerinske direktive so do zdaj zajele 18 snovi na ravni Skupnosti.

Direktiva obvezuje države članice, da postavijo najvišje mejne vrednosti emisij, postavljene v teh direktivah. Vendar kot drugo možnost dopuščajo državam članicam, da nadzorujejo onesnaževanje z izpolnjevanjem standardov kakovosti vode, določenih v isti direktivi, in tako izpeljanih mejnih vrednosti.

Za tiste industrijske objekte, zajete v direktivi CPNO, so mejne vrednosti emisij po hčerinskih direktivah vsekakor obvezne. Še več, predlagana okvirna direktiva o vodi bo določila standarde kakovosti vode po teh direktivah tudi kot obvezne in tako izvajala kombinirani pristop (glej okvirno direktivo o vodi). Za vire, ki niso zajeti v direktivi CPNO trenutno poteka revizija ustrezne zakonodaje.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pripravite postopke za izdajo dovoljenj ali pooblastil za izpuščanje industrijskih odpadnih voda, njihove zahteve pa naj se skladajo z direktivo CPNO in predlagano okvirno direktivo o vodi.
2. Za vse nevarne snovi, navedene v seznamu II, je treba postaviti in izvajati programe ukrepanja.
3. V sodelovanju z oblastmi in industrijo ocenite in z ustreznimi tečaji usposabljanja izboljšajte strokovno znanje iz tehnologije nadzora onesnaževanja, toksikologije za okolje, spremljanja stanja odplak in inšpekcijskih postopkov.

4. Zberite podatke o mejnih vrednostih emisij in standardih kakovosti vode v drugih državah članicah EU za tiste snovi in parametre, ki niso bili postavljeni na ravni Skupnosti.

D.5 Direktiva o pitni vodi

Direktiva 80/778/EGS, ki se nanaša na kakovost vode za človekovo uporabo, je namenjena varovanju človekovega zdravja z določitvijo strogih standardov za kakovost pitne vode. Države članice morajo spremljati kakovost pitne vode in opraviti vse potrebno za zagotovitev izpolnjevanja obveznih standardov. V svojih dodatkih direktiva našteva parametre in parametrske vrednosti, vzorce in pogostost analiz in referenčne metode analize.

Trenutno potekajo v Svetu in Evropskem parlamentu pogajanja o reviziji direktive, ki jo je predlagala Komisija. Cilj revizije je postaviti zakonodajo na raven znanja in izkušenj, popraviti parametrske vrednosti in izboljšati strukturo urejanja po direktivi.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pripravite sistem spremljanja stanja, vzorčenja in preskušanja pitne vode, vključno z vodo iz pip, ustekleničeno vodo in vodo, ki se uporablja pri proizvodnji hrane. Vendar je državam članicam prepuščeno, ali to organizirajo na državni, regionalni ali lokalni ravni.
2. Ugotovite, kateri sistemi za dobavo pitne vode ne izpolnjujejo obveznih standardov. Pripravite programe za njihovo postopno izpolnjevanje z ukrepi, kot so obravnavanje vira onesnaževanja, zamenjava vira oskrbe ali čiščenje vode pred oskrbovanjem distribucijskih sistemov.
3. Pripravite podrobne strategije kapitalskih vlaganj, da bi pokrili izdatke, potrebne za gradnjo, izboljšanje ali zamenjavo potrebnih sistemov za distribucijo in/ali čiščenje.
4. Problemi v zvezi z nitrati in pesticidi iz kmetijskih virov ter v zvezi s svincem iz svinčenih distribucijskih sistemov bodo morda potrebovali posebno pozornost, ker so med največjimi.
5. Ocenite stroške za uporabnike, razvijte strategije za povračilo stroškov (prim. tudi z okvirno direktivo o vodi o polnem povračilu stroškov)
6. Ocenite potrebo po usposabljanju potrebnega osebja za vzdrževanje sistemov distribucije in čiščenja pitne vode. Države bi morale razmisliti tudi o usposabljanju iz upravljanja in finančnega načrtovanja.

D.6 Direktiva o površinski vodi za črpanje pitne vode, direktiva o merjenju in vzorčenju površinskih voda in sklep o izmenjavi informacij

Te direktive sodijo v prvi val evropske zakonodaje o vodi, sprejeti v sedemdesetih letih. Vse tri direktive bodo v prihodnje vključene v okvirno direktivo o vodi, ki bo obdržala vse obveznosti, določene po treh obstoječih direktivah, vendar jih bo postavila v bolj povezan okvir, ker se bo obseg zaščite voda razširil, tako da bo zajel vse vode, ne samo tiste, ki so namenjene posebni uporabi za človeka.

Direktiva 75/440/EGS v zvezi s kakovostjo površinske vode, namenjene črpanju pitne vode, predpisuje zahteve za zagotovitev izpolnjevanja določenih minimalnih standardov, opredeljenih v direktivi. Kjerkoli vodna masa, ki se uporablja ali je namenjena črpanju pitne vode, ne izpolnjuje zahtev, morajo države članice pripraviti in izvajati načrte ukrepanja.

Direktiva 79/869/EGS o metodah meritev površinskih voda določa postopke za vzorčenje in merjenje voda, zajetih v direktivi 75/440/ES.

Sklep 77/795/EGS o izmenjavi informacij določa skupen postopek izmenjave informacij o kakovosti površinskih sladkih voda v EU. Sklep določa mrežo točk za spremljanje stanja z režimom spremljanja, ki zajema nekaj parametrov. Informacije, ki jih zagotovijo države članice, Komisija objavi v sestavljenem poročilu.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ker se pričakuje, da bodo te direktive v prihodnje vključene v okvirno direktivo o vodi, bi bilo treba na ukrepe za prestavitev obstoječih direktiv gledati glede na njihovo napredovanje v zvezi s sprejemom okvirne direktive. V pričakovanju tega bi bilo treba prednost dati izvajanju bistvenih ukrepov, kot določitev voda, namenjenih črpanju pitne vode, in ustreznemu spremljanju njihovega stanja.

D. 7 Direktiva o vodah za ribe in direktiva o vodah za lupinarje

Tako kot direktivi, omenjeni pod D.6, bosta v prihodnje tudi ti direktivi vključeni v okvirno direktivo o vodi, ki bo ohranila vse obveznosti, določene po teh dveh obstoječih direktivah, vendar postavljene v bolj povezan okvir, ki zajema vse vode.

Direktiva 78/659/EGS o kakovosti vode za ribe skuša zavarovati tiste sladke vodne mase, ki so jih države članice določile za vode za ribe. Za te postavlja standarde kakovosti vode za losose in krape. Kjer kakovost vode v tako določenih vodah ne izpolnjuje standardov, je treba postaviti programe za zmanjšanje onesnaževanja. Predpisane so zahteve za vzorčenje in spremljanje stanja.

Direktiva 79/923/EGS o vodah za lupinarje skuša zavarovati tiste obalne in mešane vode, ki so jih države članice določile za vode za lupinarje. Zanje postavlja standarde kakovosti vode. Kjer kakovost vode v tako določenih vodah ne izpolnjuje standardov, je treba postaviti programe za zmanjšanje onesnaževanja. Prepisane so zahteve za vzorčenje in spremljanje stanja.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ker se pričakuje, da bo v prihodnje ta zakonodaja vključena v okvirno direktivo o vodi, bi bilo treba ukrepe za prestavitev obstoječih direktiv razumeti v okviru njihovega napredovanja v zvezi s sprejemom okvirne direktive. V pričakovanju tega bi bilo treba dati prednost izvajanju bistvenih ukrepov obstoječih direktiv. Glavna obveznost bo - po prihodnji okvirni direktivi o vodi - postavitev ustreznega sistema vzorčenja in spremljanja stanja. Ta celoten pristop bi moral prispevati tudi k preprečevanju podvajanja prizadevanj na področju vzorčenja in spremljanja stanja.

D. 8 Direktiva o podtalnici

Direktiva 80/68/EGS o preprečevanju onesnaževanja podtalnice, ki ga povzročajo določene nevarne snovi, bo tudi v prihodnje vključena v okvirno direktivo o vodi, ki je v pripravi. Direktiva si prizadeva nadzorovati posredno in neposredno izpuščanje določenih snovi v podtalnico. To naj se doseže predvsem s sistemi pooblastil za izpuščanje in tudi odstranjevanje ali odlaganje. Za določne snovi in skupine snovi je prepovedan vsakršno izpuščanje v podtalnico (»Seznam snovi I«), medtem ko morajo druge (»Seznam snovi II«) skozi temeljit postopek za pridobitev pooblastila. Države članice morajo spremljati izpolnjevanje pooblastil in posledice izpuščanj.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ker se pričakuje, da bo ta direktiva vključno s prepovedjo izpuščanja nevarnih snovi v podtalnico v prihodnje vključena v okvirno direktivo o vodi, bi bilo treba na ukrepe za prestavitev obstoječe direktive gledati glede na njihovo napredovanje v zvezi s sprejemom okvirne direktive. V pričakovanju tega bi bilo treba dati prednost izvajanju bistvenih ukrepov. Glavna obveznost bo - po prihodnji okvirni direktivi o vodi - postavitev ustreznega sistema vzorčenja in spremljanja stanja. Ta celovit pristop bi moral prispevati tudi k preprečevanju podvajanja prizadevanj na področju merjenja in spremljanja stanja.

D. 9 Direktiva o vodi za kopanje

Direktiva 76/160/EGS o kakovosti vode za kopanje skuša zagotoviti kakovost vode za kopanje za kopalna območja sladkih voda in obalnih voda v vsej EU. Direktiva predpisuje 19 fizikalnih, kemičnih in mikrobioloških parametrov in zahteva, da države članice spremljajo stanje svojih kopalnih območij v skladu s pravili za pogostost in parametre vzorčenja. Države članice morajo sprejeti vse ustrezne ukrepe, da bi izpolnjevale obvezne standarde kakovosti, predpisane v direktivi.

Komisija objavlja letno poročilo o kakovosti voda za kopanje v EU.

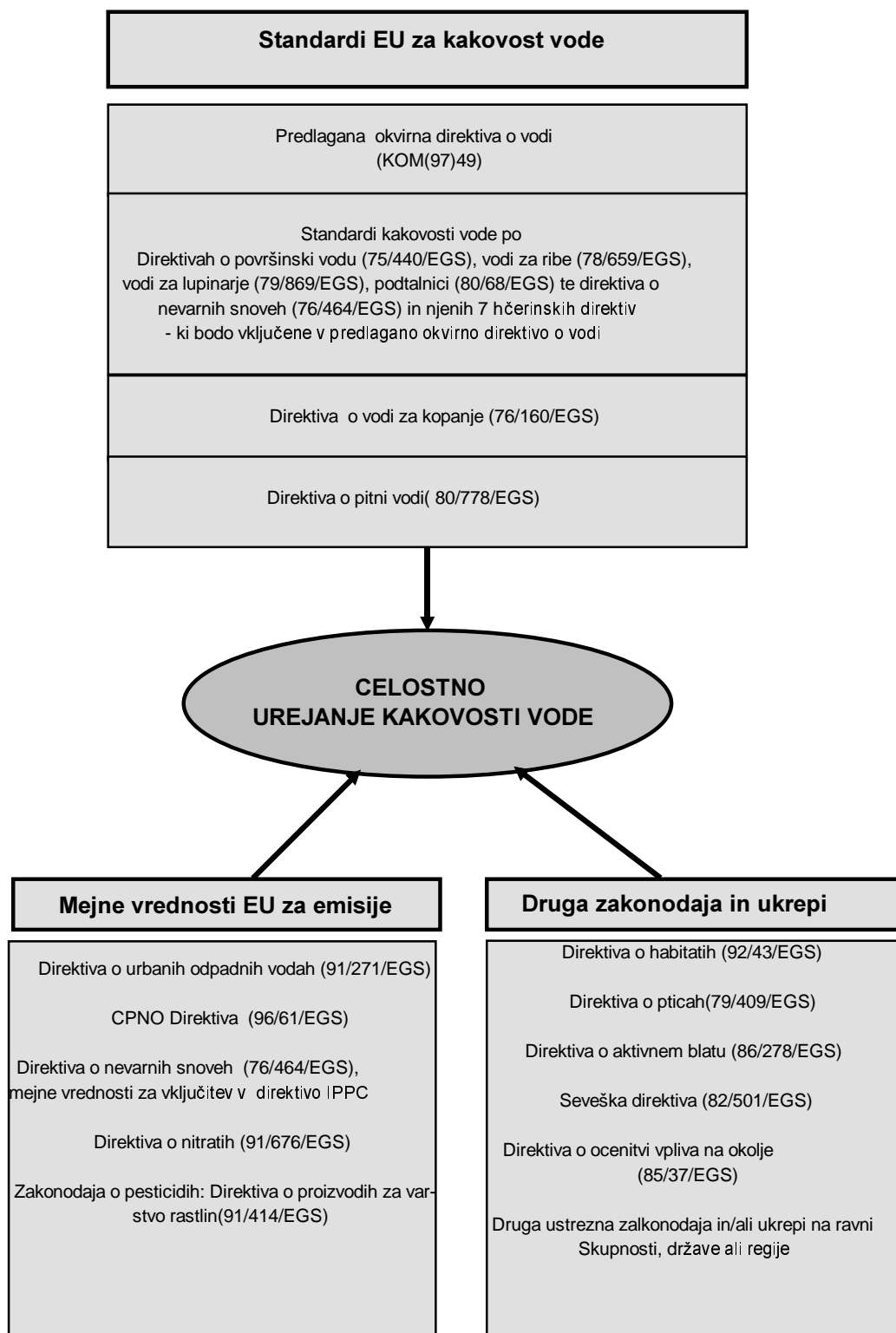
Kar zadeva ažuriranje te direktive iz leta 1976, je Komisija sprejela predlog za revizijo.

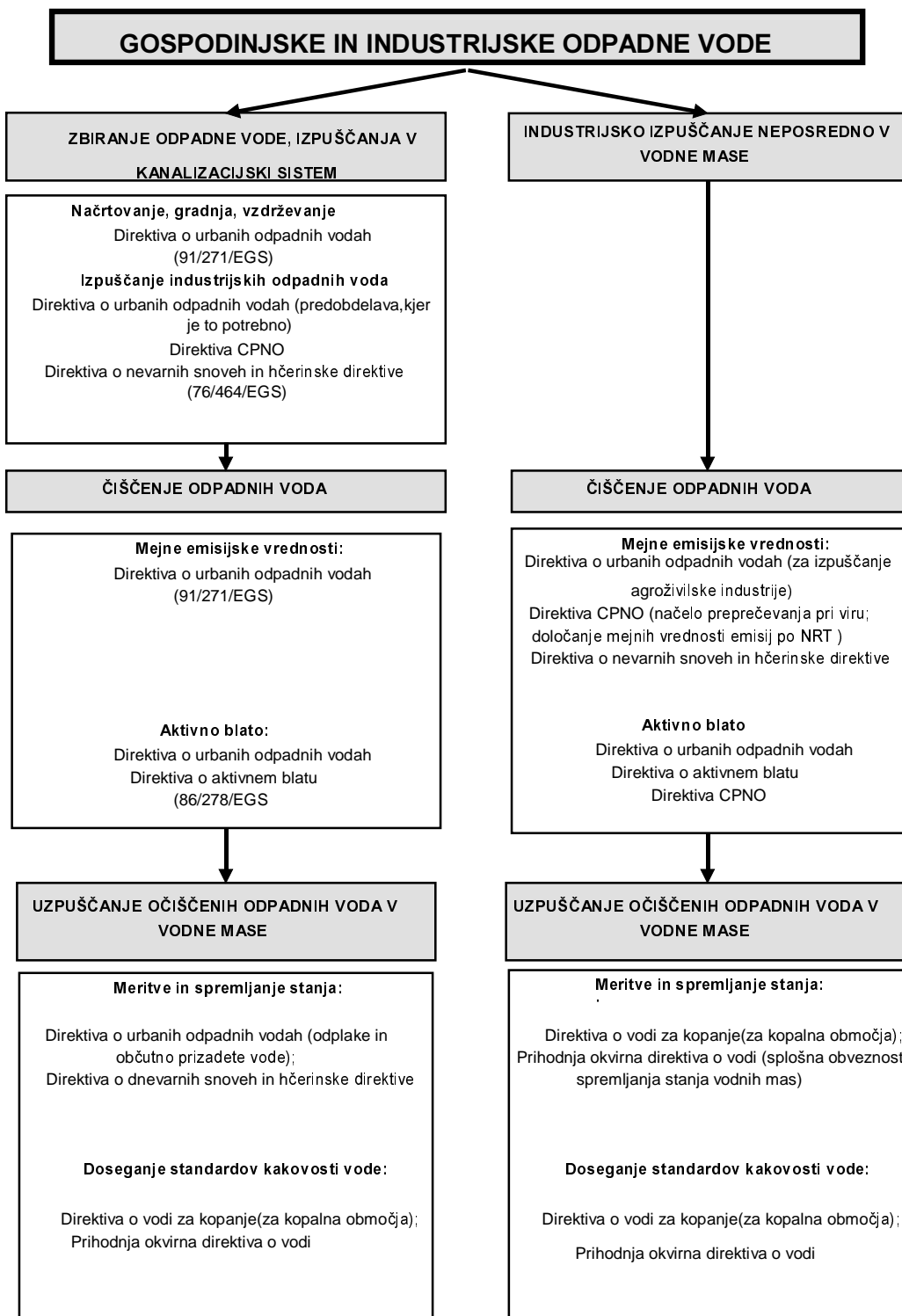
Med ukvarjanjem z okvirno direktivo o vodi je Komisija prišla do sklepa, da pomeni direktiva o vodi za kopanje velik prispevek Skupnosti k povezovanju okoljske in turistične politike in ima prednost zaradi svoje jasnosti. Seveda bo direktiva o vodi za kopanje tesno usklajena z okvirno direktivo o vodi, ker bodo morale biti vode za kopanje in obveznosti v zvezi z njimi vključene v načrte za urejanje porečij.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Ugotovite, katere vode za kopanje izpolnjujejo opredelitve direktive.
2. Določite ustrezen organ na državni, regionalni ali lokalni ravni za vzorčenje in spremljanje stanja.
3. Ovrednotite vpliv na obveznosti države po direktivi o čiščenju urbanih odpadnih voda v zvezi z izpolnjevanjem standardov kakovosti vode za kopanje in se odločite, ali so za izpolnjevanje standardov kakovosti potrebni nadaljnji ukrepi.

U

E. VARSTVO NARAVE

Zakonodaja EU o varstvu narave sestoji iz dveh glavnih direktiv in dveh predpisov. Direktivi se ukvarjata z **varstvom naravnih habitatov** v Evropski uniji ter rastlinstva in živalstva v njih. Predpisa omejujeta **uvoz** ogroženega rastlinstva in živalstva v Evropsko unijo **in trgovanje** z njimi ter postavljata sisteme spremljanja stanja in izvajanja inšpekcij za varstvo Antarktike.

Direktiva o habitatih 92/43/EGS je postala glavni mehanizem za varstvo evropskih vrst rastlinstva in živalstva kot tudi njihovih habitatov. Določa okvir na ravni EU za ohranjanje biološke raznovrstnosti z ohranjanjem naravnih habitatov in divjega rastlinstva in živalstva. Direktiva o pticah 79/409/EGS ščiti vrste divjih ptic in območja, ki so pomembna za ohranjanje populacij divjih ptic. Postavlja projekt zaščite vseh naravnih vrst divjih ptic v Skupnosti, njihovih jajc, gnezd, mladičev in habitatov. Zahteva določitev in primerno varstvo krajev za parjenje in krajev, ki so pomembni za selitvene vrste, in ureja sezone in način lova.

Predpis ES/338/96 zagotavlja izpolnjevanje obveznosti EU za varstvo narave po Washingtonski konvenciji o mednarodni trgovini z ogroženimi vrstami. Redno bo dopolnjevana za izvajanje sklepov, ki jih sprejmejo pogodbenice Washingtonske konvencije. Direktiva o tjujnih mladičih 83/129/EGS prepoveduje uvoz izdelkov, kot so čevlji in obleka, izdelani iz kož tjujnih mladičev, razen tistih, ki jih je ubilo ljudstvo Inuit na tradicionalen način.

Predpis 90/3943/EGS o **varstvu Antarktike** izvaja zahteve po inšpekciji in opazovanju po konvenciji o ohranjanju morskih živih virov Antarktike.

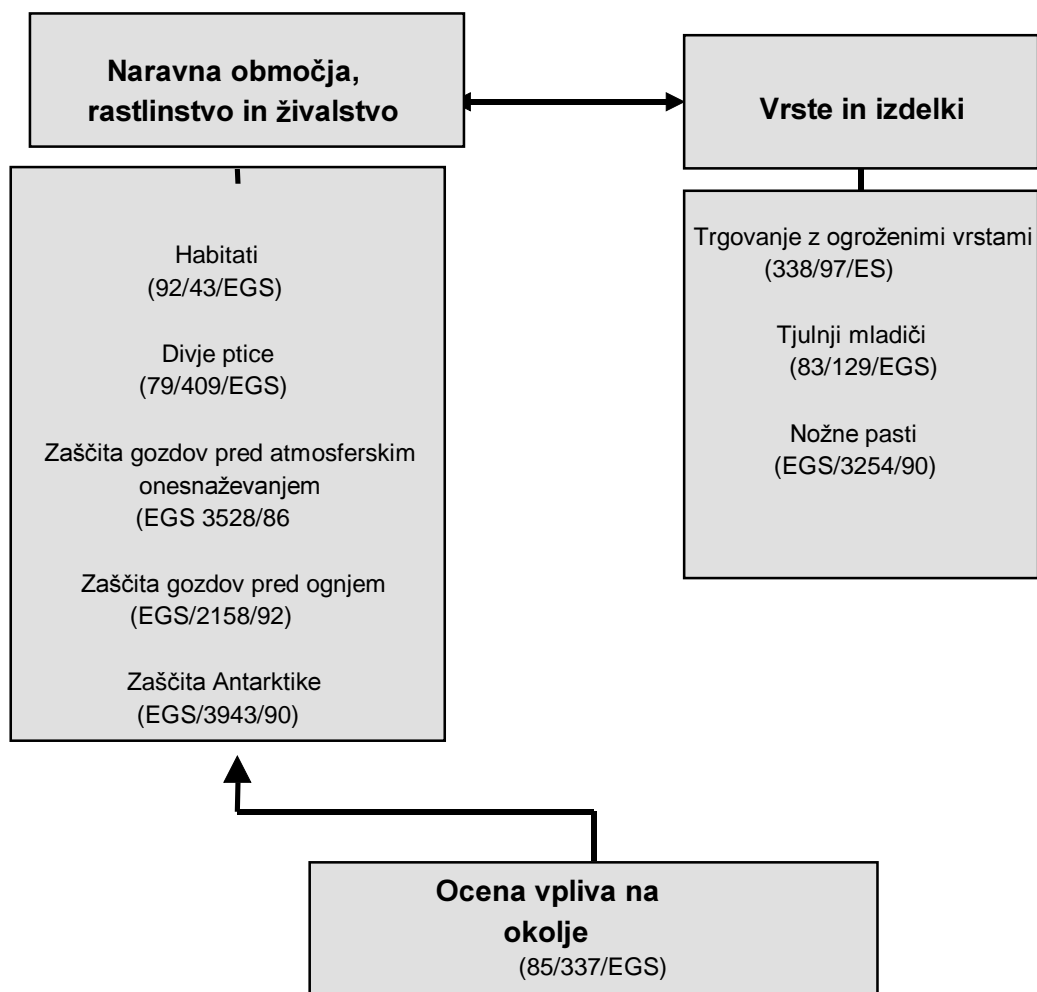
E.1 Habitati

Direktiva 92/43/EGS o ohranjanju naravnih habitatov in divjega rastlinstva in živalstva je namenjena ohranjanju biološke raznovrstnosti na evropskem ozemlju držav članic s pomočjo ohranjanja naravnih habitatov in divjega rastlinstva in živalstva. Številne vrste habitatov v Evropi so se pokvarile in narašča število vrst, ki so ogrožene ali vse redkejše. Direktiva si prizadeva pripraviti 'ugoden položaj za ohranitev' za izbrane habitate in vrste, ki so v interesu EU. To je široko določeno za habitate in vrste glede na dejavnike, kot so dinamika populacije vrst, trendi v naravnem obsegu vrst in habitatov, območje habitata, ki se je še ohranilo, in delež v državi članici.

Postavljena bo evropska mreža za okolje, znana kot 'Natura 2000'. Vsaka država članica mora sestaviti seznam območij na svojem ozemlju, ki so pomembna za EU. Navedena območja so v skladu z deležem vrste habitata, potrebnega zaščite, vsake države članice. Vsa območja, ki so zaščiteni po direktivi o pticah 79/406/EGS, so vključena tudi v mrežo 'Natura 2000'.

Potem bo sestavljen en sam seznam območij, pomembnih za EU, ki bi moral biti sprejet do junija 1998, ko bodo za ta območja začeli veljati posebni pogoji zaščite. Med njimi so sprejem 'ustreznih ukrepov' za preprečitev propadanja habitatov in oceno vseh načrtov ali projektov, ki bi lahko pomembno vplivali na ta območja. Načrt ali projekt mora upoštevati zahteve za ohranjanje; v nujnih okoliščinah, ko prevlada javni interes, je območje lahko prizadeto, vendar morajo države članice zatem sprejeti izravnalne ukrepe. Države članice morajo v šestih letih določiti območja, ki so posebna območja za ohranitev, in pripraviti potrebne ukrepe za njihovo ohranjanje, vključno s pripravo načrtov za urejanje, kjer ustreza.

ZAŠČITA NARAVE

Ukrepi za prostorsko planiranje bi morali vključevati usmeritve za zagotovitev skladnosti mreže Natura 2000 in ohranjanje značilnosti pokrajine, pomembnih za divje živali in rastline, še posebej tiste, ki omogočajo selitev vrst, razmnoževanje in gensko izmenjavo. Države članice morajo postaviti sistem stroge zaščite za navedene živalske in rastlinske vrste, ki so v interesu EU. To prepoveduje namerno zbiranje, ulov ali ubijanje vseh teh vrst na katerikoli stopnji njihovega življenjskega kroga ali propadanje ali uničenje krajev, kjer se parijo ali počivajo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo določiti predele, ki so pomembni za EU, da se lahko zajamejo v potrebnih režimih zaščite.
2. Treba je opraviti ustrezno oceno vsakega načrta ali projekta, ki bi imel pomembne posledice na območja glede njihovih ciljev po ohranjanju; glej razpravo o direktivi EIA zgoraj (glej poglavje A - horizontalna zakonodaja).
3. Države so kot del evropske mreže Natura 2000 odgovorne za ohranjanje skladnosti svojega okolja.
4. Države morajo določiti urejanje in spremljanje stanja zavarovanih predelov, pa tudi ustrezno uveljavljanje za kršitve zaščitnih ukrepov.

E.2 Divje ptice

Direktiva 79/409/EGS o ohranjanju divjih ptic postavlja projekt za zaščito divjih ptic selivk in njihovih habitatov. Države članice so dolžne ohranяти populacijo vseh vrst ptic, ki se pojavljajo v naravi EU kot divje, na ravni, ki odgovarja še posebej ekološkimi, znanstvenim in kulturnim zahtevam ob upoštevanju ekonomskih in rekreacijskih zahtev. To je treba opraviti z ohranjanjem ali ponovno postavitvijo zadostne raznovrstnosti in zadostnega območja habitatov; to je z oblikovanjem zaščitnih območij, urejanjem habitatov znotraj in zunaj zaščitnih območij; ponovno postavitvijo uničenih biotopov in oblikovanjem novih.

Države članice morajo sprejeti posebne ukrepe za ohranjanje habitatov navedenih občutljivih vrst kot tudi vrst selivk, še posebej z določitvijo posebnih zaščitnih območij (PZO-jev), najustreznejših zemljišč za te vrste. V zvezi s tem so posebej omenjena močvirna tla. Režim zaščite PZO-jev je zdaj opredeljen po direktivi o habitatih.

Z določenimi izjemami morajo države članice prepovedati namerno ubijanje ali ulov; namerno uničenje ali poškodbe gnezd in jajc; odnašanje jajc v divjini; namerno motenje med ploditvijo in razvojem; zadrževanje ptic, ki jih je prepovedano loviti.

Za posebej ranljive vrste morajo države članice določiti posebna zaščitena območja, še posebej močvirna tla. Obvestiti morajo Komisijo, da lahko zagotovi skladno celoto različnih notranjih ukrepov. Prodaja divjih ptic, vključno z vsemi deli ali obdelavami živih ali mrtvih ptic, je splošno prepovedana.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bodo morale zelo skrbno proučiti, kako vključiti mednarodno skrb, še posebej za zaščito habitatov, v svoje notranje sisteme ne glede na to, da imajo strožje zakone in prakso z varstvom narave kot Evropska unija.
2. Zahteve po zaščiti iz direktive lahko zahtevajo spremembe v zakonih, ki se nanašajo na urejanje in zaščito naravnih območij, v postopkih, proračunih in usposabljanju lokalnih upravljavcev.

E.3 Trgovanje z vrstami divjega živalstva in rastlinstva

Predpis ES/338/96, ki je začel veljati 1. junija 1997, zamenjuje predpis 82/3626/ES o izvajanju Konvencije o trgovanju z ogroženimi vrstami (angl. CITES). S pomočjo zaščite, predpisov ali spremljanja stanja si prizadeva zaščititi divje vrste, ki so ali so lahko prizadete zaradi nenadzorovane trgovine

Povečuje število zaščitene vrste. Da bi se prilagodil spremenjenim okoliščinam zaradi dokončnega oblikovanja enotnega trga in odprave nadzora na notranjih mejah, uporablja strožje nadzorne ukrepe na zunanjih mejah Unije in vsebuje določbe za izboljšanje uveljavljanja, kot določitev kazni za kršilce zakona in uvedba ukrepov glede zaplembe živali.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pri pripravi izvedbene zakonodaje je treba določiti pristojne organe. Carinske službe morajo dobiti dodatno odgovornost za izvedbo pregledov in tudi izdajo uvoznih in izvoznih dovoljenj.
2. Treba je določiti organ upravljanja za izvajanje zakonodaje in sporočanje informacij Komisiji.
3. Strokovni organi morajo biti pristojni za predstavljanje svojih pridruženih držav v Skupini za znanstveni pregled kot tudi za odgovore na strokovna vprašanja v zvezi z izvedbeno zakonodajo.
4. Pridružene članice morajo pripraviti postopke in dokumentacijo za uvozna in izvozna dovoljenja. Treba je postaviti ustrezne trgovske prepovedi in z njimi povezane postopke.
5. Za določene vrste je treba pripraviti postopke za predhodno pooblastilo, ki jih izvajajo organi upravljanja.
6. Treba je pripraviti postopke za spremljanje stanja in uveljavljanje, vključno s kaznimi za nedovoljeno trgovanje z ogroženimi vrstami.

E.4 Tjulnji mladiči

Države članice morajo prepovedati uvoz določenih tjulnjih izdelkov, kot so npr. oblačila, za prodajo. Prepoved ne velja za izdelke, pridobljene s tradicionalnim lovom ljudstva Inuit.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Določitev postopka izdajanja potrdil za uvoz dovoljenih izdelkov iz tjulnjih mladičev ter inšpekcije in uveljavljanja za nadzor prepovedanih izdelkov.
2. Usklajevanje in posvetovanje med odgovornimi ministrstvi in uradi (npr. okolje, carina policija)

E.5 Varstvo Antarktike

Predpis 3943/90/ES o uporabi sistema za opazovanje in inšpekcijo, postavljen po XXIV. členu Konvencije o ohranjanju morskih živih virov na Antarktiki, sprejema postopke za opazovanje in inšpekcijo, ki jih zahteva konvencija.

E.6 Uporaba nožnih pasti

Predpis EGS/3253/91 je namenjen pomoči ohranjanja določenih vrst divjih živali s prepovedjo uporabe nožnih pasti in omejitvijo uvoza njihovih kož in izdelkov iz nje.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo spremljati izpolnjevanje zahtev predpisa.
2. Treba je organizirati nadzore na mejah.

E.7 Varstvo gozdov

Pred atmosferskim onesnaževanjem

Predpis EGS/3528/86 postavlja projekt za varstvo gozdov pred atmosferskim onesnaževanjem, vendar je njegov namen bolj pomagati državam članicam, da izdelajo občasne sezname škode in postavijo mrežo opazovalnih točk. Zahteva izdelavo občasnih seznamov Skupnosti o škodi na gozdovih. Predvideva pripravo poskusnih projektov in preskusov na terenu za izboljšanje razumevanja atmosferskega onesnaževanja gozdov in njegovih posledic, za izboljšanje metod opazovanja in merjenja škode in določitev metod za obnovo poškodovanih gozdov.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo sestaviti poročila o zdravstvenem stanju gozdov.
2. Države se morajo prilagoditi poenotenemu sistemu vzorčenja in centralizirani obdelavi podatkov.
3. Unija lahko prispeva k dejavnostim po predpisu do 50 odstotkov.
4. Treba je postaviti mrežo za spremljanje stanja.

Pred ognjem

Predpis EGS/2158/92 predvideva povečano varstvo gozdov, da bi zmanjšali število in obseg izbruhov požarov in požganih območij. Pospesuje prizadevanja za ohranjanje gozdnega ekosistema in za varovanje različnih funkcij, s katerimi gozdovi koristijo kmetijskim območjem. Začenja projekt varstva gozdov pred ognjem.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Za izvajanje projekta je na voljo financiranje.

2. Države morajo razvrstiti svoje ozemlje v skladu s stopnjo tveganja gozdnih požarov in Komisiji predati načrte za varstvo gozdov za območja, ki so razvrščena med visoko ali srednje tvegana.
3. Države morajo pripraviti oceno učinkovitosti različnih vrst ukrepov, sprejetih za zmanjšanje gozdnih požarov, in vsako leto predati Komisiji svoje projekte ali programe za izboljšanje varstva gozdov pred požari.
4. Države morajo določiti ministrstva in ustanove, pooblaščne za izvajanje ukrepov, sprejetih v skladu s predpisom, in za katere mora Komisija povrniti stroške, ki ustrezajo prispevku Skupnosti.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju direktive o habitatih

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni.
- Ugotovite razlike v zakonodaji.
- Možnosti:
en notranji zakon (zakon o varstvu narave),
dopolnila k obstoječim zakonom (zakon o varstvu narave, zakon o kmetijstvu, zakon o urejanju voda, itd.).

Pristojni organi (PO-ji)

- Določite PO-je v pravne in upravne namene.
- PO-ji na državni ravni bodo verjetno poročali Komisiji o posledicah direktive in zagotavljali doslednost varstva habitatov.

Pravne postavke

- Bodite še posebej pozorni na merila za določitev in izbiro posebnih zaščitnih območij (PZO-jev)
- Vključite ohranjanje PZO-jev v sklepe prostorskega planiranja
- Pripravite zakone za vključitev procesov ocenjevanja vpliva na okolje v postopke sprejemanja odločitev v zvezi s pripravo predlogov za PZO-je

Proces varstva habitatov

- Predlagajte seznam območij na podlagi dodatkov 1 in 2.
- Sporočite seznam Komisiji.
- S Komisijo se dogovorite o območjih, ki jih je treba zaščititi.
- Kjer ustreza pripravite načrte urejanja območij ki jih je treba zaščititi.
- Vključite načrte urejanja v sklepe o prostorskem planiranju

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da imajo pred izbiro območij vse strani, vključno z lokalno vlado, prizadetimi ministrstvi, predstavniki industrije, investitorji in javnostjo možnost, da povedo svoje mnenje.
- Podatki o področjih naj bodo javnosti na voljo.
- PO-ji naj pomagajo ključnim udeležencem tako, da pravočasno oznanijo predlagano uporabo območij (poleg zaščite).

Finančni vidiki

- Vlada zagotovi upravo
- Lastniki zemlje lahko dobijo finančno pomoč ali davčne koncesije za vzdrževanje zaščitnih krajev.

F. NADZOR INDUSTRIJSKEGA ONESNAŽEVANJA IN OBVLADOVANJE TVEGANJA

Te direktive in predpisi zajemajo tri področja: nadzor industrijskih emisij, nadzor nevarnosti pri večjih nesrečah ter okoljsko presojo in dodeljevanje znakov okolja.

Prvo področje vsebuje direktive, ki določajo **zahteve za dovoljenja** za delovanje določenih industrijskih zmogljivosti za nadzor sproščanja v zrak in vodo ter odpadke. Med direktivami so Direktiva za celotno preprečevanje in nadzor onesnaževanja 96/61/EGS (CPNO), direktiva o emisijah iz velikih obratov z izgorevanjem 88/609/EGS, ki zajema emisije žveplovega dioksida, dušikovih oksidov in delcev ter postavlja cilje za zmanjšanje skupnih emisij iz vsake države članice, ter direktiva o onesnaževanju zraka iz industrijskih obratov 84/360/EGS - okvirna direktiva, ki jo bo leta 2007 zamenjala mnogo širša direktiva CPNO.

Drugo področje zajema **Seveška direktiva** 96/82/ES, ki je dobila ime po mestu v Italiji, prizorišču velike nesreče ob sproščanju strupenega plina. Ta direktiva, ki je postala zgled za podobno zakonodajo zunaj Evrope, zahteva, da upravljavci industrijskih obratov določijo tveganja velikih nesreč ter ukrepajo za njihovo obvladovanje in omejevanje njihovih posledic. Leta 1999 bo zamenjala prejšnjo direktivo 82/501/EGS.

Tretje področje zajema predpisa o **Shemi okoljskega upravljanja in presoje SOUP, angl. EMAS** 1836/93/EGS in o **znaku okolja** 880/92/EGS. Predpis SOUP spodbuja prostovoljno sodelovanje industrijskih obratov pri razvoju notranjih sistemov okoljskega upravljanja in programov presoje kot načinov za izboljšanje njihovega delovanja na področju varstva okolja. Predpis o znaku okolja uvaja projekt dodeljevanja znaka okolja EU, ki je namenjen pospeševanju projektiranja, proizvodnje, trženja in uporabe izdelkov z zmanjšanim vplivom na okolje med njihovo celotno življenjsko dobo. Znak okolja daje potrošniku informacije o vplivu izdelka na okolje.

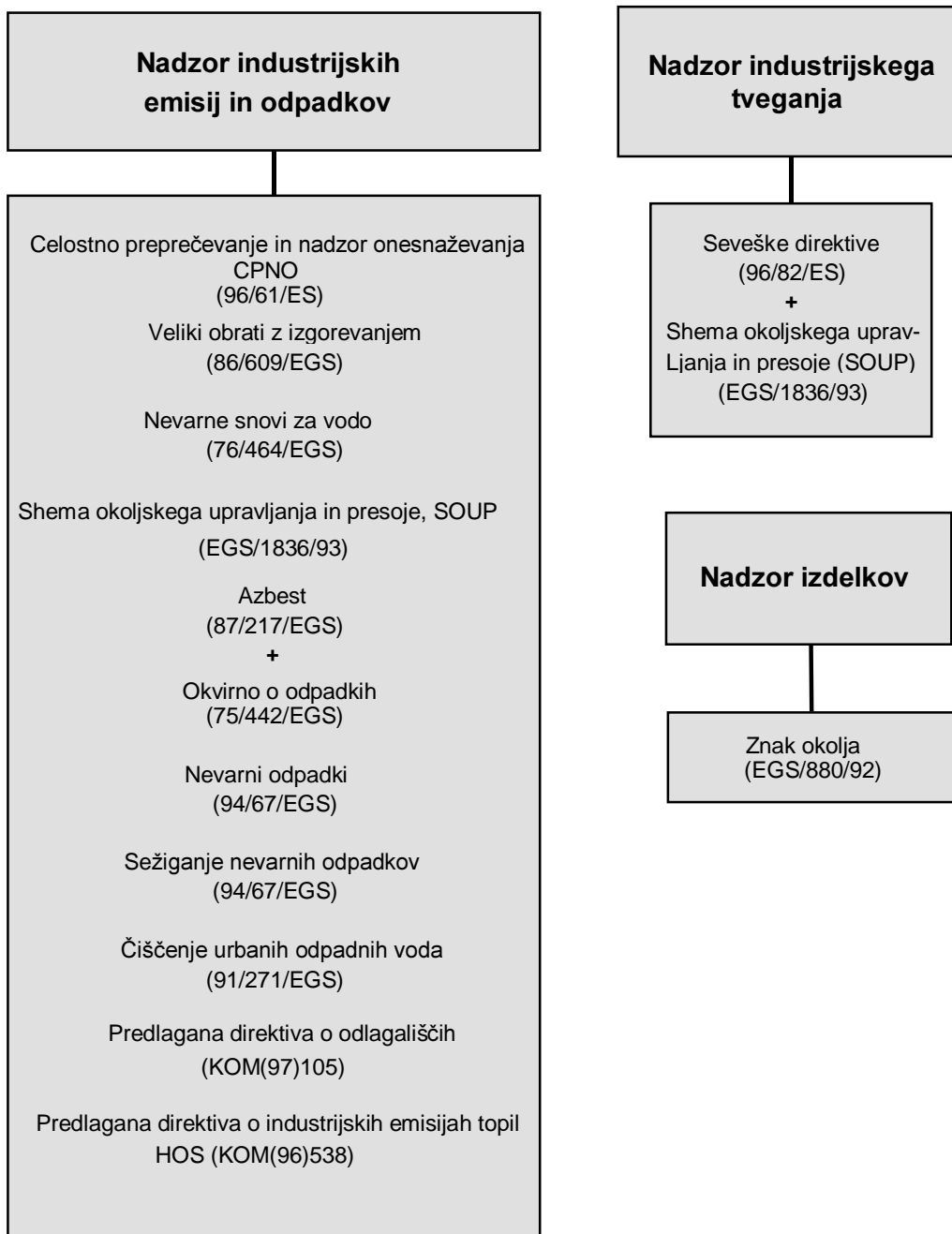
F.1 Celotno preprečevanje in nadzor onesnaževanja

Namen direktive je doseči celotno preprečevanje in nadzor onesnaževanja, ki izhaja iz različnih dejavnosti, s pomočjo ukrepov za preprečitev, in kjer to ni izvedljivo, za zmanjšanje emisij iz industrijskih obratov v zrak, vodo in zemljo, vključno z ukrepi v zvezi z odpadki, da bi dosegli visoko raven varstva okolja kot celote.

Vse dejavnosti, ki jih direktiva zajema, zahtevajo dovoljenje. Države članice lahko izdajo eno samo dovoljenje za sproščanje iz nekega industrijskega obrata v zrak, vode in odpadke, ali izdajo več dovoljenj, povezanih v postopku sodelovanja več organov za izdajanje dovoljenj. Poleg tega, da države članice okoljskimi dovoljenji določajo meje emisij, morajo zagotoviti, da dovoljenja vsebujejo ukrepe za zagotavljanje izpolnjevanja naslednjih temeljnih zahtev:

- sprejeti so vsi ukrepi za preprečitev onesnaževanja, še posebej z uporabo najboljše razpoložljive tehnike (NRT)

NADZOR INDUSTRIJSKEGA ONESNAŽEVANJA IN OBVLADOVANJE TVEGANJA

- ni povzročeno pomembnejše onesnaževanje,
- ni odpadkov, kjer pa so, bi jih morali izkoristiti, ali kjer je to tehnično in ekonomsko nemogoče, odstraniti s preprečevanjem ali zmanjšanjem vpliva na okolje,
- energija se učinkovito uporablja,
- sprejeti so potrebni ukrepi za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic,
- sprejeti so potrebni ukrepi za dokončno prenehanje dejavnosti za preprečevanje tveganja onesnaževanja in vrnitev kraja delovanja v ustrezno stanje.

Dovoljenja morajo še posebej vsebovati mejne vrednosti emisij, ki temeljijo na NRT, ob upoštevanju možnosti prenosa onesnaženosti iz enega medija v drugega. Po potrebi je treba predpisati druge zahteve za zaščito zemlje in podtalnice in v zvezi z urejanjem odpadkov. Poleg tega morajo dovoljenja vsebovati dopolnilne zahteve, potrebne za preprečevanje kršitev standardov kakovosti okolja.

Te zahteve se uporabljajo za nove objekte od oktobra 1999 in za obstoječe objekte od oktobra 2007.

Oblasti morajo redno ponovno proučiti, in kjer je potrebno, posodobiti pogoje v dovoljenjih.

Komisija bo na podlagi podatkov držav članic objavila popis glavnih emisij in virov.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Določite objekte, ki jih direktiva zajema.
2. Direktiva CPNO predpostavlja, da so države pripravile upravne enote za izdajo okoljskih dovoljenj za industrijsko delovanje in strokovno znanje za izvajanje in nadzor režimov za okoljsko urejanje za številne sektorje industrije.
3. Pri ovrednotenju potreb izvajanja primerjajte zahteve in postopke za izdajo dovoljenj CPNO z obstoječimi notranjimi zakoni o izdajanju okoljskih dovoljenj v povezavi s kakovostjo okolja in standardi emisij.
4. Ker bodo potrebni precejšnje upravno znanje in zmogljivosti za izvajanje direktive, proučite načine postopne vključitve zahtev EU v skladu z razpoložljivostjo zmogljivosti za izvajanje.
5. Dobro izhodišče je oceniti sposobnost obstoječe uprave za izpolnjevanje odgovornosti, ki jih predpisuje direktiva, vključno s preprečevanjem onesnaževanja in odpadkov, njihovim izkoriščanjem in varnim odstranjevanjem, učinkovito izrabo energije, preprečevanjem nesreč in postopki in standardi v navodilih za dokončno zaprtje.
6. O izvajanju bi se bilo treba posvetovati s predstavniki industrije iz sektorjev energije, proizvodnje kovin in obdelave rudnin, kemikalij, urejanja odpadkov in drugih zainteresiranih sektorjev, da bi olajšali polno izpolnjevanje novih dovoljenj.

7. Dovoljenja se lahko izdajajo na državni, regionalni ali lokalni ravni. Za majhna ali srednja podjetja bo ustrezalo prenesti izdajo dovoljenj na lokalne oblasti, za velike obrate pa dovoljenja ohraniti na regionalni ali lokalni ravni.
8. Pristojni organi morajo opredeliti dovoljenja, ki temeljijo na oceni projekta celotnega obrata, ne pa na standardih za izhod iz cevi. Pristojni organi morajo zagotoviti, da vsa dovoljenja vsebujejo zahteve za zaščito zemlje, zraka in vode pred škodo za okolje. Spremljati bi jih moralo podrobno navodilo, kako ugotoviti in spremljati emisije v zrak.
9. Države izvajalke bi morale določiti kazni za nesodelovanje s pristojnimi organi in inšpektorji in tudi za kršitve zahtev v dovoljenjih. Morda bo ustrezalo od industrijskih upravljavcev zahtevati finančno varstvo za pokritje stroškov dokončnega zaprtja.
10. Sodelovanje javnosti in širjenje informacij sta bistveni sestavini direktive. Eden od načinov za razpoložljivost informacij je pošiljanje seznama sklepov in dovoljenj v ustrezne vladne urade in knjižnice. Treba bi bilo povezati te zahteve z izvajanjem Direktive o dostopu do informacij o okolju.
11. Vlade bi morale proučiti, kako časovno razporediti zahteve po direktivi o onesnaževanju zraka iz industrijskih obratov in po direktivi o izpuščanju nevarnih snovi v vodo v dovoljenja, izdana po direktivi CPNO, v enajstih letih potem, ko začne veljati direktiva CPNO (30. oktober 1996).

F.2 Onesnaževanje zraka iz industrijskih obratov

Direktiva 84/360/EGS o boju proti onesnaževanju zraka iz industrijskih obratov je okvirna direktiva, ki jo bo leta 2007 zamenjala direktiva CPNO (glej zgoraj, str.78). Države članice morajo zagotoviti, da vrste obratov, navedene v dodatku I, dobijo predhodno pooblastilo določenih državnih ali regionalnih pristojnih organov pred začetkom delovanja ali pred vsako bistveno predelavo obrata. Industrijski obrati za namene državne obrambe so izzeti iz direktive.

Pooblastilo je mogoče izdati šele, ko se pristojni organ prepriča, da so bili sprejeti vsi ukrepi proti onesnaževanju zraka, vključno z uporabo najboljše razpoložljive tehnologije brez pretiranih stroškov (NRTBPS); da uporaba obrata ne bo povzročila večjega onesnaževanja zraka, še posebej s snovmi, navedenimi v dodatku II direktive; da ni presežena nobena od veljavnih mejnih vrednosti emisij in da so bile upoštevane vse veljavne mejne vrednosti kakovosti zraka.

Vloge za pooblastila in sklepi pristojnih organov morajo biti na voljo javnosti in drugim državam članicam, ki jih to zadeva v okviru dvostranskih odnosov.

Direktiva CPNO– Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Možnosti:
en notranji zakon (zakon CPNO) dopolnila k obstoječim zakonom za izdajo dovoljenj za različne medije in dejavnosti (zrak, voda, odpadki, zaščita zemlje, prostorska zakonodaja)

Pristojni organi (PO-ji)

- PO-ji na državni ravni morajo zagotoviti doslednost standardov za dovoljenja za vse medije in najboljšo razpoložljivo tehniko za industrijske sektorje.
- Treba bi bilo pripraviti postopke in merila za ovrednotenje vlog za dovoljenja, napotke za industrijske sektorje in organe za izdajanje dovoljenj.
- Določitev objektov, ki sodijo pod direktivo.

Pravne postavke

- Bodite pozorni na definicijo najboljše razpoložljive tehnike.
- Spoznajte zahteve za izpolnjevanje po teh obstoječih sektorskih direktivah pred izvajanjem direktive CPNO in tudi po njenem popolnem izvajanju.
- Določite sankcije za škodo zdravju in okolju.

Postopek izdajanja dovoljenj

- Izvajajte zahteve postopka za dovoljenja CPNO za vse nove objekte.
- Uporabite 'celovit' pristop za dodeljevanje pooblastil za objekte.
- Pazite na spremembe dejavnosti objektov z dovoljenji.
- Razvijte standardni obrazec za prošilce za dovoljenja, ki zajema vse podatke.
- Proučite možen odnos med oceno vpliva na okolje in postopki CPNO.

Ključni udeleženci

- Zagotovite, da so pred dodelitvijo dovoljenja ključni udeleženci in javnost obveščeni in da dobijo možnost sodelovati v procesu odločanja.
- PO-ji bi morali zagotoviti informacije za javnost v zvezi z industrijskimi dejavnostmi in njihovimi možnimi posledicami za človekovo zdravje in okolje.

Finančni vidiki

- Vlada postavi PO in upravno podporo, poskrbi za informacije ključnim udeležencem in javnosti.
- Prosilci za dovoljenja plačajo upravne stroške za dovoljenje.

Primeri dodelitve odgovornosti za izdajanje dovoljenj

Država	Izdajanje dovoljenj	Spremljanje stanja in inšpekcija	Uveljavljanje	Pregon
Francija	Prefekt (regionalni urad osrednje vlade)	Inšpektorat za okolje, vodna policija	Prefekt	Prefekt
Nemčija	Regionalni organ (deželni)	Regionalni organ	Tožilec	Tožilec
Danska	Regionalni ali lokalni organ	Regionalni ali lokalni organ	Regionalni ali lokalni organ	Policija
Velika Britanija	Agencija za okolje	Agencija za okolje	Agencija za okolje	Agencija za okolje

Države članice morajo spremljati emisije iz industrijskih obratov in predpisati pogoje zanje ob upoštevanju gospodarskega položaja obratov. Sprejeti morajo politiko, ki zagotavlja, da se obstoječi obrati, zajeti v dodatku I, postopoma prilagodijo naboljši razpoložljivi tehnologiji. Lahko sprejmejo strožje določbe.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Vladni organi si bodo morali nenehno prizadevati za zbiranje podatkov v zvezi z emisijami iz pooblaščenih obratov, podatkov o kakovosti okolja in NRTBPS za različne sektorje industrije in proizvodne procese.
2. Proučite, kako voditi prehod od zahtev za dovoljenja te direktive na direktivo CPNO.
3. Proučite kako opredeliti in posodobiti napotke o NRTBPS v različnih sektorjih in dejavnostih industrije; nasvet lahko priskrbijo Evropska komisija in države članice.

F.3 Veliki obrati z izgorevanjem

Direktiva 88/609/EGS o omejevanju emisij določenih onesnaževalcev iz velikih obratov z izgorevanjem je bila prva direktiva, sprejeta po okvirni direktivi 84/360/EGS o boju proti onesnaževanju zraka iz velikih industrijskih obratov. Velja za obrate z izgorevanjem za proizvodnjo energije s toplotnim vložkom v višini 50 megavatov ali več. Cilj je zmanjšati emisije SO₂, NO_x in prahu iz teh velikih obratov z izgorevanjem. To naj bi dosegli s pomočjo kombinacije določb v zvezi z globalnimi emisijami iz obstoječih obratov in strogih mejnih vrednosti emisij za nove obrate.

Za obstoječe obrate so postavljene notranje zgornje meje za SO₂ in NO_x, ki bodo dosežene postopoma (1993, 1998, 2003).

Države članice so morale sestaviti programe za postopno zmanjšanje skupnih letnih emisij SO₂ in NO_x iz obstoječih obratov, t.j. obratov, katerih prvotna licenca za delovanje je bila dodeljena pred 1. julijem 1987.

Za nove obrate ali obrate, katerih zmogljivost je bila razširjena za 50 MW ali več, morajo licence za gradnjo ali delovanje vsebovati pogoje za izpolnjevanje mejnih vrednosti emisij za SO₂, NO_x in prah ter ustrezne pogoje za izpuščanje odpadnih plinov. Države članice lahko predpišejo strožje zahteve.

Če bi nov obrat znatno vplival na okolje v drugi državi članici, mora država članica zagotoviti, da se z drugo državo članico ustrezno posvetuje po direktivi 85/337/EGS o oceni vplivov določenih javnih in zasebnih projektov na okolje (glej poglavje A - horizontalna zakonodaja).

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bodo morale določiti letne emisije iz novih in obstoječih obratov. To vključuje poročanje upravljavcev obratov z izgorevanjem in delo znanstvenih ustanov v imenu vlad.
2. Z Evropsko unijo se bo treba dogovoriti o notranjih ciljih zmanjšanja emisij in pripraviti programe za zmanjšanje letnih emisij iz obstoječih večjih obratov z izgorevanjem za dosego

notranjih ciljev za zmanjšanje emisij. Te programe je treba pripraviti v tesnem sodelovanju z upravljavci teh obratov.

3. Treba je ugotoviti in pregledati možnosti za zmanjšanje emisij. Med njimi so lahko zamenjava goriva, prihranki energije, ukrepi za varčevanje energije in tehnologija za boj proti onesnaževanju. Pomembna bo skrbna analiza finančnih omejitev in možnosti.
4. Vse licence za nove obrate (ali razširitve, ki presegajo 50 MW) morajo predpisovati zahteve, vključno z mejnimi vrednostmi emisij za SO₂, NO_x in prah, zahteve v zvezi z metodami merjenja in opremo ter zahteve o ukrepanju ob odpovedi nadzornih naprav, itd. V zvezi s tem je treba pregledati obstoječa pooblastila.

F. 4 Predlagana direktiva o emisijah HOS

Pred Svetom in Evropskim parlamentom je trenutno predlog za direktivo o omejevanju emisij hlapljivih organskih sestavin zaradi uporabe organskih topil pri določenih industrijskih dejavnostih, COM (69) 538 - zaključni.

Cilj predloga je zmanjšati emisije HOS iz mirujočih virov in tako zmanjšati ozon v troposferi. Predlog je namenjen zmanjšanju emisij za vsaj 50 % (do leta 2010 v primerjavi z ravnmi iz leta 1990) za približno 20 glavnih vrst dejavnosti, ki uporabljajo topila. Za vsak tak industrijski sektor opredeljuje cilje zmanjšanja emisij s pomočjo mejnih vrednosti emisij, ki naj se dosežejo z ustrežno tehnologijo za ublažitev ali z zamenjavo (tehnologija z malo topili ali brez njih). Države članice imajo možnost oblikovati in izvajati drugačen notranji načrt, s katerim je doseženo enako zmanjšanje.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Opredelite obrate, ki jih direktiva zajema.
2. Države morajo postaviti sisteme za spremljanje stanja in uveljavljanje direktive, da bi dosegle omejitve emisij.
3. Države morajo določiti objekte, ki jih je treba pooblastiti, in tiste, ki bodo registrirani.
4. Pri proučitvi možnosti za uporabo notranjega načrta bi morale države članice skrbno oceniti potrebo po tehničnem in industrijskem znanju in upravnih zmogljivostih za oblikovanje in izvajanje načrta, ki bo verjetno obsežen.
5. Svetujemo predhodno posvetovanje z industrijo in drugimi interesnimi skupinami.

F.5 'Seveška' direktiva o nadzoru tveganj večjih nesreč

Leta 1999 bo direktiva 96/82/EGS o nadzoru tveganj večjih nesreč zamenjala staro 'Seveško' direktivo 82/501/501/EGS, ki je bila izdelana po nesreči leta 1976 v Italiji. Direktiva iz leta 1982 je vsebovala vrsto obveznosti za upravljavce industrijskih obratov kot tudi za državne oblasti in Evropsko komisijo, namenjene določitvi in nadzoru tveganj večjih nesreč v industrijskih objektih. Nova 'Seveška' direktiva II je razširila in poenostavila obseg in okreplila urejanje varnosti in

zahteve za načrtovanje v primeru nujnosti, naložene upravljavcem določenih industrijskih obratov. Določbe o inšpekciji in nadzoru, ki ga opravljajo pristojni organi, so okrepljene, uvedena je tudi nova določba, ki odgovorne organe obvezuje, da upoštevajo cilje direktive pri prostorskem planiranju.

Ali neko podjetje sodi v obseg Seveške direktive II ali ne, določa samo prisotnost posebno nevarnih snovi v dovolj velikih količinah, ki povzročijo večje nesreče. Objekti, ki jih ta direktiva zajema, in stojijo drug poleg drugega, morajo sodelovati pri odvratanju tveganj in preprečevanju učinka domin, kot npr. širitev ognja iz enega objekta na druge.

Da bi izboljšali varnost in zmanjšali tveganje človeške napake, bodo morali upravjalci teh industrijskih objektov pripraviti politiko preprečevanja večjih nesreč in tudi sistem urejanja varnosti. Upravljavec mora pripraviti varnostno poročilo in notranji načrt za primer nujnosti. Pristojni državni organi morajo pripraviti zunanji načrt za primer nujnosti in pri tem sodelovati tudi z organi čez mejo, kjer je to potrebno za preprečitev večjih nesreč ali odziv nanje.

Države članice morajo prepovedati uporabo industrijskih objektov, kjer imajo ukrepi za preprečevanje in ublažitev posledic, ki jih je sprejel upravljavec, resne pomanjkljivosti ali kjer upravljavec ne preda zahtevanih informacij pristojnemu organu v primernem času. Javnost ima večji dostop do informacij. Pristojni organi morajo organizirati sistem inšpekcij.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Za izvajanje nove direktive so potrebni precejšnje administrativno znanje in zmogljivosti. Kot prvi korak je treba določiti pristojne organe na državni in lokalni ravni.
2. Treba je določiti postopke za zagotovitev, da so vsi obstoječi in novi objekti, kjer je tveganje večjih nesreč, sprejeli potrebne ukrepe za preprečevanje večjih nesreč in omejevanje njihovih posledic. To zahteva postavitve sistema registriranja prijav in sposobnost oceniti predana varnostna poročila.
3. Lokalni organi so odgovorni za sestavo zunanjih načrtov za nujni primer. Priprava teh načrtov zahteva, da upravitelj dostavi notranje načrte za nujni primer, ki vsebujejo podatke o objektu in posebne priprave za nujne primere. Treba je obvestiti osebe, ki jih lahko večja nesreča prizadene. Zunanje in notranje načrte za nujni primer je treba preveriti v praksi in popraviti. V primeru nesreče je treba posredovanja uskladiti.
4. Zbiranje in širjenje informacij o nesrečah in 'skorajšnjih nesrečah' je bistvenega pomena za izboljšanje metod preprečevanja in postopkov odzivanja na nujni primer. Treba je opredeliti in določiti postopke za zbiranje, izmenjavo in širjenje podatkov.
5. Pristojni organi morajo sestaviti program inšpekcij, ki temelji na sistematični oceni tveganja večjih nesreč v določenih podjetjih ali na eni inšpekciji na kraju dogajanja na leto.

F.5 Shema okoljskega upravljanja in presoje (SOUP, angl. EMAS)

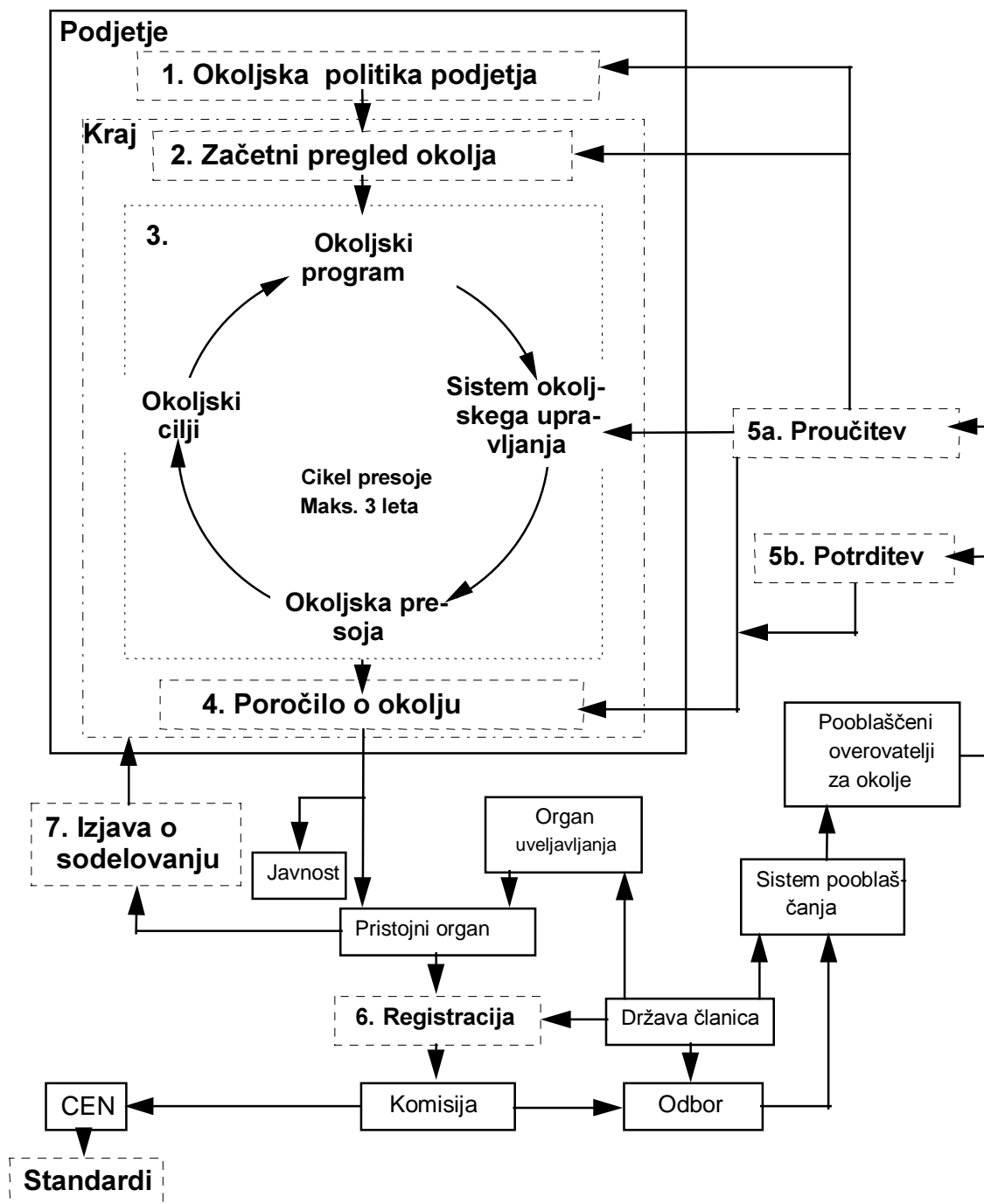
Predpis 1836/93/EGS postavlja prostovoljni projekt okoljskega upravljanja in presoje za sodelujoča industrijska podjetja, ki skuša nagraditi in pospeševati industrijske dejavnosti, ki z vidika okolja izboljšujejo svoje delovanje. Ta projekt zahteva, da sodelujoči objekti:

- določijo in izvajajo politiko, programe in sisteme upravljanja
- opravijo presojo svojega delovanja in
- poskrbijo za poročila javnosti o delovanju z vidika okolja.

Uporablja se za proizvodne, energetske in reciklažne industrijske obrate in se lahko poskusno razširi tudi na druge. Sodelujoči morajo opraviti naslednje:

- sprejeti okoljsko politiko - vključevati mora izpolnjevanje upravnih instrumentov, nenehno izboljšavo delovanja z vidika okolja in zmanjšanje vplivov na okolje.
- opraviti pregled obrata z vidika okolja
- uvesti okoljski program in sistem okoljskega upravljanja.

Pregled sheme okoljskega upravljanja in presoje

- najmanj vsaka tri leta opraviti okoljsko presojo
- pripraviti izjavo za javnost o okolju, predvsem s podrobnostmi o vplivih na okolje, ki jih povzroča obrat.
- opraviti neodvisno preverjanje izjave o okolju s pomočjo neodvisnih overovateljev s pooblastili po notranjih sistemih pooblaščenja.

Državno ali mednarodno okoljsko upravljanje in sistemi presoje, ki niso SOUP, veljajo za enakovredne, če so objavljeni v *Uradnem listu Evropske skupnosti*.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Čeprav predpisov ni mogoče prestaviti v notranjo zakonodajo, morajo države opraviti določene upravne korake, da predpisi začnejo veljati na dan vstopa v Evropsko unijo.

1. Postavite sistem pooblaščenja in nadzora pooblaščenih overovateljev za okolje. Postavitev in vodenje sistema pooblaščenja zahteva posvetovanje prizadetih strani.
2. Vsakih 6 mesecev pošljite Komisiji seznam pooblaščenih overovateljev za okolje.
3. Pristopajoče države lahko, kot druga možnost, pred pridružitvijo Evropski uniji uporabijo določbe, ki ustrezajo Shemi okoljskega upravljanja in presoje (ISO 14001 ali notranja shema okoljskega upravljanja in presoje).
4. Predpis SOUP zahteva, da države članice določijo pristojne organe, ki skrbijo za registracijo obratov in sporočanje seznama registriranih obratov Komisiji. Zahteva se, da so ti organi sestavljeni tako, da sta zagotavljeni njihova neodvisnost in nepristranskost.

F.6 Znak okolja

Predpis 880/92/EGS o projektu dodeljevanja znaka EU za okolje skuša pospeševati projektiranje, proizvodnjo, trženje in uporabo izdelkov, ki so zmanjšali vpliv na okolje v vsej svoji življenjski dobi. Predpis tudi skuša potrošniku zagotoviti boljše informacije o vplivu izdelkov na okolje. Ne velja za hrano, pijačo ali zdravila, nevarne snovi pod direktivo 67/548/EGS in 88/379/EGS ali za izdelke, izdelane s postopki, ki lahko povzročijo znatno škodo za človeka in okolje.

Pogoje za nagrade za vsako skupino izdelkov določa Odbor predstavnikov držav članic po posvetovanju z interesnimi skupinami iz industrije, trgovine, organizacij potrošnikov in organizacij za okolje. Merila za znak okolja za skupino izdelkov trajajo tri leta in se določijo v skladu z ocenami življenjske dobe skupin izdelkov, ki temeljijo na vzdrževanju visoke ravni varstva okolja.

Do zdaj so bila merila za znak okolja določena za: detergente za pomivanje posode, dodatke za izboljšanje zemlje, toaletni papir, papirnate brisače, detergente za pranje, žarnice z enojnim kontaktom, notranje barve in lake, posteljno perilo in majice, žarnice z dvojnim kontaktom, pralne stroje, kopirni papir in hladilnike.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Čeprav predpisov ni mogoče prestaviti v notranji zakon, bodo države članice morale določiti pristojni organ, katerega sestava zagotavlja njegovo neodvisnost in nepristranskost, za sprejem vlog za znak okolja, oceno delovanja izdelka glede okolja ob upoštevanju določenih meril in odločanje o dodelitvi znaka okolja.
2. Zagotoviti je treba, da so potrošniki in podjetja obveščeni o projektu dodeljevanja znaka okolja.
3. Da bi bil projekt znaka okolja uspešen, ga morajo poznati potrošniki in ga podpirati industrija ali trgovci na drobno. Za uspeh projekta so temeljni pogoj posvetovanje in informacijske kampanje v njegovo podporo.

G. KEMIKALIJE IN GENSKO SPREMENJENI ORGANIZMI

Najpomembnejše področje zakonodaje EU za nadzor kemikalij je področje **preskušanja in obveščanja** o kemikalijah in preparatih. Druga področja so v zvezi z **gensko spremenjenimi organizmi (GSO), poskusi na živalih, ustrezno laboratorijsko prakso** in direktivami ali predpisi za nadzor **izdelkov**.

Direktivi o obvladovani uporabi gensko spremenjenih mikroorganizmov in o namernem sproščanju postavljata sistem nadzora gensko spremenjenih organizmov. Oblikovani sta bili po vzoru direktiv o prijavljanju kemikalij.

Direktiva o poskusih na živalih 86/609/EGS določa minimalne standarde človeškega ravnanja z živalmi, ki se uporabljajo za obvezno preskušanje po direktivah EU za kemikalije in preparate.

Direktiva o uskladitvi ustreznega laboratorijskega ravnanja 87/18/EGS in z njo povezana direktiva o inšpekciji in preverjanju ustreznega laboratorijskega ravnanja 88/320/EGS izvajata ustrezne zakone Sveta OECD, namenjene zagotavljanju, da države članice OECD priznajo veljavnost podatkov, dobljenih pri preskušanju kemikalij v skladu s temi usklajenimi standardi ustreznega laboratorijskega ravnanja.

Nazadnje, direktiva o azbestu 87/217/EGS zagotavlja enoten niz nadzorov za sproščanje azbesta v zrak, vodo in zemljo.

G.1 Preskušanje kemikalij in obveščanje

Razvrstitev, embalaža in oznake za nevarne snovi

Direktiva Sveta 67/548/EGS o preskušanju, razvrščanju, embalaži in oznakah kemikalij, ki so nevarne za ljudi in okolje. Leta 1979 je bilo uveden sistem preskušanja in prijavljanja pred trženjem za nove kemikalije, ki se pojavijo na trgu Skupnosti.

Direktiva razlikuje 'nove' in 'obstoječe' kemikalije. Obstoječe kemikalije so tiste, ki so bile na trgu Skupnosti pred 18. septembrom 1981 in so navedene v Evropskem seznamu obstoječih komercialnih kemičnih snovi (ESOKKS, angl. EINECS) 'Nove' kemične snovi so tiste, ki niso v seznamu ESOKKS.

Proizvajalec ali uvoznik, ki v Evropski skupnosti trži neko novo kemično snov, mora pristojnemu državnemu organu vsaj 45 dni prej predati spise za prijavo kemikalije. Ta 'temeljni niz' informacij se uporablja kot zaslon pred tveganji za zdravje in okolje. Obstoječih kemikalij ni treba prijavljati. Pristojni organi jih morajo razvrstiti na podlagi njihovih bistvenih lastnosti, začasno pa jih razvrstijo proizvajalci, distributerji in uvozniki.

Tu je še skrajšani postopek prijavljanja za snovi, ki jih proizvajalec daje na trg v količinah, manjših od ene tone letno.

KEMIKALIJE IN GENSKO SPREMENJENI ORGANIZMI

Preskušanje

Preskušanje na živalih
(86/609/EGS)
Ustrezno laboratorijsko ravnanje
Inšpekcija, ULR
(87/18/EGS)

Obvladovana uporaba
gensko spremenjenih
organizmov
(90/219/EGS)

Namerno sproščanje
gensko spremenjenih
organizmov
(90/220/EGS)

Prevoz

nevarnega blaga po cesti
(94/55/ES)

Obveščanje na trgu

Razvrščanje, embalaža in označevanje
nevarnih snovi
(67/548/EGS)

Nevarni preparati
(88/337/EGS)

Namerno sproščanje gensko
spremenjenih organizmov
(92/220/EGS)

Izdelki

Razvrščanje, embalaža, oznake nevarnih
snovi
(67/548/EGS)
Nevarni preparati
(88/337/EGS)
Namerno sproščanje gensko
spremenjenih organizmov
(90/220/EGS)
Omejitve trženja in uporabe
(76/769/EGS)
Azbest
(87/217/EGS)
Detergenti
(73/404/EGS)
Ocena tveganja pri obstoječih
snoveh
(ES1488/94)
Uvoz in izvoz nevarnih kemikalij
(EGS/2455/92)

Snovi, ki povzročajo razpadanje ozona
(ES/3093/94)

Direktiva navaja 14 razredov za razvrstitev nevarnih snovi v skladu z njihovimi fizikalno-kemičnimi ali toksikološkimi lastnostmi. Opredeljuje tudi simbole in oznake za nevarnost kot tudi standardna gesla o tveganosti in varnosti. Direktiva vsebuje tudi temeljne zahteve za embaliranje nevarnih snovi.

Vse kemikalije, ki jih je Skupnost po direktivi uvrstila med nevarne, so navedene v dodatku I, ki se redno posodablja. Ta dodatek opredeljuje simbole za nevarnost in gesla o tveganosti in varnosti, ki morajo biti na oznaki.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Izvajanje zahteva pripravo učinkovitih upravnih in tehničnih struktur, ki lahko obvladujejo in ocenjujejo pretok informacij v zvezi s tržnjem novih kemičnih snovi. Potrebno je tudi močno mednarodno sodelovanje za zagotovitev, da so vsi elementi za ovrednotenje teh snovi zbrani v kratkem času in na voljo, da lahko državni organi opravijo svojo nadzorno vlogo.
2. Pristojni organi bi morali pripraviti potrebne baze podatkov, ki jih lahko pregledujejo proizvajalci in uvozniki, da bi se izognili nepotrebni podvajanju preskušanj, še posebej ko gre za preskušanje na živalih.
3. Potreben bo učinkovit carinski in notranji nadzor skupaj s kaznimi za preprečitev nezakonitega uvoza in trženja neprijavljenih kemikalij iz tretjih držav. Iz istega razloga bi bile koristne informacijske kampanje, usmerjene na uvoznike in proizvajalce, za dvig ravni izpolnjevanja podrobnih tehničnih zahtev, povezanih s prijavljanjem kemikalij.
4. Treba bo oblikovati trajne forume s sektorjem kemične industrije za učinkovito izmenjavo informacij in pripravo predlogov za razporeditev obstoječih snovi.
5. Za nove snovi: Treba bo določiti sezname, ki se lahko primerjajo z ELINCS in seznamom NLP (ne več polimerov).
6. Za obstoječe snovi: Treba je sestaviti seznam, ki se lahko primerja s seznamom EINES. Podatke o obstoječih snoveh bi bilo treba primerjati s seznamom EINES in dodatkom I k direktivi 67/548/EGS.

Razvrstitev, označevanje in embaliranje nevarnih preparatov

Direktiva Sveta 88/379/EGS sprejema in razširja postopke in standarde za razvrščanje in označevanje nevarnih kemikalij po direktivi 67/548/EGS za nevarne preparate. Preparat je mešanica dveh ali več nevarnih kemičnih snovi.

Uporablja se za preparate, ki se tržijo na trgu EU in ki vsebujejo vsaj eno snov, razvrščeno med nevarne snovi, ali tako, ki velja za nevarno. Preparati morajo biti razvrščeni v skladu z največjo ugotovljeno stopnjo nevarnosti.

Ne uporablja se za medicinske ali veterinarske izdelke, kozmetične izdelke, mešanice snovi v obliki odpadkov in pesticide, ki jih zajema druga zakonodaja Skupnosti.

Embalaža nevarnih preparatov mora glede oznak, odpornosti, neprepustnosti in sistemov zapiranja izpolnjevati enaka merila kot veljajo za kemikalije.

Države članice lahko na podlagi podrobnih informacij začasno prepovejo ali omejijo prodajo preparata, ki kljub temu, da izpolnjuje zahteve direktive, pomeni nevarnost zaradi svoje razvrstitve, embalaže ali označevanja.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Za nevarne preparate veljajo enake opombe kot za nevarne snovi.

Obstoječe snovi

Predpis 793/93 o vrednotenju in nadzoru obstoječih snovi določa, da proizvajalci in uvozniki obvezno dostavljajo podatke o snoveh, ki so bile proizvedene ali uvožene nad določeno količino. Komisija na podlagi tako predanih informacij in notranjih seznamov prednostnih snovi sestavi seznam prednostnih snovi, ki bodo ocenjene glede tveganja. Načela ocenjevanja tveganja so opredeljena s predpisom EGS 1488/94, ki ga podpira podroben dokument o tehničnih napotkih. Komisija lahko predlaga ukrepe za zmanjšanje tveganj.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države članice morajo oceniti tveganje pri nevarnih snoveh na podlagi informacij, ki jih priskrbijo proizvajalci in uvozniki.
2. Uvesti morajo ustrezne pravne in upravne sankcije v primeru, ko industrija in uvozniki ne izpolnjujejo obveznosti.

Poskusi na živalih

Direktiva 86/609/EGS o varstvu živali, ki se uporabljajo v poskusne in druge znanstvene namene, je namenjena postavitvi minimalnih standardov za uporabo živali v poskusne in znanstvene namene v zvezi s temeljnimi in uporabnimi raziskavami, zdravili, živili in drugimi snovmi ali izdelki in varstvom okolja. Ogrožene vrste se lahko uporabljajo samo za raziskave, namenjene ohranjanju vrst, ali za bistvene biomedicinske namene, kjer je primerna samo ta vrsta.

Predpisuje splošne in posebne zahteve za namestitvev, spremljanje stanja, preprečevanje bolečin ali stresa, odpravo odkritih pomanjkljivosti ali trpljenja in human pobjoj živali ob koncu poskusa.

Poskus se lahko opravi samo, če ni na voljo druge znanstveno zadovoljive metode za pridobitev iskanega rezultata brez uporabe živali.

Ustanove za vzrejo in uporabo morajo imeti soglasje, biti registrirane in morajo hraniti podrobne zapise. Določene živali, vključno z mišmi, podganami, psmi, mačkami in (ne-človeškimi) primati, morajo biti pridobljene z vzrejo, razen če je pridobljeno predhodno soglasje za uporabo divjih živali. Da bi se izognili podvajanju preskušanj, se države članice spodbuja, da priznajo veljavnost podatkov, dobljenih pri poskusih v drugih državah članicah.

Vse poskuse je treba vnaprej prijaviti pri državnih organih. Kjer bo ali bi lahko bila žival izpostavljena hudi in dolgotrajni bolečini, mora biti poskus posebej dovoljen. Na podlagi zahtev

za pooblastilo in prijavo morajo države članice zbirati statistične informacije o uporabi živali pri poskusih.

Treba bi bilo spodbujati raziskave za razvoj in potrjevanje drugačnih tehnik, pri katerih se potrebuje manj živali ali se uporabljajo manj boleči postopki.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pristojni državni organ mora določiti zahteve za pridobitev pooblastil za inštitute/podjetja in osebe, ki opravljajo poskuse na živalih, ter za vzrejna podjetja.
2. Posebna telesa morajo postati odgovorna za izdajo pooblastil in za opravljanje rednih nadzorov samih poskusov in tudi ustanov.
3. Pristojni državni organ mora z organi drugih držav postaviti omrežje informacij, da bi se izognili podvajanju poskusov.
4. Pristojni državni organ mora postaviti sistem zbiranja podatkov za izpolnitev zahtev po sporočanju statističnih podatkov. Povzetek zbranih informacij bo treba redno dostavljati Evropski komisiji.

Ustrezno laboratorijsko ravnanje ter inšpekcije in preverjanje ustreznega laboratorijskega ravnanja

Namen teh dveh direktiv je preprečiti podvajanje obveznega preskušanja kemikalij v državah OECD z zagotovitvijo usklajenih preskusnih metodologij, ki bodo podprle medsebojni sprejem preskusnih podatkov v državah članicah OECD.

Direktiva 87/18/ES o uskladitvi zakonov, predpisov in upravnih določb v zvezi z uporabo načel ustreznega laboratorijskega ravnanja in preverjanjem njihove uporabe za preskuse s kemičnimi snovmi zahteva, da laboratoriji, ki preskušajo kemične izdelke po direktivi 67/584/EGS, izpolnjujejo načela ustreznega laboratorijskega ravnanja (ULR), opredeljena v dodatku 2 k sklepu Sveta OECD o medsebojnem sprejemanju podatkov za ovrednotenje kemičnih izdelkov z dne 12. maja 1981.

Direktiva 88/320/EGS o inšpekciji in preverjanju ustreznega laboratorijskega ravnanja (ULR) določa standarde in postopke za inšpekcijo in preverjanje ustreznega laboratorijskega ravnanja (ULR).

Pri predaji rezultatov morajo laboratoriji potrditi, da so preskuse opravili v skladu z direktivo. Države članice morajo preverjati izpolnjevanje teh načel, še posebej z inšpekcijami in *presozo* študij v skladu s priporočili OECD.

Države članice morajo imenovati organe, odgovorne za inšpekcijo laboratorijev in presozo študij, da bi ocenili izpolnjevanje ULR.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo zagotoviti, da laboratoriji, ki opravljajo preskuse v skladu z direktivo 67/548/EGS o razvrščanju, embalaži in označevanju kemičnih snovi, izpolnjujejo načela ustreznega laboratorijskega ravnanja.
2. Treba je postaviti sistem za preverjanje izpolnjevanja. Ta sistem inšpekcij bi moral vsebovati posebne inšpekcije in *presoje* študij v skladu s priporočili OECD.

G.2 Gensko spremenjeni organizmi

Obvladovana uporaba

Namen direktive 90/219/EGS o o obvladovani uporabi gensko spremenjenih mikroorganizmov (GSMO) je zagotoviti skupna pravila za uporabo GSMO v laboratorijih za raziskave in industrijskih obratih v vsej EU ter ustrezne ukrepe za zaščito človekovega zdravja in okolja pred vsemi tveganji, ki jih prinaša uporaba GSMO.

Direktiva predvideva ustrezen sistem obvladovanja tveganja. Uporabo GSMO je treba prijaviti pri pristojnih organih. Mikroorganizmi in dejavnosti, v katerih se uporabljajo, so razvrščeni v dve kategoriji v skladu s svojim potencialnim tveganjem in ukrepi za obvladovanje in nadzor, vključno s postopki za vodenje zapisov in prijavljanje pri pristojnih organih, ki so predpisani in jih je treba ustrezno uporabljati.

Učinkovito obvladovanje tveganja pomeni, da je treba izdelati skrbno oceno tveganja obvladovanih uporab, uporabiti ustrezno raven omejitve in sprejeti primerne preprečevalne ukrepe.

Direktiva predpisuje tudi zahteve, kjer je potrebno, za načrtovanje za nujni primer in odzivanje ob morebitni nesreči. Informacije o varnostnih ukrepih ob morebitni nesreči je treba posredovati osebam, ki bodo verjetno prizadete. Če se zgodi nesreča, mora dati uporabnik pristojnemu državnemu organu informacije. Vsaka država članica, v kateri se pripeti nesreča, mora zagotoviti sprejem potrebnih ukrepov za nujni primer, takoj obvestiti druge države članice, ki bi bile lahko prizadete, obvestiti Evropsko komisijo in analizirati nesrečo ter priporočiti ukrepanje za preprečitev podobnih nesreč v prihodnje.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo določiti pristojne organe za sprejem prijav.
2. Ti pristojni organi morajo organizirati inšpekcije in druge nadzorne ukrepe.
3. Proučiti morajo skladnost prejetih prijav z zahtevami direktive.
4. Ker se to področje hitro razvija, je treba precej pozornosti posvetiti usposabljanju in ohranjanju znanstvene kakovosti pristojnih organov.

Namerna sproščanja GSO

Direktiva Sveta 90/220/EGS zajema namerna sproščanja gensko spremenjenih organizmov (GSO) v okolje zaradi raziskav in razvojnih namenov (sproščanja iz dela B) in trženje izdelkov

(sproščanja iz dela C), ki vsebujejo ali sestojijo iz GSO, z nekaterimi izjemami, opredeljenimi v dodatku I B.

Direktiva sledi pristopu na podlagi preprečevanja s predhodno oceno in odobritvijo. Njene glavne elemente je mogoče povzeti, kot sledi:

- pred vsakim poskusnim ali komercialnom sproščanjem GSO v okolje je treba opraviti oceno tveganja za okolje ob upoštevanju parametrov, začrtanih v dodatku II k direktivi.
- brez privolitve pristojnih organov (PO-jev) ni mogoče opraviti sproščanje.
- za poskusna sproščanja, ki trajajo največ 90 dni, je predviden postopek odobritve, ki ga opravijo državni PO-ji.
- za komercialna sproščanja je previden postopek odobritve Komisije.

Direktiva ima jasne določbe o zaščiti zaupnih informacij. Vendar nekatere informacije ne morejo ostati zaupne in zato pomenijo najmanjšo količino informacij, ki morajo biti dostopne javnosti. Te vključujejo:

- opis GSO;
- ime in naslov prijavitelja;
- namen sproščanja;
- kraj sproščanja;
- metode in načrti za spremljanje GSO in za odziv ob nujnem primeru

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo določiti pristojne organe za sprejem prijav in organiziranje inšpekcij in drugih nadzornih ukrepov. Potrebno je tesno sodelovanje z industrijo za zagotovitev razpoložljivosti informacij. PO mora imeti na voljo znanstvene informacije in strokovno znanje.
2. Za zmanjšanje tveganja na najmanjšo možno mero zaradi nezadostnega preskušanja in varnostnih ukrepov za sproščanje GSO-jev svetujemo učinkovite kazni, kot je npr. razširjena odgovornost za izdelek.
3. Treba bi bilo predvideti posebne strategije za takojšen umik potencialno nevarnih GSO-jev s trga in nadzor njihovih sproščanj.
4. Mednarodno sodelovanje bi bilo koristno za izmenjavo podatkov in izkušenj.

G.3 Nadzor izdelkov

Azbest

Direktiva 87/217/EGS o preprečevanju in zmanjšanju onesnaževanja okolja z azbestom je prva direktiva, 'usmerjena na snov', ki združuje nadzor nad emisijami v zrak, vodo in zemljo. Namenjena je dopolnitvi omejitev za azbest, predpisanih z direktivo 76/769/EGS o trženju in uporabi in z drugimi direktivami, ki obravnavajo zaščito delavcev, izpuščanje v zrak in odpadke.

Države članice so dolžne zagotavljati, da se emisije azbesta v zrak in vodo ter trdni azbestni odpadki, kolikor je mogoče, preprečijo s pomočjo zmanjšanja pri viru. Določena je mejna vrednost za emisije v zrak.

Tekoče odplake pri proizvodnji azbestnega cementa, papirja in plošč je treba reciklirati. Če je reciklaža pri proizvodnji azbestnega cementa 'ekonomsko neizvedljiva', vsebnost azbesta v odpadkih ne sme presegati 30 g/m³.

Delo z izdelki iz azbesta in rušenje stavb ne smeta povzročiti znatne onesnaženosti okolja z azbestnimi vlakni ali prahom. Med prevozom na odlagališče se azbestna vlakna ali prah ne smejo sproščati, prav tako se ne sme razliti tekočine, ki vsebujejo azbestna vlakna. Odpadke je treba obdelati, embalarati ali pokriti, tako da ne bo prišlo do sproščanja iz odlagališča.

Predpisane so metode za spremljanje izpuščanja v zrak ali vodo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Od sprejema te direktive je večina držav članic prepovedala pridobivanje in uporabo azbesta. Številne zahteve so danes zastarele in veliko manj stroge kot obstoječi notranji ukrepi. Ker direktiva nalaga minimalne zahteve, se lahko pri izvajanju te direktive razmisli o strožjih ukrepih na podlagi sprejetih znanstvenih dokazov.
2. Vprašanje uničenja ali odstranitve struktur, ki vsebujejo azbest, bo zahtevalo večje kapitalske investicije. Treba je pripraviti strategijo za oceno nujnejšega posredovanja. Treba bo pripraviti ocenjevanje tveganja, značilnega za to področje, skupaj s postopkom varne sanacije.
3. Projekti za urejanje odpadkov morajo proučiti potrebo po oblikovanju varnih odlagališč odpadkov, ki vsebujejo z azbest.

Detergenti

Direktiva Sveta 73/404/EGS prepoveduje trženje in uporabo detergentov, ki vsebujejo površinska aktivna sredstva s povprečno ravniyo biološke razgradljivosti, ki je manjša od 90 %, za štiri razrede: anionskega, kationskega, ne ionskega in amfolitičnega. Ta površinska aktivna sredstva v običajnih pogojih uporabe ne smejo škoditi zdravju ljudi in živali.

Preskusne metode za določanje izpolnjevanja direktive so podane v direktivi Sveta 73/405/EGS o preskušanju biološke razgradljivosti ne-ionskih površinskih aktivnih sredstev, ki predpisuje tri metode za preskušanje biološke razgradljivosti teh sredstev. Države članice morajo obveščati druga drugo in Komisijo o laboratorijih, pooblaščenih za opravljanje teh preskusov.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bi morale postaviti sistem za ocenjevanje strupenosti in biološke razgradljivosti detergentov, ki so na domačem trgu.
2. Treba je oblikovati mrežo pooblaščenih laboratorijev za preskušanje in nadzorovati njihovo dejavnost za zagotovitev zanesljivosti podatkov. Oblasti morajo vzdrževati register teh laboratorijev in o pooblastitvah obveščati Evropsko komisijo.
3. Pristojni organ mora obveščati druge pristojne organe in Evropsko komisijo o vseh omejitvah za notranje trženje detergentov, ki ne izpolnjujejo direktiv.

Omejitve za trženje in uporabo določenih nevarnih snovi in preparatov

Direktiva Sveta 76/769/EGS je oblikovala okvir in poenostavila zakonodajni postopek, s katerim lahko EU prepove ali omeji nevarne kemikalije ali preparate z dodajanjem snovi in nadzorov v dodatek k direktivi.

Države članice morajo sprejeti vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te nevarne snovi in preparati tržijo ali uporabljajo samo pod navedenimi pogoji. Te omejitve ne veljajo za trženje ali uporabo zaradi raziskav in razvoja.

Direktiva se ne uporablja za prevoz ali izvoz v države, ki niso članice ES, ali snovi, ki so v tranzitu in za katere se mora opraviti carinsko inšpekcijo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Nadzore snovi in postopkov po direktivi je treba prestaviti v notranji zakon.
2. Treba bo določiti časovni raspored za umik omejenih izdelkov s trga.

Izvoz in uvoz nevarnih kemikalij

Predpis Sveta (EGS) št. 2455/92 v zvezi z uvozom in izvozom določenih nevarnih kemikalij postavlja skupen sistem za prijavljanje in obveščanje o izvozi kemikalij, ki so prepovedane ali strogo omejene v Skupnosti zaradi njihovih posledic za zdravje ljudi in okolje, v tretje države. Predpis izvaja tudi postopek privolitve s predhodnim obveščanjem (PPO) ENEP/FAO in ga določa kot obveznega za države članice EU.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države določijo enega ali več organov, odgovornih za delovanje predpisa in stike s strokovnjaki.
2. Imenovani organ(-i) morajo zagotoviti, da izvozniki izpolnjujejo postopke prijave izvoza in PPO.
3. Države morajo ustrezno pravno ali upravno ukrepati za uveljavljanje predpisa.
4. Izvozniki nevarnih kemikalij morajo embalirati in označevati svoje izdelke na enak način, kot da se bodo tržili v EU.
5. Države bodo tesno sodelovale s Komisijo glede ocenjevanja tveganja, ki ga prinašajo kemikalije, vključene v postopek PPO, da bi opredelili sklepe EU v zvezi z uvozom teh kemikalij v EU.
6. Države bodo Komisijo obvestile o prejetih prijavah v zvezi z uvozi kemikalij v EU, za katere je v državi izvozniki prepovedna ali omejena izdelava, uporaba, ravnanje, poraba, prevoz in/ali prodaja.

Snovi, ki povzročajo razpad ozona

Predpis ES/3093/94 o snoveh, ki povzročajo razpadanje ozonskega sloja, udejanja Montrealski protokol k Dunajski konvenciji o zaščiti ozonskega sloja. Postavlja stroge standarde za CFC, HCFC in metilbromid ter predpisuje pravila za uvoz nadzorovanih snovi iz tretjih držav ter za njihovo izkoriščanje, uničenje in recikliranje. Pospešuje postopno odpravo uporabe snovi, ki povzročajo razpad ozona v večjem obsegu, kot je bilo prvotno dogovorjeno na mednarodni ravni. Postavljeni so strožji standardi za CFC, HCFC in metilbromid kot v Montrealskem protokolu. Nadzorujejo se proizvodnja, uvoz, izvoz, dobava, uporaba in izkoriščanje nadzorovanih snovi, navedenih v dodatku I. Prepovedana je uporaba HCFC, razen za določene imenovane uporabe. Predpis uvaja tudi sistem licenc, ki jih dodeljuje Komisija.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države določijo pristojni organ, odgovoren za izvajanje predpisa.
2. Vsak proizvajalec, uvoznik ali izvoznik mora letno poročati Komisiji in pristojnemu organu države o proizvedenih, uvoženih ali izvoženih količinah.
3. Pristojni organ lahko sestavi program za obveščanje strani, ki jih predpis zadeva.
4. Ker ta predpis vsebuje drugačne ali strožje obveznosti kot Montrealski protokol, bo izvajanje predpisa novim državam, ki bodo pristopile, naložilo nove obveznosti, kot so strožji standardi in nadzori, različna postopna odprava in poročila, ki jih je treba poslati Komisiji.

G.4 Prevoz nevarnega blaga po cesti

Prevoz nevarnega blaga po cesti ureja Evropski sporazum o mednarodnem cestnem prevozu nevarnega blaga (ADR). II. del sporazuma razlikuje devet razredov snovi in posebna določbe za različne razrede.

Direktiva Sveta 94/55/ES o cestnem prevozu nevarnega blaga je razširila zahteve Konvencij, ki so se prej nanašale na mednarodne prevoze znotraj EU, na vse prevoze nevarnega blaga po cestah znotraj EU. Države članice so morale zahteve te direktive prestaviti v notranjo zakonodajo do 1. januarja 1997.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države, ki so že ratificirale konvencijo ADR in izpolnile njene zahteve po prestavitvi direktive EU, bodo morda morale prilagoditi že postavljeno upravno in nadzorno strukturo.
2. Treba bo postaviti dodatne nadzore, ki zajemajo prevoz nevarnega blaga znotraj državnega ozemlja.
3. Državni organi bodo morali odločiti, ali se v okvir direktive lahko sprejmejo že obstoječa notranja varnostna pravila.

H. HRUP VOZIL IN STROJEV

Obstoječo zakonodajo o nadzoru hrupa je mogoče razdeliti v štiri razrede. Emisije hrupa iz **motornih vozil** so vključene v dve direktivi, ki uvajata mejne vrednosti za hrup. Tri direktive omejujejo emisije hrupa **letal** s sklicevanjem na Konvencijo o mednarodnem civilnem letalstvu. Emisija hrupa **gospodinjskih naprav** je bila predmet okvirne direktive o gospodinjskih napravah. Zadnje področje, **gradbena oprema**, temelji na okvirni direktivi EGS o postopku ocenjevanja skladnosti, ki je pripeljala do sprejema sedmih hčerinskih direktiv o določenih vrstah opreme.

H.1 Motorna vozila, motorna kolesa

Motorna vozila

Direktiva 70/157/EGS uvaja omejitve ravni hrupa za cestna vozila in postavlja zahteve za merjenje ravni zvoka, izpušnih sistemov in dušilnikov. Več dopolnil in popravkov, zadnji z direktivo 96/20/ES, je zmanjšalo te dovoljene ravni zvoka. Mejne vrednosti za osem vrst potniških in tovornih vozil segajo od 74dB(A) do 80dB(A). Za soglasje za motorna vozila in izpušne sisteme uporablja sistem opsijske uskladitve. Države članice ne smejo zavrniti dodelitve EGS ali domačih soglasij za vozila, ki izpolnjujejo zahteve direktive.

Motorna kolesa

Direktiva 78/1015/EGS o motornih kolesih določa meje dovoljene ravni zvoka motornih koles in zahteve za dušilnike izpušnega ali vstopnega sistema. Uvaja postopek usklajenega preskušanja za izdajo potrdila o meritvi ravni zvoka. Za preglede, ki jih opravljajo države članice, ki ne smejo zavrniti dodelitve soglasij EGS ali domačih soglasij, čeprav se od njih ne zahteva, da sprejmejo te standarde za notranje postopke, se uporablja sistem opsijske uskladitve. Mejne vrednosti so podane za tri razrede motornih koles in segajo od 75 dB(A) do 80 dB (A). Od držav članice se zahteva, da medsebojno spoštujejo veljavnost potrdil, ki jih izdajajo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Morda bo treba prirediti proizvodne obrate, da bodo uporabljali mejne vrednosti in izvajali meritve, ki se zahtevajo za njihove izdelke.
2. Treba bo pregledati obstoječa tipska soglasja in vključiti spremembe, ki jih direktiva nalaga za notranji trg.

Direktiva o emisijah hrupa iz motornih vozil– Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Udejanite spremembe v zakonodaji za motorna vozila in/ali notranji zakonodaji za varstvo okolja, ki ureja emisije hrupa.

Pristojni organi (PO-ji)

- PO-ji na državni ravni morajo imeti upravne sisteme za uveljavljanje standardov emisij hrupa za motorna vozila po vsej državi. PO-ji morajo tudi izvajati predpisane metode merjenja hrupa.
- Lokalni PO-ji bi lahko prevzeli odgovornost za inšpekcijo in spremljanje stanja vozil v svoji pristojnosti. To bi vključevalo tudi pooblastilo za prepoved vozil, ki ne izpolnjujejo standardov emisij hrupa.

Pravne postavke

- Izvajanje notranjega sistema za tipsko soglasje, ki ureja tako uvožena kot doma izdelana vozila.
- Pravni ukrepi zagotovijo izvajanje postopkov preskusa, vključno s pregledi na licu mesta in globami.
- kazni za kršitve standardov najvišje emisije kot tudi za uvoz/proizvodnjo vozil, ki ne izpolnjujejo standardov.
- prepoved prodaje ali uporabe vozil, ki nimajo

Kaj je treba upoštevati pri izpolnjevanju

- Ocenite, če imajo nova vozila, ki naj bi prišla na notranji trg, potrdilo EU po direktivi EGS/92/97.
- Razmislite o uporabi sistema glob za kršitve prepovedi uporabe.

Ključni udeleženci

- Pripravite razpravo s strokovnjaki industrije vozil o metodah izpolnjevanja in pobudah za izpolnjevanje ciljev zmanjšanja hrupa.
- PO-ji bi se morali sestati z industrijo, javnostjo in potrošniškimi skupinami glede načrtovanja zmanjšanja hrupa vozil, vključno z ukrepi za uvedbo tihih tehnologij za težka vozila.
- Zagotovite redno obveščanje javnosti o ukrepih za zmanjšanje hrupa vozil.

Finančni vidiki

- Vlada zagotovi PO in upravo.
- Industrija naj krije stroške za izpolnjevanje direktive.
- Sodelovanje vlade in industrije pri razvoju davčnih spodbud za nagraditev zgodnejše uvedbe vozil, ki izpolnjujejo nove mejne vrednosti emisij hrupa.

NADZOR HRUPA

VOZILA

Motorna vozila (70/157/EGS)
Motorna kolesa 78/1015/EGS)

STROJI

Okvirna direktiva o gospodinjskih napravah (88/594/EEC)

LETALA

Podzvočna letala (80/51/EGS)
Reaktivna letala (89/629/EGS)
Omejitev delovanja letal (92/14/EGS)

GRADNJA

Okvirno o tipnem pregledu EGS
(84/532/EGS)
Kompresorji (84/533/EGS)
Stolpni žerjavi (84/534/EGS)
Varilni generatorji (84/535/EGS)
Generatorji (85/536/EGS)
Drobilci betona (85/537/EGS)
Kosilnice (85/538/EGS)
Hidravlični bagri, itd.. (86/662/EGS)

3. Države bi morale odločiti, ali naj uporabijo dvostopenjsko zakonodajo (standarde za domači trg, ki se razlikujejo od notranjega trga EU) ali uskladiti notranje standarde s standardi EU.
4. Države bi morale organizirati spremljanje izpolnjevanja in opravljati preglede in meritve na kraju dogajanja.

H.2 Letala

Ta razred obsega štiri direktive. Prva je predpisala omejitve emisij hrupa za letala, registrirana na ozemlju držav članic. Duga je te omejitve uporabila za zrakoplove tretjih držav. Tretja je zaustavila vpisovanje starejših hrupnih zrakoplovov v registre držav članic. Četrta je postavila strožja merila za delovanje letal, tako da morajo vsa letala, ki delujejo na letališčih na ozemlju EU, izpolnjevati mednarodne standarde glede hrupa.

Civilni podzvočni zrakoplovi

Direktiva 80/51/EGS predpisuje omejitve za emisije hrupa iz podzvočnih letal, ki temeljijo na standardih, ki jih opredeljuje Mednarodna organizacija civilnega letalstva. Cilj je zmanjšati hrup letal ob upoštevanju dejavnikov, kot so varstvo okolja, tehnična izvedljivost in ekonomske posledice. Določa vsebino potrdil v zvezi s hrupom in zahteva, da države članice medsebojno spoštujejo veljavnost dokumentov. Izjeme se lahkoodobrijo za določene vrste zrakoplovov. Direktiva 83/206/EGS je direktivo 80/51/EGS uporabila za tretje države.

Civilna podzvočna reaktivna letala

Direktiva 89/629/EGS predpisuje strožja pravila za omejitve emisij hrupa iz določenih podzvočnih reaktivnih letal, registriranih na ozemlju EU. Tako kot po direktivi 80/51/EGS se ta pravila vključujejo s sklicevanjem na Konvencijo o mednarodnem civilnem letalstvu. Prepoveduje vpis določenih vrst hrupnih zrakoplovov v registre civilnega letalstva držav članic. Dopusčene so nekatere izjeme pod pogojem, da se o tem obvestijo druge države članice in Komisija.

Omejitev delovanja letal

Direktiva 92/14/EGS nalaga omejitve za uporabo določenih letal, tako da zmanjšuje hrup in omejuje delovanje letal, ki ne izpolnjujejo standardov, postavljenih v dodatku 16 h Konvenciji o mednarodnem civilnem letalstvu, na letališčih EU. Omejitve veljajo za civilna letala s težo 34.000 kg in 19 sedeži ali več.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo določiti pristojne organe, odgovorne za uporabo mednarodnih standardov glede hrupa.
2. Države bi morale sprejeti stroge ukrepe za uveljavljanje in kazni za zrakoplove, ki ne izpolnjujejo direktiv.

H.3 Metode merjenja hrupa: gradbeni obrat in oprema

Direktiva 79/113/EGS o določanju emisije hrupa gradbenega obrata in opreme uvaja prekusno metodo za določanje emisij hrupa gradbenega obrata in opreme, to je strojev, naprav, obrata in in napeljav ali sestavnih delov, ki se uporabljajo za opravljanje del na gradbiščih. Oprema, ki je namenjena predvsem prevozu blaga ali oseb in kmetijskih ali gozdarskih traktorjev, ni vključena. Za določitev najvišjih ravni emisij zvoka opreme, za katere so v ločenih direktivah predpisane podrobne zahteve v zvezi z ravnmi zvoka, je treba uporabiti preskusne postopke, ki se uporabljajo za gradbene obrate.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Preskusna metoda direktive bo zamenjala obstoječo, če obstoja.
2. Specializiranim laboratorijem ali ustanovam, ki bodo odgovorni za izvajanje nadzornih nalog, je treba izročiti tehnične zahteve.

H.4 Dovoljene emisije hrupa: gradbeni obrat in oprema

Dovoljene ravni moči zvoka so predpisane v okviru direktive 84/532/EGS o tipškem pregledu EGS za gradbene obrate in opremo ob upoštevanju usklajenih zahtev za te vrste opreme v sedmih različnih direktivah, od katerih vsaka zadeva določeno opremo. Vseh sedem 'hčerinskih' direktiv zahteva, da morajo izdelki nositi oznako, ki navaja ravni hrupa, za katere jamči proizvajalec, in vsebovati dodatke, ki opredeljujejo metodo meritve hrupa v zraku in postopke za pregled na kraju dogajanja za preverjanje skladnosti proizvodnih modelov z vrsto, ki se pregleduje. Ni dovoljeno, da države članice ne bi pustile opreme, ki izpolnjuje te zahteve, na svoje trge, vendar lahko urejajo uporabo opreme na področjih, ki se jim zdijo občutljiva (npr. v bližini bolnišnic).

Potrdila za tipski pregled EGS so veljavna za obdobje petih let in se lahko obnovijo.

Kompresorji

Direktiva 84/533/EGS predpisuje omejitve hrupa za okolje in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled EGS za kompresorje.

Stolpni žerjavi

Direktiva 84/534/EGS predpisuje omejitve hrupa za okolje, omejitve hrupa na položaju upravljavca in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled za stolpne žerjave. Predpisuje omejitve za dvizni mehanizem, generator in sestavo iz dviznega mehanizma in generatorja. Države članice lahko omejijo raven hrupa na delovnem mestu.

Varilni generatorji

Direktiva 84/535/EGS predpisuje omejitve hrupa za okolje in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled EGS za varilne generatorje.

Generatorji

Direktiva 84/536/EGS predpisuje omejitve hrupa in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled EGS za generatorje.

Drobnilci betona

Direktiva 84/537/EGS predpisuje omejitve hrupa za okolje in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled EGS za drobnilce betona. Države članice lahko omejijo ravni hrupa na delovnem mestu.

Kosilnice

Direktiva 84/538/EGS opredeljuje mejne vrednosti za okolje, omejitve hrupa na mestu upravljavca in metode za merjenje hrupa določenih kosilnic.

Hidravlični bagri

Direktiva 86/662/EGS predpisuje omejitve hrupa in s tem povezane zahteve za izdajo potrdila za tipski pregled EGS za stroje za premeščanje zemlje, ki se uporabljajo na gradbiščih. Dodatno zahteva označevanje izdelkov z ravni hrupa na mestu upravljavca. Države članice lahko omejijo raven hrupa na delovnem mestu.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Za izvajanje sedmih direktiv bi lahko sestavili splošni program.
2. Da bi uporabili metodo EU za merjenje hrupa v zraku, bodo morali proizvodni obrati pridobiti ustrezno tehnično opremo.
3. Treba bi bilo sestaviti program za spremljanje stanja.
4. Treba je postaviti sistem pristojnih organov. Pristojne organe je treba ustrezno opremiti in usposobiti.

H.5 Gospodinjske naprave

Direktiva 86/594/EGS je okvirna direktiva o hrupu v zraku, ki ga oddajajo gospodinjske naprave. Potrošnikom in uporabnikom daje standarde in postopke, ki urejajo zagotavljanje natančnih informacij o teh ravneh hrupa gospodinjskih naprav s pomočjo jasnih oznak skupaj z drugimi obveznimi informacijami za potrošnika, kot so ravni porabe energije. Namenjena je preprečevanju širjenja domačih oznak in spodbujanju proizvajalcev in uvoznikov, da proizvajajo manj hrupne naprave. Predpisuje splošna načela v zvezi z obveščanjem javnosti o teh ravneh hrupa.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo slediti splošnim napotkom za preskusne in statistične metode, ki jih postavlja direktiva, kar pomeni, da morajo biti laboratoriji, odgovorni za preskuse, ustrezno opremljeni in usposobljeni.
2. Države bi morale odločati, ali bodo objavile informacije o hrupu v zraku ali ne. Če jih ne, morajo zagotoviti, da to naredijo proizvajalci ali uvozniki.
3. Pristojni državni organ mora določiti obliko splošne oznake.

I. JEDRSKA VARNOST IN ZAŠČITA PRED SEVANJEM

Evropska unija je sprejela, večinoma na podlagi 31. člena pogodbe Euartom, vrsto direktiv in predpisov, ki postavljajo standarde za zdravstveno zaščito delavcev in prebivalstva pred nevarnostmi, ki izhajajo iz ionizirajočega sevanja.

Ta zakonodaja temelji na okvirni direktivi: direktiva 96/29/Euratom, imenovana »**Temeljni varnostni standardi**«. Ta temeljna zakonodaja je dopolnjena z bolj določenimi instrumenti: direktiva 97/43/Euratom o **zaščiti pred sevanjem pri izpostavljenosti iz zdravstvenih razlogov** predpisuje temeljne standarde, v glavnem za zaščito bolnikov pred sevanjem med zdravniškim pregledom ali zdravljenjem.

Zgodnja izmenjava informacij v primeru radiološke nujnosti postavlja sistem obveščanja Evropske unije za obravnavanje nujnih jedrskih primerov. Poziva države članice, da zagotovijo pravočasno širjenje informacij v primeru nujnosti. Spremljajoča direktiva o **obveščanju javnosti** zahteva, da države članice predhodno obvestijo javnost, ki bi bila lahko prizadeta. V razmerah nujnosti mora prizadeta javnost tako prejeti informacije.

Direktiva o **zaščiti zunanjih delavcev pred sevanjem** obravnava zaščito zunanjih delavcev, ki niso zaposleni na lokaciji.

Direktiva o **pošiljanju radioaktivnih odpadkov** in predpis o **pošiljanju radioaktivnih snovi** postavljata strog sistem nadzora premikov teh virov sevanja. Sprejeti so bili tudi predpisi o **kontaminiranih živilih**, ki postavljajo najvišje dovoljene ravni radioaktivne kontaminacije za trženje živil in krme ob morebitni jedrski nesreči.

I.1. Temeljni varnostni standardi

Direktiva 96/29/Euratom (ki zamenjuje direktivo 80/836/Euratom) je okvirna direktiva, ki predpisuje temeljne varnostne standarde za zdravstveno zaščito delavcev in javnosti pred nevarnostmi ionizirajočega sevanja. Predpisani so zdravstveni in varnostni ukrepi za upravičena ravnanja v zvezi z umetnimi viri sevanja. Na splošno je treba o tem ravnanju poročati ali dobiti predhodno pooblastilo pristojnega organa v državi, ki direktivo izvaja. Med zahtevami so omejitve doz za izpostavljene delavce in za prebivalstvo. Poleg tega morajo biti prejete doze tako nizke, kot je mogoče razumno doseči (načelo optimizacije). Glavna načela za zaščito delavcev med delom so:

- predhodna ocena tveganja in optimizacija zaščite
- razvrstitev delovnih mest
- razvrstitev delavcev
- spremljanje izpostavljenosti
- zdravstveno nadzorovanje.

Delovni postopki, ki vodijo do znatnega povečanja izpostavljenosti naravnemu sevanju, se ravna po režimu, podobnem režimu za ravnanje. Za primer radiološke nujnosti ali trajajoče radiološke izpostavljenosti so predpisani ukrepi.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pristojni organi morajo zagotoviti, da podjetja, ki opravljajo dela in postopke, povezane z ionizirajočim sevanjem, uporabijo standardizirane zdravstvene in varnostne postopke za oceno in omejitev izpostavljenosti na lokaciji. Med njimi so programi usposabljanja, delovna navodila, ureditve za delovna mesta, prisotnost strokovnjaka ali enote za zaščito pred sevanjem.
2. Prostojni organi morajo pripraviti in izvajati ustrezno izdajo licenc, spremljanje stanja, inšpekcije in načrte za posredovanje v primeru radiološke nujnosti.

Direktiva o temeljnih varnostnih standardih– Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

Notranji zakonodajni okvir

- Primerjajte zahteve direktive z obstoječimi notranjimi zakoni.
- Ugotovite razhajanja v zakonodaji.
- Udejanite ustrezne spremembe v zakonodaji za radioaktivne snovi, zdravstveni in varnostni zakonodaji za delavce, zakonodaji zdravstvenega varstva in zakonodaji o načrtovanju za nujne primere.

Načela operativne zaščite

- Sprejmite ukrepe za zmanjšanje izpostavljenosti.
- Poskrbite za zdravo metodologijo ocenjevanja izpostavljenosti.
- Poskrbite za zdravstveni nadzor izpostavljenih delavcev.
- Izvajajte državne naloge za zaščito izpostavljenih delavcev.
- Vzdržujte operativno zaščito za študente in vajence.
- Postavite in preverjajte državne in lokalne načrte za nujne primere.

Pristojni organi (PO-ji)

- PO-ji na državni ravni morajo imeti upravne sisteme in strokovno znanje v zvezi z obvladovanjem nevarnosti ionizirajočega sevanja in uveljavljanjem zahtev za največjo dovoljeno dozo.
- Osrednji organ mora pripraviti in izvajati vzorčno ravnanje za obravnavanje omejitev izpostavljenosti, ocenjevanje izpostavljenosti, zdravstveni nadzor in operativno zaščito na kraju samem.
- Lokalni PO-ji bi lahko prevzeli odgovornost za inšpekcijo in spremljanje stanja objektov v njihovi pristojnosti.

Ključni udeleženci

- Pred pripravo režima zagotovite razpravo s ključnimi udeleženci o odkrivanju in odpravi tveganja izpostavljenosti za javnost.
- PO-ji bi morali imeti sestanke s predstavniki sindikatov delavcev v prizadetih sektorjih, da bi jih obvestili in razpravljali o operativnih ukrepih za zaščito delavcev. Vključiti bi morali tudi upravljavce objektov.
- Zagotovite redno obveščanje javnosti o ukrepih za javno varnost, vključno z ukrepi, povezanimi z dejanskimi slučaji, ko je prišlo do izpostavljenosti.

Pravne postavke

- Pravni ukrepi naj zagotovijo ustrezne registre za podatke o izpostavljenosti delavcev.
- Uporaba načela 'optimizacije'.
- Kazni za kršitve izpostavljenosti nad najvišjo dovoljeno ravno.

Finančni vidiki

- Vlada zagotovi PO in upravno podporo, strokovno svetovanje v zvezi z operativnimi ukrepi in postopki javne varnosti.
- Upravljalci objektov naj plačujejo za operativne postopke za zaščito delavcev ter dosego in ohranjanje optimalne ravni zaščite okolja in prebivalstva.

I.2 Pošiljanje radioaktivnih odpadkov

Te direktiva velja se uporablja za pošiljanje med državami članicami in v Skupnost ali iz nje. Treba je imenovati pristojne organe za obveščanje organov v tranzitnih in namembnih državah.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo pripraviti upravno strukturo, dokumentacijo in postopke za spremljanje stanja za nadzorovanje gibanja radioaktivnih odpadkov. To mora vključevati sistem za dovoljevanje gibanja radioaktivnih odpadkov kot tudi obveščanje vseh zadevnih držav.

I.3 Pošiljanje radioaktivnih snovi

Predpis 93/1493/Euatom postavlja upravni režim nadzora pošiljk, neprodušno zaprtih ali ne, čez državne meje v Evropski uniji. Postopki, opisani v predpisu, ne veljajo za radioaktivne odpadke in jedrski cepitveni material.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo pripraviti upravno strukturo, dokumentacijo in postopke za spremljanje stanja za nadzorovanje gibanja radioaktivnih snovi. To mora vključevati sistem za dovoljevanje gibanja radioaktivnih snovi in obveznost, da podjetja, ki opravljajo pošiljanje, to registrirajo.

I.4 Uvoz kmetijskih izdelkov po černobilski nesreči

Predpis 900/737/EGS določa pogoje, ki urejajo uvoz kmetijskih izdelkov s poreklom v tretjih državah po černobilski jedrski nesreči. Predpisuje najvišje dovoljene ravni radioaktivne kontaminacije za omejeno število izdelkov.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države morajo razviti upravne postopke in postopke spremljanja stanja in uveljavljanja, da zagotovijo izpolnjevanje najvišjih dovoljenih ravni, določenih v predpisu.
2. Pristojni organi za zaščito pred sevanjem bi morali uskladiti svoje dejavnosti z ministrstvi, odgovornimi za trgovino in kmetijstvo. Prizadeta gospodarska področja se morajo opremiti z merilnimi instrumenti.

I.5 Kontaminirana živila ob jedrski nesreči

Predpis 87/3954/Euatom določa postopek za predpisovanje najvišjih dovoljenih ravni radioaktivne kontaminacije za živila in krmo, ki se lahko tržijo po jedrski nesreči.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Države bi morale imenovati pristojne organe za pripravo in izvajanje programa spremljanja potencialno prizadetih živil in krme, da bi ohranili ustrezne ravni.

(Glej opombe pod I.4)

I.6 Zaščita pred sevanjem pri izpostavljenosti iz zdravstvenih razlogov

Direktiva 97/43/Euratom, ki zamenjuje direktivo 84/466/Euratom, je hčerinska direktiva k direktivi o temeljnih varnostnih standardih 96/29/Euratom. Opredeljuje posebna pravila o zdravstveni zaščiti za izpostavljenost ionizirajočemu sevanju v zdravstvene namene. Ne zajema zaščite pred sevanjem za zdravstveno osebje. Glavne določbe so: zahteve za usposobljenost zdravstvenega osebja, zahteve za uporabo radiološke opreme (preskušanje sprejemljivosti, strogo nadzorovanje, zagotavljanje kakovosti), pisni protokoli za vsako vrsto radiološkega ravnanja, vloga strokovnjakov za medicinsko fiziko

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Treba je ustanoviti inšpekcijski urad, ki bo nadzoroval, da bo izpostavljenost v zdravstvene namene opravljena v ustrezni zaščiti pred sevanjem. Pristojni organi bi morali sprejeti merila za sprejemljivost radiološke opreme.
2. Treba bi bilo pripraviti programe usposabljanja zdravstvenega osebja, strokovnjakov in inšpektorjev.

I.7 Obveščanje javnosti

V skladu z direktivo 98/618/Euratom morajo države članice zagotoviti dve vrsti informacij o radiološki nujnosti za ustrezno ravnanje prebivalstva. V običajnih razmerah je treba prebivalstvo obvestiti o obnašanju v primeru nujnosti, kar je zajeto v načrtu za primer nujnosti. V primeru radiološke nujnosti je treba takoj obvestiti prizadeto prebivalstvo.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Lokalni in državni načrti posredovanja v primeru radiološke nujnosti morajo vključevati ukrepe za obveščanje javnosti.
2. Pristojni organi morajo pripraviti in razširjati predhodne informacije v zvezi z ukrepi za zaščito zdravja in ukrepanjem v primeru radiološke nujnosti.
3. Upravljalci jedrskih naprav in tudi lokalne oblasti bi se morali povezati za organiziranje in širjenje informacij.

I.8 Zaščita zunanjih delavcev pred sevanjem

Direktiva 90/641/Euratom o operativni zaščiti zunanjih delavcev, izpostavljenih tveganju ionizirajočega sevanja med njihovim delovanjem na nadzorovanih območjih, skuša zagotoviti, da bi bili zunanji delavci deležni enake ravni zaščite kot izpostavljeni delavci, ki jih upravljavci jedrskih in radioloških objektov neposredno zaposlujejo na lokacijah. Zunanji delavec je delavec, zaposlen v zunanjem podjetju, ki opravlja dejavnosti na lokacijah, za katere so odgovorni upravljavci.

Pred začetkom vsake dejavnosti morata zunanje podjetje in upravljavec izmenjati informacije, kot to opredeljuje direktiva. Razdelitev zdravstvenih in varnostnih dolžnosti opredelita zunanje podjetje in upravljavec (npr.: informacije in navodila za zunanje delavce).

Zahteva se, da zunanji delavec nosi magnetno kartico ali prepustnico, v kateri so podatki o identiteti in spremljanju izpostavljenosti (podatki, kot so opredeljeni v dodatku I direktive).

Podatke o izpostavljenosti je treba po vsaki dejavnosti takoj znova urediti. Tuji delavci morajo nositi osebni dokument.

Kaj je treba upoštevati pri izvajanju

1. Pristojni organi bi morali zagotoviti, da se jasno opredeli in razdeliti odgovornost med zunanjim podjetjem in upravljavcem.
2. Pristojni organi morajo izdati posamezne magnetne kartice ali prepustnice.

DODATEK 1 KAKO RAZLAGATI OKOLJSKO ZAKONODAJO EU

Uvod

Zakonodaja ima standardne strukture in izraze, ki jih je treba upoštevati, če naj se pravilno razume in razlaga. Nekatere teh značilnosti so formalne (npr. dopuščajo, da se določi zakonodaja), nekatere so vsebinske in zadevajo razlago zakonodaje. Vendar vsa zakonodaja EU vsebuje iste elemente:

- naslov
- pooblastila
- uvodne navedbe
- bistvene določbe
- datum začetka

1.1 Naslov

Naslov zakonodaje sestavlja več elementov. Navaja institucijo, ki je ukrep sprejela (Svet in Parlament s skupnim sklepom ali Svet oziroma Komisija, odvisno od primera), in vrsto ukrepa (predpis, direktiva ali sklep). Ukrepu daje referenčno številko, sestavljeno iz treh elementov - leto, zaporedna številka in pogodba, po kateri je bil ukrep sprejet (v primeru okoljske zakonodaje bo to navadno pogodba ES). Naslov tudi določa ukrep z datumom sprejema in s kratkim opisom vsebine ukrepa. (V praksi se ukrepi navadno določajo po referenčni številki in navedbi strani Uradnega lista Evropske unije, v katerem so bili objavljeni.)

1.2 Pooblastila

Ukrep nato navaja pravno podlago za sprejem in uporabljene postopke, ker je načelo zakonodaje EU, da institucije lahko delujejo samo s pooblastili, dodeljenimi s pogodbo in po upoštevanju pravnih postopkovnih zahtev. Večina okoljske zakonodaje je sprejeta ob uporabi posebnih pooblastil, ki jih daje 103.s člen, vendar starejša zakonodaja in sedanja zakonodaja, ki zadeva predvsem pogoje trgovanja med državami članicami, zadeve okolja pa samo postransko, temeljita na 100. ali 100. a členu.

1.3 Uvodne navedbe

Po izjavi o dodeljenih pooblastilih (ki se v angleški verziji začne z besedami 'Having regard to...', slov. 'Ob upoštevanju...') sledijo številne uvodne navedbe (ki se v angleškem besedilu začnejo z besedami 'Whereas', slov. 'glede na...'). Te uvodne navedbe pojasnjujejo ozadje zakonodaje, njene namene in cilje. Zaradi tega so pomembne za razumevanje zakonodaje, ki sledi.

Število uvodnih navedb je odvisno od obsežnosti in dolžine določene zakonodaje. Vendar je treba povedati, da je za uvodni del značilno izražanje celotnega uvodnega dela (t.j. izjavo o pooblastilih in uvodni stavki) v enem dolgem stavku. Zaradi tega je lahko besedilo težje razumljivo, čeprav naj bi vsaka uvodna navedba obravnavala ločene teme.

1.4 Bistvene določbe

Bistvene določbe so razdeljene v člene. Navadno začetne določbe opredeljujejo izraze, ki se uporabljajo, ter obravnavajo splošne obveznosti in opredelitve.

Pomembno je, da notranja zakonodaja, ki izvaja direktivo, uporablja enake *opredelitve* kot direktiva. To bo ohranilo njihov značilen pomen v duhu Evropske unije, potem ko so bile vključene v notranji zakon. Ni dovoljeno, da domači pomen uporabe enakih izrazov vpliva na uporabo izraza EU.

Naslednji členi obravnavajo posebne določbe in te se lahko razdelijo v dele, da je lažje slediti pomenu besedila. Še posebej se lahko tehnične zadeve (npr. znanstveni sezname, razredi rastlin in živali ter sezname vrednosti) obravnavajo ločeno, v dodatkih, da se besedilu lažje sledi.

Navadno je tako, da se ne glede na obliko zakonodaje (t. j. predpis, direktivo ali sklep), prepušča državam članicam, da v skladu s svojo notranjo zakonodajo določijo potrebne upravne določbe in določbe v zvezi z uveljavljanjem in kaznimi. Z drugimi besedami, ustrezna določba v zakonodaji EU lahko samo preprosto navaja, da morajo države članice sprejeti potrebne ukrepe za zagotovitev izpolnjevanja zahtev zakonodaje EU, ne da bi opredelila, kakšni morajo ti ukrepi biti.

1.5 Začetek

V primeru direktive se bo ukrep zaključil s členom, ki zahteva, da države do določenega dne, znanega kot dan predavitve, uveljavijo zakone, predpise in upravne določbe, potrebne za izpolnjevanje direktive. Ta člen bo navadno zahteval, da države članice obvestijo Komisijo o sprejetih korakih za izvajanje direktive. Drugi skrajni roki za posebno ukrepanje, kot zmanjšanje onesnaževanja iz obstoječih industrijskih obratov ali izpolnjevanje standardov kakovosti okolja, se lahko določijo ločeno v členih, ki obravnavajo te ukrepe. Znani so kot 'datumi izvajanja'.

1.6 Izdaja zakonodaje v več jezikih

Ena od težav zakonodaje v Evropski uniji je dejstvo, da mora delovati v 11 uradnih jezikih (ker so vse države članice upravičene do prejema dokumentov, posebej zakonodajnih, v svojem lastnem jeziku).

Sodišče je dosledno menilo, da je treba posamezne določbe razlagati glede na dosego postavljenih ciljev zakonodaje kot celote ter da ni treba upoštevati ozkih, dobesednih razlag, če so v nasprotju s temi cilji. Zato je treba zakonodajo EU brati ob upoštevanju okvira, v katerem se ta zakonodaja pojavlja, ne pa kot posamezno besedilo.

ANNEX 2

THE ENVIRONMENTAL ACQUIS

in force 6 March 1998

This survey of EU environmental legislation in force by 6 March 1998 updates the list in Annex 2 to the 'Guide to Approximation of European Union Environmental Legislation' from July 1997.

Two new sectors: « **J: Climate change** » and « **K: Civil protection** » have been added to the sectors « A-I » found in the Guide.

For easy reference the survey also includes policy documents and international environmental conventions of relevance for the Associated Countries, which were not included in the Guide. These documents are listed in two new chapters: « **P: Policy** » and « **X: International co-operation** »

Pieces of environmental legislation for which other Commission services than DG XI have the principal responsibility are put in square brackets.

A number of Council and Commission *decisions*, which were not included in Annex 2 to the Guide, have been included in this survey. In chapter "I. **Nuclear Safety and Radiation Protection**" a reference to provisions on health and safety in the EURATOM Treaty has also been included.

A. HORIZONTAL

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Environmental impact assessment, 85/337/EEC,**
amended by 97/11/EC
- **Environmental information, 90/313/EEC**
- **Reporting, 91/692/EEC**
 - Decision 94/741/EEC - Questionnaire on waste*
 - Decision 96/511/EC - Questionnaire on air pollution*
 - Decision 97/101/EC - Exchange of information on air quality*
 - Decision 97/622/EC - Questionnaire on waste*

Regulations

- **European Environment Agency, EEC/1210/90**
- **LIFE, EEC/1973/92**
amended by EC/1404/96

2. White Paper legislation

none

B. AIR QUALITY

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Air Quality Framework, 96/62/EC,**
including 3 older directives (to be replaced by new requirements under the framework directive):

SO₂ and particulates, 80/779/EEC,

amended by 89/427/EEC and 91/692/EEC

Lead, 82/884/EEC

amended by 91/692/EEC

Nitrogen oxide, 85/203/EEC,

amended by and 91/692/EEC

- **Tropospheric Ozone Pollution, 92/72/EEC**

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **[Emissions from motor vehicles, 70/220/EEC,**

amended by 74/270/EEC, 77/102/EEC, 78/665/EEC, 83/351/EEC, 88/76/EEC, 88/436/EEC, 89/458/EEC, 89/491/EEC, 91/441/EEC, 93/59/EEC, 94/12/EEC, 96/44/EEC and 96/69/EEC] "Auto-Oil" proposal COM(96) 0163 (COD)

- **[Emissions from diesel engines - soot, 72/306/EEC**
amended by 89/491/EEC and 97/20/EC]
- **[Emissions from diesel engines 88/77/EEC**
amended by 91/542/EEC and 96/1/EEC]
- **[Emissions from motor vehicles - roadworthiness test for emissions, 92/55/EEC]**
- **VOC emissions from storage and transport of petrol, 94/63/EC**
- ***Lead content of petrol, 85/210/EEC***
amended by 87/416/EEC
- ***Sulphur content of liquid fuels, 93/12/EEC***
replacing 75/716/EEC
- **Emissions from non-road mobile machinery, 97/68/EC**

Proposal on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) - "Auto-Oil".

** The proposed directive on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) will replace 85/210/EEC and the limit values for sulphur content in diesel fuel for road vehicles found in 93/12/EEC.*

Regulations

none

C. WASTE MANAGEMENT

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Waste from the titanium dioxide industry, 78/176/EEC**
amended by 83/23/EEC and 91/692/EEC,
related directives:
Procedures for the surveillance of titanium dioxide industry,
82/883/EEC
Harmonisation of reduction programmes, 92/112/EEC
- **Municipal waste incineration for new installations, 89/369/EEC** ,
Municipal waste incineration, existing installations 89/429/EEC
- **Hazardous waste incineration, 94/67/EEC**
Decision 96/302/EC,
Decision 97/283/EC

Proposal for a directive on Landfill of waste, (COM(97)105)-final

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Disposal of waste oils, 75/439/EEC**
amended by 87/101/EEC and 91/692/EEC
- **Waste Framework directive 75/442/EEC**
amended by 91/156/EEC and 91/692/EEC
Decision 76/431/EEC
Decision 94/3/EC
Decision 96/350/EC
- **Disposal of PCBs and PCTs 96/59/EC**
- **Hazardous waste, 91/689/EEC**
amended by 94/31/EC

Decision 94/904/EC

- **Sewage sludge and soil, 86/278/EEC**
amended by 91/692/EEC
- **Batteries, 91/157/EEC**
amended by 93/86/EEC
- **Packaging waste, 94/62/EC**
Decision 97/129/EC
Decision 97/138/EC

Regulations

- **Supervision of shipment of waste, EEC/259/93**
amended by 120/97/EC
Decision 94/575/EC
Decision 94/721/EC
Decision 94/774/EC
Decision 96/660/EC

D. WATER QUALITY

1. Non-White Paper legislation

Directives

Proposed Water Quality Framework Directive, (COM(97)49 –final

- **Urban waste water, 91/271/EEC**
Related decision 93/481/EEC
- **Nitrates, 91/676/EEC**
- **Dangerous substances to the aquatic environment, 76/464/EEC**
including 7 “daughter”-directives, all amended by 91/692/EEC:
Mercury discharges from chlor-alkali industries, 82/176/EEC
Cadmium discharges, 83/513/EEC
Other mercury discharges, 84/156/EEC
HCH discharges, 84/491/EEC
List one substances, 86/280/EEC,
amended by 88/347/EEC and 90/415/EEC

- **Bathing water, 76/160/EEC**
- **Drinking water, 80/778/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Surface water for the abstraction of drinking water, 75/440/EEC**
amended by 79/869/EEC and 91/692/EEC
Decision 77/795/EEC on common procedures for exchange of information
Amended by decisions 84/422/EEC, 86/574/EEC and 90/2/EEC
- **Measurement and sampling of drinking water, 79/869/EEC**
amended by 81/855/EEC
- ***Ground water 80/68/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Fish water, 78/659/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Shellfish water, 79/923/EEC**
amended by 91/692/EEC

** will be incorporated in the proposed Water Quality Framework Directive (COM(97)49)*

Regulations

none

2. White Paper legislation

none

E. NATURE PROTECTION

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Habitats, 92/43/EEC**
related decision 97/266/EC
- **Wild birds, 79/409/EEC**
amended by 81/854/EEC, 85/411/EEC, 91/244/EEC and 94/24/EC

- **Skins of seal pups, 83/129/EEC**
amended by 85/444/EEC and 89/370/EEC

Regulations

- **Endangered species, 338/97/EC**
amended by regulations 938/97/EC and 2307/97/EC
implemented by regulations 939/97/EC and 2551/97/EC
amended by regulation 767/98/EC
- **Import of whales, 348/81/EEC**
- **[Protection of the Antarctic 90/3943/EEC]**
- **Leghold traps, EEC/3254/91**
implemented by 35/97/EC
- **[Protection of forests against atmospheric pollution, EEC/3528/86**
amended by EEC/1696/87, EEC/2157/92, EEC/926/93, EEC/836/94, EC/1091/94,
EC/690/95, EC/1398/95 and 307/97/EC]
- **[Protection of forests against fire, EEC/2158/92**
amended by EEC/1170/93, EC/804/94 and 308/97/EC]

2. White Paper legislation

none

F. INDUSTRIAL POLLUTION CONTROL AND RISK MANAGEMENT

1. Non-White Paper legislation

Directives

- ***Air pollution from industrial plants, 84/360/EEC**
amended by 91/692/EEC
- **Large combustion plants, 88/609/EEC**
amended by 94/66/EC
- **Integrated Pollution Prevention and Control, IPPC, 96/61/EC**

- **Seveso - Control of major accident hazards, 96/82/EC**
replacing 82/501/EEC, amended by 87/216/EEC, 88/610/EEC and 91/692/EEC

Proposed Directive on industrial emissions of VOC-solvents , COM(96) 538-final.

** will be replaced by the IPPC Directive. 96/61/EC*

Regulations

- **Regulation on Eco-Label, EEC/880/92**
Decisions on eco-label criteria for:
Dishwashers, 93/431/EEC
Soil improvers, 94/923/EEC
Toilet paper, 94/924/EEC
Paper kitchen rolls, 94/925/EEC
Laundry detergents, 95/365/EEC

Single-ended lightbulbs, 95/533/EEC

Indoor paints and varnishes, 96/13/EEC
Bed-linen and T-shirts, 96/304/EEC
Double-ended lightbulbs, 96/337/EEC
Washing machines, 96/461/EEC
Copying paper, 96/467/EEC
Refrigerators, 96/703/EEC
Tissue paper, 98/94/EC
other related decisions:
93/326/EEC,
93/517/EEC
94/10/EC
- **Regulation on EMAS, EEC/1836/93**
related decisions
97/265/EC,
97/267/EC

2 White Paper legislation

none

G. CHEMICALS AND GENETICALLY MODIFIED ORGANISMS

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Animal experiments, 86/609/EEC**
Decision 90/67/EEC
- **[Good laboratory practice, 87/18/EEC**
related directive 88/320/EEC on inspection and decision 89/569/EEC]
- **GMOs, contained use, 90/219/EEC**
amended by 94/51/EC
related decision
91/448/EEC
- **Asbestos, 87/217/EEC**
Amended by directive 91/692/EEC

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Classification, packaging and labelling of dangerous substances, 67/548/EEC**
amended by 69/81/EEC, 70/189/EEC, 71/144/EEC, 73/146/EEC, 75/409/EEC, 76/907/EEC, 79/370/EEC, 79/831/EEC, 80/1189/EEC, 81/957/EEC, 82/232/EEC, 83/467/EEC, 84/449/EEC, 86/431/EEC, 87/432/EEC, 88/302/EEC, 88/490/EEC, 90/517/EEC, 91/325/EEC, 91/326/EEC, 91/410/EEC, 91/632/EEC, 92/32/EEC, 92/37/EEC, 92/69/EEC, 93/21/EEC, 93/67/EEC, 93/72/EEC, 93/90/EEC, 93/101/EEC, 93/105/EEC, 94/69/EC, 96/54/EC, 96/56/EC
related decision 85/71/EEC
- **[Classification, labelling and packaging of dangerous preparations, 88/379/EEC**
amended by 89/178/EEC, 90/492/EEC, 91/155/EEC, 93/18/EEC, 93/112/EEC, 91/442/EEC, 95/65/EEC]

- **[Restrictions on the marketing and use of certain dangerous substances and preparations, 76/769/EEC**
amended by 79/663/EEC, 82/806/EEC, 82/828/EEC, 83/264/EEC, 83/478/EEC, 85/467/EEC, 85/610/EEC, 89/677/EEC, 89/678/EEC, 91/173/EEC, 91/338/EEC, 91/339/EEC, 91/659/EEC, 94/27/EC, 94/48/EC, 94/60/EC, 96/55/EC and 97/10/EC, 97/16/EC]

- **GMOs, deliberate release, 90/220/EEC**
amended by 94/15/EC, 97/35/EC
related decisions:
91/274/EEC
91/596/EEC
92/146/EEC
93/572/EEC
93/584/EEC
94/385/EC,
94/505/E
94/730/EC
96/158/EC
96/281/EC
96/424/EC
97/98/EC
97/392/EC
97/393/EC
97/549/EC

- **[Detergents, 73/404/EEC**
amended by 82/242/EEC and 86/94/EEC
related directive on testing the biodegradability, 73/405/EEC]

- **[Transport of dangerous goods by road 94/55/EC]**

- **Placing on the market of biocidal products 98/8/CE**

Regulations

- **Existing substances, EEC/793/93**

related regulations:

Principles for the Evaluation of Risks, EC/1488/94
First list of priority substances, EC/1179/94

*Second list of priority substances, EC/2268/95,
Delivery of information on existing substances, EC/142/97
Third list of priority substances, EC/143/97*

- **Import and export of dangerous chemicals, EEC/2455/92**
- **Ozone depleting substances, EC/3093/94**

H. NOISE FROM VEHICLES AND MACHINERY

1. Non-White Paper legislation

none

2. White Paper legislation

Directives

- **[Motor Vehicles 70/157/EEC**
amended by 73/350/EEC, 77/212/EEC, 81/33/EEC, 84/372/EEC, 84/424/EEC, 87/354/EEC, 89/491/EEC, 92/97/EEC and 96/20/EC]
- **[Motor cycles 78/1015/EEC**
amended by 87/56/EEC and 89/235/EEC]
- **Construction plant equipment (framework), 79/113/EEC**
amended by 81/1051/EEC and 85/405/EEC
- **Subsonic aircraft, 80/51/EEC**
amended by 83/206/EEC Subsonic jet aeroplanes, 89/629/EEC
- **Limitation of the operations of aeroplanes, 92/14/EEC**
- **EEC type approval for construction plant and equipment, 84/532/EEC**
- **Compressors, 84/533/EEC**
amended by 85/406/EEC
- **Tower cranes, 84/534/EEC**
amended by 87/405/EEC
- **Welding generators, 84/535/EEC**

amended by 85/407/EEC

- **Power generators, 84/536/EEC**
amended by 85/408/EEC
- **Concrete breakers, 84/537/EEC**
amended by 85/409/EEC
- **Lawn mowers, 84/538/EEC**
amended by 87/252/EEC, 88/180/EEC and 88/181/EEC
- **Hydraulic excavators, 86/662/EEC**
amended by 89/514/EEC and 95/27/EC
- **Household appliances, 86/594/EEC**

Regulations

none

I. NUCLEAR SAFETY AND RADIATION PROTECTION

0. Treaty establishing the European Atomic Energy Community (E.A.E.C-Euratom).

- **Title two, provision for the encouragement of progress in the field of nuclear energy, chapter III: Health and safety, articles 33, 35 and 37.**

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Radiation protection related to medical exposures, 97/43/EURATOM**
- **Information of the public, 89/618/EURATOM**
- **Radiation protection of outside workers, 90/641/EURATOM**

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Shipments of radioactive waste, 92/3/EURATOM**
supplemented by decision 93/552/EURATOM
- **Basic Safety Standards, 96/29/EURATOM**
related decision on early exchange of information in case of a radiological emergency, 87/600/EURATOM

Regulations

- **Maximum permitted levels of radioactive contamination of foodstuffs following a radiological emergency, 87/3954/EURATOM**
amended by 2218/89/EURATOM
related regulations:
770/90/EURATOM,
2219/89/EURATOM,
944/89/EURATOM.
- **Imports of agricultural products following the Chernobyl Accident, 90/737/EEC**
amended by 95/686/EC and 97/727/EC
- **Shipments of radioactive substances, 93/1493/EURATOM**

J. CLIMATE CHANGE

- **Monitoring mechanism for Community CO₂ and other greenhouse gas emissions, Council decision 93/389/EEC.**

K. CIVIL PROTECTION

- **Community action programme in the field of civil protection, Council decision 98/22/EC**

- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the Governments of the Member States, meeting within the Council, of 31 October 1994, OJ C 313 10. 1. 94

- **[Single European emergency call number**, Council decision 91/396/EEC]

- **Community information system for the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council decision 86/85/EEC
amended by Council decision 88/346/EEC

- **Advisory Committee on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Commission decision 80/686/EEC,
amended by decision 85/208/EEC and decision 87/144/EEC.

- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 31 October 1994, 94/C, OJ 313/01.

- **Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/01.

- **Improving mutual aid between Member States in the events of a natural or man-made disaster**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/02.

- **New developments in Community co-operation on civil protection**, Resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 13 February 1989, 89/C, OJ 44/03.

- **Introduction of Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 25 June 1987, 87/C, OJ 176/01.

P. POLICY

- **5th Environmental Action Programme**, Resolution by Council and representatives of Member States of 1 February 1993, OJ C 138 17.05.93, p/1
- **Community action programme to promote environmental NGOs**, Council decision 97/872/EC
- **Community strategy on waste management**, Council resolution of 24 February 1997, OJ C 076 11.03.97, p.1
- **Reuse of waste paper and use of recycled paper**, Council recommendation of 3 December 1981, 81/972/EEC
- **Environmental agreements**, Council resolution of 7 Oct. 1997, OJ C 321 22.10.97, p.6
- **Environmental agreements**, Commission recommendation, 96/733/EC
- **Groundwater protection**, Council resolution of 20 February 1995, OJ C049 28.02.95.,p.1
- **Cost allocation and action by public authorities on environmental matters**, Council recommendation 75/436/EURATOM. ECSC,EEC of 3 March 1975
- **Renewal of Community action plan on radioactive waste**, Council resolution of 15 June 1992, OJ C 158 25.06.92, p.3
- **Radioactive waste management**, Council resolution of 19 December 1994 OJ C 379 31.12.94, p.1

- **Protection against indoor exposure to radon**, Commission recommendation, 90/143/EURATOM
- **EC action programme on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council resolution of 26 June 1978, OJ C 162.08.78, p.1
- **Improving mutual aid between Member States in the event of natural or technological disasters**, resolution of Council and representatives of Member States of 8 July 1991, OJ C 198 27.07.91,p.1
- **Community action programme to combat pollution by cadmium**, Council resolution of 25 January 1988, OJ C 030 04.02.88. p.1
- **Future Community policy concerning the European coastal zone**, Council resolution of 25 February 1992, OJC 059. 06. 03. 92
- **Community strategy for integrated coastal-zone management**, Council resolution of 6 May 1994, OJ C 135 18.05.94, p. 2
- **On the application of Art. 37 of the Euratom Treaty**, Commission recommendation, 91/4/EURATOM
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 22 July 1975, OJ. NO. C185, 14/08/1975, p.0001-0002
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 18 June 1992, OJ. NO. C172, 08/07/1992, p.0002-0003

X. INTERNATIONAL CO-OPERATION

- **Convention on the protection of the Mediterranean Sea against pollution (Barcelona convention) – Protocol for the prevention of pollution of the**

Mediterranean Sea by dumping from ships and aircraft's, OJ L 240 19.09. 77, p.3

- **Protocol concerning co-operation in combating pollution of the Mediterranean Sea by oil and other harmful substances in cases of emergency**, OJ L 162 19.06.81, p.6
- **Convention on long-range transboundary air pollution – Resolution on long-range transboundary air pollution**. OJ L 171 27.06.81. p. 13
- **Convention on the conservation of European wildlife and natural habitats**, OJ L 038 10.02.82, p.3,
related decision 98/145/EC
- **Convention on the conservation of migratory species of wild animals**, OJ L 210 19.07.82, p.11
- **Convention on international trade in endangered species of wild fauna and flora**, OJ L 384 31.12.82 p. 7
- **Protocol for the protection of the Mediterranean Sea against pollution from land-based sources**, OJ L 067 12.03.83, p. 3
- **Protocol concerning Mediterranean specially protected areas**, OJL 068 10.03.84 p.36, adopted by Council decision 84/132/EEC
- **Council decision of 12 June 1986 on the conclusion of a Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmissions of air pollutants in Europe (EMEP)**, 86/277/EEC, OJ L 181 04.07.86, p. 1
- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmission of air pollutants in Europe (EMEP)**, OJ L 181 04.07.86, p.2

- **Council decision of 14 October 1988 concerning the conclusion of the Vienna Convention for the protection of the ozone layer and the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer, 88/540/EEC, OJ L 297 31.10.88, p. 8**
- **Vienna convention for the protection of the ozone layer, OJ L 297 31.10.88, p.10**
- **Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer – Declaration by the European Economic Community, OJ L 297 31.10.88, p. 21**
- **Convention on the International Commission for the Protection of the Elbe, OJ L 321 23.11.91, p. 25**
- **Amendment to the Montreal protocol on substances that deplete the ozone layer, OJ L 377 31.12.91, p. 30**
- **Basel Convention on the control of transboundary movements of hazardous wastes and their disposal, OJ L 039 16.02.93, p. 3**
related decision 97/640/EC
- **Protocol to the Convention of 8 October 1990 between the Governments of the Federal Republic of Germany and the Czech and Slovak Federal Republic and the European Economic Community on the International Commission for the Protection of the Elbe, OJ L 045 23.02.93, p.26**
- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution concerning the control of emissions of nitrogen oxides or their transboundary fluxes, OJ L 149 21.06.93, p. 16**
- **Convention on biological diversity – Declarations, OJ L 309 13.12.93, p. 3**
- **Amendment to the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer, OJ L 033 07.02.94, p. 13**
- **United Nations Framework Convention on Climate Change – Declarations, OJ L 073 16.03.94, p.2**

- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1974, (Helsinki Convention), OJ L 073 16.03.94, p. 2**

- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1992, (Helsinki Convention revised in 1992), OJ L 073 16.03.94, p. 20**

- **European Convention for the Protection of Vertebrate Animals used for Experimental and other Scientific Purposes, 18.03.1986, Strasbourg, Council of Europe**

- **Convention on Transboundary Effects of Industrial Accidents, 17.03.1992, Helsinki UN-ECE**

- **Protocol to the Convention on Long-range Transboundary Air Pollution of 1979 on the further Reductions of Sulphur Emissions, SO2 13.06.1994, Oslo**

- **UN Convention on the Law of the Sea, 10.12.1982, Montego Bay, Jamaica**

DODATEK 3 TABELA SKLADNOSTI

Ta dodatek vsebuje primer tabele skladnosti notranje zakonodaje z zakonodajo EU, ki se lahko uporablja za spremljanje napredovanja zблиževanja s posamezno direktivo. Ta primer je obsežnejši kot pa tabela, ki jo uporabljajo številne države članice, ker vsebuje izvlečke iz besedila direktive kot tudi sklicevanje in vključuje simbolično predstavitev ravni skladnosti za vsako postavko.

Običajnejša je uporaba enostavne dvostolpčne tabele, kjer so v levem stolpcu navedeni samo določen člen in včasih številke odstavkov direktive, v desnem stolpcu pa ustrezno pravno sklicevanje na obstoječo predlagano zakonodajo z morebitnimi pripombami o nasprotujočih notranjih zakonih.

Raven skladnosti z vsako zahtevo je mogoče navesti (zelo splošno) v skladu z naslednjo lestvico:

- Neposredno nasprotje (npr. prepovedana snov, ki je dovoljena na trgu EU)
- 0** Ni zakonodaje
- /+ Domače zahteve se ne skladajo z zahtevo EU ali se skladajo samo delno (npr. niz standardov za pitno vodo, ki so podobni vendar ne enaki)
- + Popolna prestavitvev.

Direktiva Sveta 96/62/ES z dne 27. septembra 1996 o ocenjevanju in urejanju kakovosti zraka v okolju

Člen	Direktiva EU		Notranja zakonodaja		Izpolnjevanje*
	Obveznost	Skrajni rok	Obstoječa	Predlagana	
	Zbližati notranje zakone, predpise in postopke	21.5.98			
Čl. 1	Cilji.				
Čl. 2.1-10	Opredelitve.				
Čl. 3	Imenovanje pristojnih organov.	21.5.98			
Čl. 4.1	Komisija bo določila časovni raspored za mejne vrednosti in alarmne meje za onesnaževalce iz dodatka I.	Najkasneje 31.12.96 za onesnaževalce 1 do 5 v skladu s čl. 8 direktive 92/72/EGS za ozon najkasneje 31.12.97 za onesnaževalce 9 do 13	se ne uporablja		
Čl. 4.2	Komisija bo ponovno proučila elemente, na katerih temeljijo mejne vrednosti in alarmne meje .		se ne uporablja		
Čl. 4.3	Seznam meril in tehnik, ki jih je treba določiti za merjenje, in druge tehnike za ocenjevanje kakovosti zraka okolja.				
Čl. 4.4	Svet lahko določi začasno dovoljena odstopanja od mejne vrednosti.		se ne uporablja		
Čl. 4.5	Svet bo sprejel zakonodajo, predvideno v čl. 4.1, in določbe, predpisane v čl.4.3 in 4.		se ne uporablja		
Čl. 4.6	Obvestite Komisijo, kadar se sprejmejo strožji ukrepi, kot so v čl. 4.5.				
Čl. 4.7	Obvestite Komisijo, kadar so postavljene mejne vrednosti ali alarmne meje za onesnaževalce, ki niso omenjeni v dodatku I in jih določbe Skupnosti ne zajemajo.				

Čl. 5	Opravite predhodno oceno kakovosti zraka v okolju.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 6.1	Ocenite kakovost zraka v okolju na podlagi mejnih vrednosti in alarmnih meja.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 6.2	Seznam območij, kjer je merjenje obvezno v zvezi s členom 4.3.				
Čl. 6.3	V posebnem primeru dovolite uporabo kombinacije meritev in tehnik modeliranja.				
Čl. 6.4	Le v posebnem primeru dovolite uporabo modeliranja ali objektivne tehnike za ocenjevanje ravni.				
Čl. 6.5	Obveznosti za merjenje onesnaževalcev.				
Čl. 7.1	Sprejmite splošne ukrepe za zagotavljanje izpolnjevanja mejnih vrednosti.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 7.2	Sledi seznam sprejetih ukrepov za meritve.				
Čl. 7.3	Izdelajte kratkoročne načrte ukrepanja	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 8.1	Izdelajte seznam območij, kjer so ravni višje od mejne vrednosti plus dovoljeno odstopanje.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 8.2	Izdelajte seznam območij, kjer so ravni med mejno vrednostjo in mejno vrednostjo plus dovoljeno odstopanje.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 8.3	Pripravite načrt ali programska območja, navedena v skladu s čl. 8.1, da bi dosegli mejo v skladu z dodatkom IV.	ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 8.4	Pripravite celosten načrt za območja, kjer več kot en onesnaževalec presega mejno vrednost plus dovoljeno odstopanje.	ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 8.6	Države članice se posvetujejo, ko je po znatnem onesnaževanju, ki ima poreklo v neki drugi državi članici, presežena mejna vrednost plus dopustna raven ali alarmna meja.				
Čl. 9	Izdeljate seznam območij, kjer so ravni nižje od mejne vrednosti.	ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			

Čl. 10	Sprejemanje ukrepov v primeru prekoračitve alarmne meje.	najkasneje ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 11.1-3	Komisiji predajte informacije in poročila .	ob začetku veljavnosti prve hčerinske direktive (čl. 4.5)			
Čl. 12.1 in 2	Sestavite odbor za pomoč Komisiji in določite postopek.		se ne uporablja		
Čl. 13	Sklicujte se na direktivo v notranji zakonodaji, ki predstavlja to direktivo. Komisiji sporočite notranje določbe.	* <i>ob sprejemu zakonodaje</i> <i>*kakor hitro je mogoče</i>	*Opomba: Skrajni roki, zapisani ležeče, v direktivi niso izrecno postavljeni.		
Dod. I	Seznam onesnaževalcev ozračja, ki jih je treba upoštevati pri oceni in urejanju kakovosti zraka v okolju.				
Dod. II	Dejavniki, ki jih je treba upoštevati, pri določanju mejnih vrednosti in alarmnih mej.				
Dod. III	Napotki za izbiro onesnaževalcev zraka.				
Dod. IV	Informacije, ki jih je treba vključiti v lokalne, regionalne ali notranje programe za izboljšanje kakovosti zraka v okolju.				

DODATEK 4 OPREDELITVE

Prestavitev

Ta izraz pomeni vsak zakonodajno, regulativno ali upravno obvezujoč ukrep, ki ga sprejme pristojni organ države članice, da bi v notranjepravno ureditev vključil obveznosti, pravice in dolžnosti, zajete v okoljskih direktivah EU. Prestavitev tako ni zgolj posnetek besed direktive v notranjem zakonu, temveč vključuje tudi dodatne določbe, kot je popravek ali razveljavitev nasprotujočih notranjih določb, ki so potrebne za zagotovitev, da notranja zakonodaja pravilno odraža določbe direktive.

Praktična uporaba

Praktična uporaba je opredeljena kot vključevanje prava EU v posamezne določbe, ki ga opravljajo pristojni organi, npr. ko izdajajo dovoljenje ali snujejo izvrševanje načrta ali programa. Pri predpisih in določbah direktive, ki se uporabljajo neposredno, državni organi neposredno uporabljajo določbe direktive. Seveda se direktiva, potem ko je pravilno predstavljena, uporablja s pomočjo notranjih ukrepov za predstavljanje. Vključuje tudi zagotavljanje infrastrukture in določb, potrebnih, da bi pristojnim organom omogočili izpolnjevanje njihovih obveznosti po pravu EU in sprejetje ustreznih sklepov.

Uveljavljanje

Uveljavljanje je na široko opredeljeno kot vsi pristopi pristojnih organov za spodbujanje ali prisilo za izpolnjevanje obstoječe zakonodaje (npr. spremljanje, nadzor na kraju dogajanja, sankcije in prisilni popravni ukrepi), da bi izboljšali delovanje okoljske politike s končnim ciljem vesplošno izboljšati kakovost okolja.

Vir: Izvajanje okoljskega prava Skupnosti, Sporočilo Komisije, KOM(96) 500, 22. oktobra 1996.